

Hoàng Tử Yêu Nói Giỡn

Contents

Hoàng Tử Yêu Nói Giỡn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	60
10. Chương 10	65

Hoàng Tử Yêu Nói Giỡn

Giới thiệu

Oa! Trung Nguyên đất rộng của nhiều cái gì cũng có, cái gì cũng lạ lắm nha. Khoa trương nhất chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-yeu-noi-gion>

1. Chương 1

Tiết tử

Hương mê thập lý hồng tỵ chiêu

Văn phong nhất dạ lục ba tiêu

Hà quang vạn trượng tử khí lai

Đương kim hoàng tử ái thuyết tiểu

– Kinh thành tương tư tiên sinh

“Ta thất tình.”

Một nam tử anh tuấn vô cùng ngồi trên lan can bạch ngọc, ôm một bầu rượu, cầm trong tay chiếc chén làm từ bạch ngọc, tự rót tự uống, tự oán tự than.

Nâng tầm mắt, ngửa mặt lên trời oán thán...

“Nhị Hoàng tử đang làm gì vậy?” Cẩm vệ quân trạm gác của Hoàng thành Thập bộ Giáp nháy mắt ra hiệu hỏi đồng bọn.

“Nhị Hoàng tử chắc là đang uống rượu đó.” Cẩm vệ quân trạm gác của Hoàng Thành Thập bộ Ất khoa tay múa chân trả lời.

“Ngu ngốc! Ta đương nhiên biết là người đang uống rượu, ta là muốn hỏi người vì sao lại uống rượu!” Cẩm vệ quân Giáp trợn trắng mắt.

“Dám mắng ta ngu ngốc? Cái đồ thiếu năng nhà người!” Cẩm vệ quân Ất nổi trận lôi đình.

“Ai bị thiếu năng? Ông nội người ăn gan trời rồi thằng nhãi con – – ” Cẩm vệ quân Giáp tức giận xông tới.

“Bà nội nó chứ, người bảo ai là thằng nhãi con —” Cẩm vệ quân Ất cũng xách trường thương xông tới phía trước.

Trong nháy mắt tiếng binh khí chạm nhau cùng với tiếng quyền cước đâm đá của hai người loạn thành một đoàn.

Tuấn mỹ nam tử nhú mày, cầm lấy bầu rượu cùng với chiếc chén bạch ngọc chậm rãi nhảy xuống lan can, lại thông thả bước qua hai tên cẩm vệ quân đang quần nhau đến người chết ta sống kia, nhẹ nhàng bỏ lại một câu – -

“Thực âm ỉ.”

“A? Nhị, nhị hoàng tử? ” Hai tên cẩm vệ quân vẫn còn đang quần lấy nhau vội vàng rút cổ lại, choáng váng.

Khổng Ất Nhân nói xong, vẻ mặt bi thương bước về phía trước.

Aiz, thất tình a....

Chương 1

—Trại Xuân Phong—

Trong phòng nghị sự, gió thu lạnh lẽo thổi từng trận lên khung cửa sổ làm từ gỗ tùng, một trăm linh chín hảo hán mặt ủ mày chau nhìn chằm chằm vị soái ca đang ngồi vững vàng trên ghế trại chủ.

“Đại trại chủ, nếu bây giờ tất cả mọi người đã công đức viên mãn rồi, chúng ta có thể nghỉ ngơi được rồi chứ?” Trên mặt Kim Tiễn Báo đang vẽ một con rùa đen, vẻ mặt cầu xin chấp tay lên tiếng.

“Nghỉ ngơi?” Quân Thực Thu bận tới mắt mà vẫn thông dong ngồi nhấm nháp bánh bao mà thê tử thân ái vừa mới làm, cắn một miếng khen một câu, liếc mắt nhìn Kim Tiễn Báo một cái, “Các người có biết xấu hổ không, ba gã trại chủ chỗ chúng ta tốt xấu cũng đã thử vào kinh đi thi, đọc qua sách thánh hiền còn nhiều hơn so với các người, các người thì sao? Một quyển Tam Tự Kinh đọc đến giờ mà vẫn câu được câu mất, các người có thấy mặt mặt không hả?”

“Đại trại chủ, không thể nói như vậy được, ta đây dù không có công lao cũng có khổ lao, ít nhất hôm qua ta còn giúp Đại trại chủ phu nhân nặn mười cân bột mì nha.” Nói đến đây, khuôn mặt bị vẽ chỉ chút một mảng lớn của Vương Đại Bưu, vốn khốc như vậy đột nhiên trở nên phần chấn vô cùng, “Ta đây chưa bao giờ nghĩ đến đồng bột mì kia lại mềm như vậy, lúc nhào nặn thật là thú vị, so với lão bà của ta còn....”

Một trận gió phù một tiếng quát đến trước mặt hắn, toàn bộ lời nói của Vương Đại Bưu nhất thời nghẹn ở cổ họng, hoảng sợ trừng mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn lại âm hiểm kia đang tiếng lại gần mình.

“Đại , đại trại chủ?”

“Cư nhiên dám có ý đồ xấu xa không yên phận với nương tử của ta, người giỏi lắm Vương Đại Bưu...” Quân Thực Thu hung tợn nói.

“Đại, đại trại chủ, ta đây, ta đây không có ý đó a, ta đây không phải có ý đồ....” Sắc mặt Vương Đại Bưu trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Phạt người chép một ngàn lần quyển Tam Tự Kinh cho ta, sáng mai phải nộp!”

Tha — mạng — a!

Một trăm lẻ tám hảo hán còn lại đều dùng ánh mắt đồng tình, thương hại cùng với vui sướng khi người gặp họa nhìn hắn — vị thiếu niên này, tự xử lý cho tốt đi.

“Các người là mấy cái đồ chết tiệt, không có nghĩa khí...” Vương Đại Bưu còn chưa mắng xong, lập tức lại bị Quân Thực Thu trừng mắt xem thường một cái dọa cho câm miệng.

“Nói nữa tăng lên năm trăm lần.”

“Đại trại chủ không cần đâu!”

Tiếng kêu thảm thiết không dứt, khiến cho Mạc Phi cùng với Đỗ Tiểu Dao đang muốn đến kết giao, trong miệng đang huýt sáo vui vẻ vừa bước đến cửa phòng nghị sự đã chết đứng tại chỗ.

Oa? Bây giờ là làm sao vậy? Phòng nghị sự từ lớp học lại biến thành lò sát sinh rồi sao?

—Hoàng cung—

Cung vàng điện ngọc, hương hoa bốn phía trong hoa viên của Xuân Khánh cung, Khổng Ất Nhân mặc kim bào màu tím, đầu đội phượng quan bằng bạch ngọc, tóc đen như mực tay trái bưng chén rượu, tay phải đang kéo một con diều phượng hoàng đang đón gió bay cao, con người thâm thúy nhìn lên con diều có chiếc đuôi thật dài đầy màu sắc đang không ngừng bay lượn trên bầu trời, suy nghĩ cũng bay đi thật xa.

“Aizzz....”

Hải công công nội vụ tổng quản đang cầm chổi quét lá rụng trong Xuân Khánh cung, tức giận không thêm quay đầu nhìn hắn.

“Chủ tử, cũng đâu có gì ghê gớm chứ?”

Khổng Ất Nhân miễn cưỡng quay đầu, “Cái gì?”

“Chính là thứ gọi là tình cảm chẳng qua chỉ như một đám mây, lúc nó bay đến cũng không có báo trước, mà rời đi cũng không từ biệt, mà đời người, cứ cuốn đi trôi nổi trong đó, lặng lẽ trôi qua, đến cuối cùng chỉ còn lại một nỗi nghẹn ngào vô thanh vô tức mà thôi....”

Hải công công cầm lấy cái chổi chỉ về phía chân trời, bùi ngùi cảm khái: “Ai có thể giữ chân được một đám mây chứ? Hời ôi!”

Mặt của Khổng Ất Nhân nhất thời trở nên đen sì.

Tuy rằng mấy câu này từ mồm của Hải công công phun ra đã chẳng phải chuyện gì mới mẻ, mà hắn cũng đã nghe hơn hai mươi mấy năm rồi, nhưng mà trong lúc người ta đang khó chịu mà nghe được mấy câu như vậy, hắn thật đúng là có nỗi kích động muốn cho Hải công công “Hời ôi” mà hôn đất một phen.

“Người không hiểu tâm tình của ta đâu.” Sau cùng, hắn vẫn là cưỡng chế lại suy nghĩ muốn bóp chết người, phát phát tay, u buồn nói.

“Chủ tử, nô tài đã theo người từ lúc người còn bé tí, nhìn người lớn lên, người nghĩ gì nô tài hiểu nhất.” Hải công công ưỡn ngực, dáng vẻ không ta thì ai.

“Vậy người hắn phải biết bây giờ ta không thích có người ở bên cạnh ta hát sơn ca* nhất chứ.” Hắn trừng mắt liếc nhìn Hải công công một cái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng kéo con diều trên tay xuống.

*Sơn ca: một loại hình nghệ thuật của Trung Quốc

Con điều khê bay bay theo gió lúc thì thấp, lúc thì cao, loang quanh tại chỗ một vòng.

“Chủ tử, người đừng nên cam chịu, chân trời còn đó thiếu gì cỏ xanh a?”

“Nhưng gốc cỏ ta muốn nhất, đã bị người khác hái đi mất rồi.” Hấn đau lòng đầm đẩm ngực.

Nói so với hát còn dễ nghe chán, cứ như thật vậy. Hải công công đảo cặp mắt trắng dã.

“Nô tài bảo đảm với người, tương lai nhất định vẫn sẽ có cơ hội mà.” Ông ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Đúng rồi, một tháng trước người trình lên Hoàng Thượng tác phẩm gì vậy? Nô tài nghe nói một tháng qua Hoàng Thượng ngày nào cũng cười toe toét, chẳng những sai người đem tác phẩm kia khắc lên gỗ đàn hương, còn thiếp chữ vàng, treo trong ngự thư phòng để ngày ngày đều thấy. Nô tài thực sự là ngứa ngáy khó chịu, cũng muốn được thấy áng kỳ văn đương thời kia một lần!”

Nhắc đến vụ này, nỗi sầu bi trên mặt Khổng Ất Nhân nhất thời biến thành ý cười không kiềm lại được.

“Cái kia à....là bí mật.” Tâm tình hấn bắt đầu tốt lên, đứng dậy, đem cái chén cùng với con điều nhét vào tay Hải công công.

“Chủ tử, người muốn đi đâu vậy?” Hải công công kinh ngạc hỏi.

“Trong cung buồn muốn chết, ra ngoài đi dạo.” Hấn chẳng thèm quay đầu lại mà đáp.

“Nhưng mà Hoàng Thượng phân phó, sau giờ Ngọ muốn người đến Hồng Tân Viện cùng bàn bạc chuyện tiếp đại công chúa của nước A Lý Bất Đạt...”

“Công chúa A Lý Bất Đạt cái khỉ gì.” Khổng Ất Nhân lạnh lùng nhíu mày, vẻ mặt chẳng vui vẻ gì. “Liên quan gì đến ta? Kêu đại ca đi.”

“Thái tử gia gần đây bận rộn quốc sự...”

“Vậy kêu lão Tam đi.”

“Tam hoàng tử gần đây bận rộn hôn sự...”

“Vậy kêu lão Tứ đi.”

“Tứ hoàng tử gần đây bận rộn tâm sự...”

“Khốn! Kêu cái thằng quỷ phong lưu kia không cần suốt ngày giả ngây giả ngô.” Hấn giận tím mặt. “Lần trước yêu cái gì mà hiệp nữ Mạn Bắc, trước đó là cái gì mà tài nữ Linh Đông, lần này thì sao?”

“Căn cứ vào sổ mới ra nhất của hoàng cung bí sử [Một đoạn tình dưới trời sao của ta cùng với Tứ Hoàng tử] có ghi lại, ngái ấy đang yêu một cung nữ ở phòng ngự thiện tên là Đại Thường Kim.” Hải công công trưng ra bộ mặt thần bí xòe bàn tay ra, từ trong tay áo lấy ra một quyển sách nhỏ.

“Người vẫn còn xem mấy thứ linh tinh này?” Khổng Ất Nhân hừ lạnh một tiếng, một phen cướp qua, chẳng qua là hấn muốn xem phần vận thế của mười hai con giáp mới nhất thôi. (ack

horoscope ấy mọi người)

Tiểu Hồ – vận thế hôm nay: Đại bi đại hỉ. Màu sắc may mắn của ngày: Màu tím. Lời khuyên nho nhỏ ngày hôm nay: Trong lòng vui vẻ nhất định sẽ vui vẻ, quan quan duy cửu, tại hà chi châu dã. (thứ lỗi cho bạn ngu si không thể hiểu nổi những cái lầy

)

Nên: Xuất môn nên thả chim để cầu an.

“Ừm, ừm. ” Hấn có vẻ đắm chiêu vuốt vuốt cằm, vừa xem vừa gật đầu: “Không sai, không sai.”

“Chủ tử, người đưa ta trước đã, nô tài còn chưa có xem xong đâu.” Hải công công muốn cướp trở về.

“Người hầu mà còn đòi xem sách giải trí, tịch thu!” Khổng Ất Nhân không nói hai lời đem sách nhét vào trong vạt áo, trừng mắt liếc Hải công công một cái, lập tức nghênh ngang bước đi.

“Sách của nô tài oa” Khuôn mặt già nua của Hải công công nhất thời suy sụp.

Khổng Ất Nhân kỳ thật không gọi là Khổng Ất Nhân, hắn có một cái tên dễ nghe, lại có một thân phận cực tôn quý.

Nhưng mà hắn cực kỳ không thích dùng tên thật cùng với thân phận chân thật, bởi vì đại gia hắn thấy khó chịu.

Nếu một nam nhân từ lúc sinh ra đã bị thơm chùn chụt mà gọi là “Tiểu Thi” “Tiểu Thi” cho đến khi lớn lên, thì ai mà chẳng khó chịu đến muốn đập đầu vào tường, hoặc là kiếm người mà xả giận.

Nhưng mà bởi vì hắn chính là một mỹ thiếu niên tính tình ôn hòa, nhu nhược lại đa sầu đa cảm, đương nhiên không thể làm ra những hành vi thương tổn đến bản thân hoặc là đến người khác, cho nên hắn liền coi chính mình như một người khác, một kẻ lưu manh du hí nhân gian, tiểu ngạo kinh sư – – Khổng Ất Nhân

Nhiều năm lai vắng trong kinh thành, hắn đã thành công đắp nên lên hình tượng một Khổng Ất Nhân thần bí đầy phong cách, chưa có ai biết tên thật của hắn là gì.

“Hoàng Phượng Thi Hoàng Phượng Thi Hoàng Phượng Thi – – hôm nay huynh muốn đi đâu chơi vậy?”

Sắc mặt hắn xanh mét, nắm chặt tay miễn cưỡng xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Hoàng Phượng Tử, không muốn ta đánh cho ngươi răng rơi đầy đất thì khép cái miệng thú vị của ngươi lại cho ta.”

Tam hoàng tử suất khí nhất thời im bật, che miệng một lúc lâu không dám nói chuyện.

Nhị ca nói được là làm được, nhất là lúc khi dễ tiểu đệ yếu ớt thì càng không nương tay.

“Ngươi không phải đang bận rộn chuyện đại hôn sao?” Hắn nhìn trên nhìn dưới đánh giá Tam đệ, sắc mặt rớt cuộc cũng dịu đi một chút “Sao lại chuồn khỏi cung làm gì?”

“Ta....”

“A, nhất định là chịu không nổi sợ hãi trước hôn nhân đúng không? Nhị ca đã sớm khuyên ngươi rồi, nữ nhân là mãnh thú là nước lũ, chỉ cần ngươi cho nàng ba phần mặt mũi nàng liền bắt đầu lấn tới, cho nàng cái thang nàng sẽ bò lên đầu ngươi, còn một khúc hai nháo ba thất cổ, mỗi ngày rử rử rừ rừ eo éo ầm chết ngươi không nói làm gì, động một tí là khóc suốt mướt hời [ngươi có yêu ta hay không?], nam nhân nào có đầu óc một chút đều biết né xa nữ nhân ra một chút, kỳ thật thích hợp với nam nhân nhất vẫn là nam nhân, ngươi nói có đúng hay không?” Khổng Ất Nhân vui sướng khi người gặp họa kiêm tận tình khuyên bảo.

Đến đây kẻ muốn đánh người cho răng rơi đầy đất đổi thành tam hoàng tử.

“Nhị ca, không cần châm ngòi tình cảm của ta với Huỳnh Huỳnh.” Tam hoàng tử đem chữ từ kẻ răng phun ra.

“Được rồi, dù sao ta cũng khuyên qua rồi.” Khổng Ất Nhân vuốt tay, “Lại nói, ngươi ở đây làm cái gì?”

“Ta, ta....” Tam hoàng tử ngượng ngùng đỏ mặt, “Ta là....”

“Vụng trộm ước hẹn với Huỳnh Huỳnh của ngươi trước khi cưới.” Khổng Ất Nhân thay hắn nói hết.

Tam hoàng tử đột nhiên ngẩn đầu, “Nhị ca, ngươi làm sao mà biết?”

“Ừ hừ, trên người ngươi có mấy cọng lông ta còn biết, chút việc nhỏ ấy sao có thể gạt được ta?” Hắn nhúu mày, dưới chân bước lên mấy bước về phía trước.

“Oa – – “

Hắn tiêu sái vung tay lên, “Tuy rằng thiên phú dị bẩm không phải ai cũng có, nhưng mà với ta mà nói điểm này cũng không tính là gì, đừng quá sùng bái ta.”

“Oa – – “

“Thật đấy, người không cần kinh ngạc, càng không cần vui mừng, bởi vì...” Hấn nói xong một hơi, hoài nghi nhìn khuôn mặt tuần tú của đệ đệ đang dần đỏ lên, “Không phải cảm động đến mức ấy chứ? Đến mức phải khóc sao?”

“Oa....” Tam hoàng tử run rẩy chỉ chỉ xuống dưới, “Huynh huynh huynh....Huynh dẫm lên chân ta ...”

Khổng Ất Nhân vội vàng rút chân về, vừa giật mình vừa buồn cười: “Ô! Xin lỗi! Vì huynh nhất thời không nhận ra. Người có ổn không?”

“Không, không gãy....” Tam hoàng tử không ngừng hít sâu, mạnh mẽ nuốt nước mắt đau khổ.

“Hảo, hảo, mau đi tìm vị hôn thê của người đi, đừng để Nhị ca ảnh hưởng đến người.” Hấn vội vàng xuy một tiếng vung tay xua đuổi, “Đi đi đi!”

Chỉ thấy Tam hoàng tử ngân ngấn nước mắt, treo lên nụ cười – là cười khổ, tập tễnh tập tễnh rời đi.

“Aiz, làm gì mà cứ khiến ta trở nên bận rộn như vậy?” Hấn thở dài lắc đầu.

Khổng Ất Nhân khẽ phát chiếc quạt trong tay, loáng cái đã biến mất trên đường cái náo nhiệt..

“Đến a! Đến a! Mứt quả đặc biệt đây, một xâu chỉ một đồng bạc a!”

“Có — Chín!” Người bán hàng rong ngừng lại một chút, lại cao giọng hô: “Chân lợn chín đây! Có — Cực chín a ...!”

*đoạn này giải thích chút, từ vừa có nghĩa là chín, vừa có nghĩa là thối, chắc tác giả cố tình ngắt ra để gây hài nhưng mờ sozy là bạn không biết dịch thế nào cho nó được như bản gốc cả

“Siêu thần kỳ các loại cao đây, vô luận là bị thương, phong thấp tận xương, bị thương do đao, bị phỏng, vết thương do chó cắn, thoa được mà cũng uống được, từ người già cho đến trẻ con, tất cả chỉ cần một lọ này thôi — — “

“Bán Xuân — — ” Tiểu cô nương nũng nịu hô to, trên đường phàm là giống đực đều hưng phấn nín thở quay đầu nhìn về phía nàng, “Quyển”

*” — Xuân Quyển : Nem rán =))

Đám trư ca kia đang nhỏ dãi nhất thời nuốt trở về, thiếu chút nữa nghẹn chết.

“Chắc chắc chắc, mấy tên trư ca ngu ngốc ở kinh thành này càng lúc càng nhiều, thật đúng là vật đổi sao dời, vật đổi sao dời.” Khổng Ất Nhân không cho là đúng lắc đầu, tiếp theo trong nháy mắt lại hướng về phía một bóng người thon dài suất khí huyết sáo , “Tuần a! Tiểu lang quân, quay đầu lại cho ca ca nhìn một chút!”

“Ai kêu ta?” Người nọ nghe tiếng quay đầu lại, một khuôn mặt rõ đầy sẹo xuất hiện, lại còn vừa ngoáy mũi vừa hỏi lại.

“Ta giúp người hỏi xem ai kêu người nha.” Khổng Ất Nhân gặp nguy không sờn, quay đầu gân cổ hô to: “Tên rầm thúì nào không biết xấu hổ bắt chuyện linh tinh trên đường? A — — tên mặc áo lam kia đừng có mà chạy!”

Thấy lực chú ý của mọi người đều bị dời đi, hấn âm thầm cười trộm, đang định thừa cơ ẩn vào đám người kia, một thanh âm thanh thúy mang chút ậm ở chợt vang lên — —

“Người không phải là cái tên rầm thúì kia sao?”

Hấn liếc mình khoa tay múa chân cắt cổ: “Đóng lại của người...Ách?”

“Miệng thúì sao?” Một nữ tử mày đậm mắt to anh khí bừng bừng mặc một thân trang phục dị tộc của Tây Vực đang nhiệt tình ăn mứt quả, tự tiểu phi tiểu mà liếc hấn.

“Người... Người..... Là nam hay là nữ?” Hấn ngậy người một phen, nước miếng không tự chủ được điên cuồng tuôn ra, trái tim cũng mặc danh kỳ diệu đập mạnh liệt.

Dáng người thon dài của nàng không cao cũng không thấp, mặc y phục màu tím thêu đầy những áng mây màu bạc, cổ tay áo điểm tuyết bằng lông thỏ trắng như tuyết, chiếc cổ ngọc màu tiểu mạch đeo từng chuỗi từng chuỗi trang sức bằng bạc, theo từng cử động của nàng mà leng ca leng keng rung động, mái tóc đen tuyền đẹp dễ buộc thành hai bím tóc thật dài buông xuống trước ngực.

Cách ăn mặc thì giống một cô nương, nhưng mà cử chỉ cùng với tư thế lại tùy tiện như một nam nhân, hơn nữa mặt anh khí giữa hai chân mày kia, rõ ràng là một thiếu niên suất khí.

Nhưng nếu nói nàng là nam nhân, thì lại không có sự thô tục của nam nhân, ngược lại còn có một cổ hương vị rung động lòng người.

“Theo ta đi.” Khổng Ất Nhân nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, chẳng thèm thanh minh mà bắt lấy tay nàng rời khỏi hiện trường đang ngày càng có nhiều ánh mắt nhìn qua.

“Này! Làm gì mà động tay động chân?” Nàng bất chấp tất cả tiếp tục ăn mút quả ngon lạnh, vùng vẫy giãy giụa đấm đá “Buông! Đồ rắm thú!”

“Không, chuẩn, kêu , ta, đồ, rắm, thú!” Hắn kéo nàng qua một chiếc cầu nhỏ đến trước một ngôi miếu thổ địa, lúc này mới buông nàng ra.

“Vì sao? Đó không phải tên của ngươi sao?” Nàng nhúu mày trừng mắt nhìn hắn, đôi tay nhỏ nhắn vội vàng vuốt phẳng xiêm y bị hắn làm cho nhàu nhĩ.

“Ai nói ta gọi là đồ rắm thú chứ?” Hắn có nổi xúc động muốn phát điên.

“Người vừa mới nói như vậy rõ ràng, là tên rắm thú nào ở trên đường bắt chuyện lung tung, mà ta thấy cực kỳ rõ ràng, ngươi chính là cái tên bắt chuyện người ta, vậy ngươi không gọi là tên rắm thú thì ai là rắm thú?” Nàng vẻ mặt tức giận nói, đau lòng nhìn sâu mút quả vừa bị rút mất mấy miếng vì không cẩn thận lúc nãy.

Chậc, nàng khó khăn lắm mới ném được mỹ vị đệ nhất kinh sư nha.

“Ngươi một cô nương gia mở miệng rắm thú ngậm miệng rắm thú, không thấy khó nghe à?” Hắn cau mày, sự kinh diễm cùng với chút hảo cảm lúc gặp mặt ban đầu tiêu tan không còn một hơi.

Nữ nhân đúng là nữ nhân, loạn thất bát tao chẳng biết cái gì.

“Ta còn tưởng ngươi thích người ta gọi ngươi là đồ rắm thú.” Nàng nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn.

Người Trung Nguyên bị làm sao vậy? Nói chuyện làm việc làm chi mà cứ quanh co lòng vòng khó hiểu như vậy? mất công a cha còn nói Trung Nguyên đất rộng của nhiều, người kinh sư thích ăn nói hoa mỹ, người có học thức nhiều đến mức có một trăm chiếc xe bò cùng một trăm chiếc xe ngựa cũng không chở không hết.

Nhưng mà nàng vẫn thấy đồ ăn ở kinh sư là thứ ngon nhất.

“Nghe cho kỹ!” Khổng Ất Nhân vươn ra ngón trỏ thon dài chỉ lên trời, vẻ mặt vừa nghiêm túc lại có chút uy hiếp nói: “Trên đời này không có ai muốn bị kêu là đồ rắm thú cả – – này này? Ngươi muốn đi đâu? Ta còn chưa có nói xong”

Nàng chạy được hơn mười bước, trong miệng đã ăn đến miếng mút quả cuối cùng, nghe vậy buồn bực quay đầu: “Làm cái gì?”

“Ngươi rốt cuộc có đang nghe ta nói hay không?” Hắn hỏn hển chạy tới chất vấn.

“Không phải ngươi đã nói xong rồi sao?” Nàng còn muốn đi lấy thêm một xâu mút quả chua ngọt ngon lành nữa.

“Ngươi...” Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tức giận đến trắng bệch, chỉ vào cái mũi của nàng hơn nửa ngày không nói nên lời.

Nàng cực kỳ kiên nhẫn đợi một lúc lâu, thấy hắn chỉ trừng to mắt, mặt đỏ tía tai, xem ra không có gì muốn nói, liền nhún nhún vai, xoay người đi tìm mút quả.

“Người người người nha – người quay lại cho ta! Ta còn chưa nói xong đâu!” Khổng Ất Nhân nổi giận lôi đình.

Đáng chết....nữ nhân đúng là nữ nhân!

Từ khi nào thì hắn bắt đầu chán ghét nữ nhân vậy?

Khổng Ất Nhân ngồi trên Thập Lý Yên Ba đình nhìn lá vàng rơi đầy đất cùng với mặt hồ phủ đầy sương, hai chân thon dài bắt chéo, vừa cắn bánh đậu bánh bao vừa trầm tư.

Là lúc ba tuổi, bị một sủng phi của phụ hoàng nhiệt tình ôm, kết quả thiếu chút nữa chết ngộp trong bộ ngực vĩ đại của bà ta sao? Hay là lúc năm tuổi rưỡi, bị một đám tiểu thiên kim hoàng thân quốc thích đầu cắm đầy hoa í a í ó ơng ọ lời kéo, kết quả trượt chân rơi xuống cái hồ trong ngự hoa viên ư?

Tóm lại, hắn đối với khả năng diễn trò cũng với khiến cho người ta chán ghét của nữ nhân đã được lĩnh giáo nhiều hơn.

Nhưng mà cho tới giờ chưa có nữ nhân nào giống như nàng, dám đem một mỹ thiếu nam tuần mỹ vô trù người gặp người thích, quý gặp quý yêu như hắn coi chẳng ra gì, lại còn luôn miệng mắng hắn là đồ rắm thú nữa chứ. Cái này có thể nhịn, thì còn gì không thể nhịn nữa đây, Khổng Ất Nhân hắn đời này chưa có mất mặt như thế bao giờ.

Nhưng mà hắn chưa từng thấy một cô nương nào lại có đôi lông mày đậm mà đẹp đến như vậy, cái mũi nhỏ nhắn....còn nữa, hôm nay nàng mặc đồ cũng là màu may mắn của hắn nha.

Khổng Ất Nhân hoàn toàn chưa nhận ra mình đang cười một cách ngây dại.

“Nước miếng sắp rớt xuống rồi kìa.” Một thanh âm trầm thấp vang lên từ trên đỉnh đầu hắn.

Hắn đột nhiên tỉnh lại, vội vàng quệt miệng : “Oa, đại ca?”

“Ngoan.” Thái tử toàn thân một thân kim bào diễm mạo hiên ngang đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, cúi đầu chuyên tâm thêu thùa.

Hai cái khùng thêu tròn tròn bằng trúc đang căng một tấm vải đỏ thẫm, đường kim mũi chỉ, thêu ra một bức uyên ương vẫy nước cực kỳ sống động, hắn dừng động tác lại , nghiêng cứu đường kim một lúc, lại tiếp tục bắt đầu thêu.

“Đại ca thật đúng là có hứng thú.” Khổng Ất Nhân nháy mắt mấy cái, hoàn toàn coi như không thấy gì.

“Ngày thành thân của tam đệ cũng sắp tới...” Đôi mắt ôn nhu của Thái tử thủy chung chưa từng rời khỏi tấm vải thêu trên tay ” Thời gian qua mau năm tháng như thoi đưa a.”

Khổng Ất Nhân sớm đã quen với kiểu nói chuyện chậm rãi lại mơ hồ không đầu không đuôi của đại ca, hắn bình tĩnh đại ngộ, chỉ chỉ vào tấm vải thêu, “Đại ca thêu bức uyên ương hí thủy này là cho Tam đệ dùng sao?”

“Đúng vậy, hắn đi ngủ thường hay đá chăn, tương lai để cho hoàng đệ muội kéo chăn giúp hắn mãi cũng không tốt lắm, ta tiện thì thêu tấm buộc bụng uyên ương này cho hắn dùng thôi.”

“Đại ca, Tam đệ năm nay cũng đã hai mươi hai rồi, đâu phải tiểu hài tử, người không thể cứ coi hắn là tiểu hài tử ba tuổi mãi được.” Hắn không biết nên khóc hay nên cười.

“Trong lòng đại ca, các người vĩnh viễn là tiểu đệ đệ chảy nước mũi mút ngón cái chạy theo đuôi ta năm nào.” Ánh mắt Thái tử càng thêm ôn nhu, phẳng phất như đã trở lại thời gian của hai mươi năm về trước. “Người còn nhớ rõ sao? Cây đa bên cạnh hồ nước, ve sầu râm ran kêu gọi hè...”

“Ta biết sớm muộn gì cũng có ngày mấy việc triều chính làm huynh phát điên mà.” Khổng Ất Nhân rùng mình lại đồng tình nhìn hắn, “Chỉ không nghĩ là nhanh đến vậy.”

Aiz, đại ca đáng thương.

“Hử?” Thái tử mờ mịt nhìn hần, “Cái gì?”

“Đại ca, giờ cũng đã đến lúc bắt lão nhân đang giả bộ ở ngự thư phòng làm việc, mà thực ra là trốn ở dưới bàn xem tiểu thư, xem thơ tình kia kéo đến đây, từ khi ban thánh chỉ muốn thái tử hiệp trợ chính sự sau, ông ấy mỗi ngày đều không làm việc đàng hoàng, đem chính sự quăng hết cho huynh.” Khổng Ất Nhân càng nói càng oán giận. “Cứ như vậy mãi sao được a? Thân thể huynh cũng đâu phải làm từ sắt thép, có ngày cũng biết mệt chứ.”

“Nhị đệ, người thật tốt, luôn thay đại ca suy nghĩ.” Thái tử cảm động nhìn hần.” Nếu vậy, vật người đang rảnh rỗi thì giúp ta phê chút tấu chương được chứ? Không khó đâu, chỉ cần....”

“A! Ta đột nhiên nhớ ra có chuyện cực kỳ khẩn cấp nhất định phải đi làm, đại ca, cả nước trên dưới huynh là anh minh nhất, gánh nặng xử lý chính sự này cũng chỉ có huynh có thể gánh vác, mà ta thấy huynh thân thể cường tráng lại thường xuyên tập luyện, mấy thứ tấu chương với quốc sự này làm sao có thể làm khó một thái tử gia nhân võ hiền đức như huynh a? A, không còn sớm, vi đệ xin cáo từ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Khổng Ất Nhân không nói hai lời lập tức ôm quyền chạy biến.

“Nhị...” Thái tử nháy nháy đôi mắt đen tuyền như nhưng, ngơ ngẩn nhìn hình bóng đang nhanh chóng rời đi phút chốc đã nhỏ bằng hạt vừng. “Khinh công của Nhị đệ quả thật đã tiến bộ thần tốc a.”

Đáng thương cho thái tử gia ôn hòa hiền hậu thiện lương lại lần thứ hai bị huynh đệ ruột vứt bỏ trong đồng chính sự như biển rộng kia.

Bất quá không sao, ngự y đã chứng thực với thái tử qua, nuôi dưỡng thú vui lúc nhàn rỗi có thể trợ giúp giảm bớt áp lực công tác, thêm thừa chính là một trong số đó.

Cho nên, đương triều thái tử gia Phượng Phú công tử lại tiếp tục thản nhiên ngồi thừa thừa làm nữ công.

2. Chương 2

Dịch quán của Hoàng gia, một đám võ sĩ cao lớn ăn mặc trang phục dị tộc, gấp đến độ đi vòng vòng, không ngừng lăm bâm trao đổi những câu mà chẳng ai hiểu nổi.

Quan viên cao cấp của Hồng Tân viện đã ở đây đổ mồ hôi lạnh đợi cả một buổi chiều, mà vẫn không thấy công chúa của A Lý Bất Đạt trở lại.

“Na lỗ loan đô y nha nạp? (công chúa đi đâu nữa vậy?)” Một gã võ sĩ gấp gấp hỏi thị nữ hầu hạ công chúa.

“Cô đô dậm hắc na lỗ loan đô y nha nạp. (Ta cũng không biết công chúa đi đâu nữa.)” Trông mắt thị nữ đã hồng hồng.

“Khúc sử! Khúc sử! (Đáng giận! Đáng giận!)” Võ sĩ tức giận la ầm lên.

“Thu mẽ, thu mẽ. (Đừng giận, đừng giận.)” Thị nữ vội vàng trấn an.

Quan viên Hồng Tân viện đứng núp ở một bên, len lén nuốt một ngụm nước miếng. Vốn là không dám tham gia vào trận cãi vã của đám hung thần ác sát này làm gì, dù sao nghe cũng không hiểu, nhưng mà nghe đến cuối vẫn không nhịn được nơm nớp lo sợ khuyên bảo.

“Ách... Ngài đứng lên cơn tức như vậy, cũng đừng bảo cô nương nhà người ta đi tìm chết * chứ. Quan viên Giáp liền chết mở miệng.

*”Khúc sử” nghe na ná “khử tử” – đi tìm chết

“Đúng nha, cô nương nhà người ta cũng kêu cứu mạng* rồi, như thế không tốt đâu, dù sao Trung Nguyên chúng ta cũng là nơi thịnh lễ nghi, ở chỗ này nguyên rửa người ta đi tìm chết lung tung cùng với bất nạt phụ nữ đã được coi là hành động cực kỳ không lễ phép rồi.” Quan viên Ất cũng hữu tình mà giúp đỡ, cố gắng khuyên giải

*”Thu mẽ” – “cứu mệnh” =))

Võ sĩ kia nghe không hiểu, chỉ trợn to mắt, gào lên như sấm đánh.

“Nghĩ muộn đã khức sử!(vốn đã đáng giận!!)”

Cái gì? Muốn, muốn bọn họ cũng đi chết luôn?!

*Nghĩ muộn đã khức sử – vào tai các bác ấy là “Nhĩ môn đã khức tử” – Các người cũng đi chết luôn đi.

Câu này thì quá đáng quá rồi, quan viên Giáp không nhịn được hỏa khí bốc lên đầu, không chút nghĩ ngợi liền giơ ngón giữa lên với tên võ sĩ kia.

“Người mới đi chết đi ấy!”

Mặc dù ngôn ngữ không thông, nhưng mà cái trò giơ ngón giữa thì xưa nay trong ngoài ai cũng biết là động tác mắng chửi người kinh điển, lửa giận của võ sĩ kia hoàn toàn được dời đến chỗ này, lập tức không thêm nổi câu, cầm lang nha bổng lên.

Đám người của dịch quán cũng hít một hơi lạnh, đang muốn kêu thị vệ vào ngăn chặn, đột nhiên có tiếng đing đing đang đang chát chúa của kim loại va vào nhau, kèm theo một thân ảnh màu tím loáng một cái đi vào.

“Thật là náo nhiệt nha!” A Lý Thiên Thiên khiêng trên vai một cây gậy cắm đầy kẹo hồ lô, trong miệng vẫn còn ngậm một viên kẹo hồ lô chua chua ngọt ngọt.” Đông người như vậy, định chơi bài ngà* sao? Cho ta một chân.”

*nguyên văn – nha bài: là loại bài được làm bằng xương. ngà của động vật

“Kia lỗ!”

“Công chúa!”

Mọi người vừa mừng vừa sợ lại nghi ngờ nhìn cây gậy cắm đầy những que kẹo hồ lô kia, sau đó lại chậm rãi nhìn xuống công chúa.

“Na lỗ kỷ lý cô lỗ hắc hắc yêu...” Các võ sĩ vừa nhìn thấy nàng, vui mừng hơn hở vây quanh nàng liền phun ra một tràng tiếng phiến bang.

Thiên Thiên thần nhiên cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai bọn họ, tiếng nói như chuông bạc an ủi mấy câu.

“Công chúa, người trở lại rồi, hạ quan ở chỗ này chờ đến mỗi cả mắt, sắp khóc đến nơi.” Quan viên Giáp không nhịn được nói.

Nàng quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh lại lấp lánh như sao nhìn sang: “Cực khổ cho các người, nhưng mà chờ ta làm cái gì?”

“Hạ quan phụng thánh chỉ của Hoàng thượng, muốn cung thỉnh công chúa đi tẩy trần đón gió.” Quan viên Ất cung kính trả lời.

“Tẩy trần đón gió chính là có đồ ăn ngon sao?” Ánh mắt của nàng sáng lên.

“Àch, không sai biệt lắm.” Quan viên Ất sững sốt một chút lại mở miệng, “Cái kia....kiệu Phượng đã chờ bên ngoài, mời công chúa lập tức lên kiệu.”

“Được, đi thôi.” Thiên Thiên rất là dứt khoát, khiêng luôn cây gậy kẹo hồ lô bước theo bọn họ.

“Công chúa....” Quan viên Giáp chần chờ chỉ chỉ mấy thứ trên vai nàng: “Đống kẹo hồ lô này...”

“Ăn ngon lắm, người có muốn ăn không hả?” Nàng rút một cây ra đưa cho hắn.

“Ách, không không, hạ quan không dám.” Quan viên Giáp thụ sủng nhược kinh, vội vàng khoát khoát tay “Hạ quan chẳng qua chỉ cảm thấy cái đó... cái đó...”

“Không ăn? Vậy mình ta ăn.” Nàng đem kẹo hồ lô nhét vào trong miệng.

Thật đúng là không biết gì là mỹ vị nhân gian cả, đáng tiếc a đáng tiếc.

“Dạ dạ da...” Quan viên Giáp cũng chẳng dám nói gì nữa, chỉ cần mang được công chúa lên kiệu, cho dù nàng có muốn khiêng theo bảy bảy bốn mươi chín cây gậy kẹo hồ lô thì cũng mặc nàng.

Khổng Ất Nhân đùa giỡn với chú chim bồ câu trắng như tuyết trong lòng bàn tay, vui vẻ dạo bước trong ngự hoa viên.

Vừa xong nhận được thư do bồ câu đưa đến của huynh đệ Xuân Phong trại đại vương Quân Thực Thu, nói là gần đây Xuân Phong trại đang đúng mùa lá rụng, chính là lúc lá rơi đầy đất thời tiết rất đẹp để đi nướng khoai lang, hỏi hần có muốn tham gia hay không.

Nướng khoai lang nha.... Hần nhớ tới vị ngọt thanh ngon lành kia, nước miếng không khỏi trào ra.

Đùa sao, hần nhất định phải đi!

Cho dù hôm nay không phải Thực Thu huynh thân ái hẹn hần, hần cũng muốn tìm cơ hội chuồn khỏi Hoàng thành. Tối hôm qua mặc dù trốn thoát khỏi sự cưỡng bách của phụ hoàng muốn hần tham gia quốc yến để nghênh đón cái cô công chúa của A Lý Bất Đạt gì gì đó, nhưng mà hần đã sớm hiểu rõ cái ông già mặt dày, giả bộ ngu đã đạt đến cảnh giới chí cao vô thượng kia, nhiệt tình muốn hần ăn mặc phải thật đẹp để như vậy, nhất định là có mưu đồ bất chính.

Cho nên phong thư này của Thực Thu huynh tới cũng thật đúng lúc a! Hần kiêu gì thì cũng phải chuồn đi trước khi ông già “Hạ thủ” mới được.

Buộc thư trả lời lên chân con chim bồ câu trắng mập mạp, Khổng Ất Nhân định mang bồ câu đến gần chỗ tường đổ ít cây cối mới thả, để con chim bồ câu béo ú này khỏi chết dí trên ngọn cây không chịu bay.

Đi tới bên cạnh bức tường đổ, hần vung tay lên, con chim bồ câu trắng mập mạp dùng sức vỗ cánh bay lên không trung.

Bồ câu trắng ở trên trời quanh quẩn một vòng định bay đi, bỗng nhiên, sạt một tiếng xé gió vang lên, con chim bồ câu béo lạp tức rơi xuống.

“Bí...đao!” Hần kêu thảm một tiếng.

Xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc là kẻ nào dám động thủ với Bí đao của hần? Là kẻ nào to gan như vậy? Dám ở trong nội uyển của hoàng cung giở hành vi mưu sát lãnh huyết vô tình?

Khổng Ất Nhân nhấc chân chạy như điên về hướng con chim bồ câu rơi xuống, lo lắng cùng với tức giận tràn ngập trong lồng ngực, một lòng chỉ muốn tóm được hung thủ đáng chết kia ngay lập tức.

Thiên Thiên đem con bồ câu béo ú đã bị cục đá đánh cho ngất xỉu để một bên, vui vẻ nhặt nhanh cành cây khô xếp thành một đồng, sau đó lấy đá lửa ra đánh lửa.

Chỉ chớp lát sau, ngọn lửa nho nhỏ dần dần đã biến thành một đồng lửa to bùng, khói trắng bốc lên.

Con bồ câu này béo như vậy, ăn vào chắc ngon lắm đây.

Trước kia lúc ở Hoa Lạt Tử Thành hay đại mạc có săn cũng chỉ được mấy con nhạn đồng, con nào cũng to bùng, nướng lên mặc dù vàng óng thơm đến mê người, nhưng mà ăn vào no muốn chết, con bồ câu béo béo này nướng lên nhất định là vừa vặn.

Càng thích hợp làm đồ lót dạ.

A a a!

Nàng tà ác nhìn về phía con chim vẫn còn bất tỉnh “điều” sự kia cười đầy tà ác, đang muốn tóm lại thì trong chớp mắt, một tiếng rống giận dữ hỗn hển vang lên...

“Mau thả Bí đao của ta ra....Người, cái đồ đao phủ máu lạnh này!”

Thiên Thiên chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn con bồ câu béo ú, “Bí đao?!”

Bí đao của Trung Nguyên trông thế này sao?

“Người! Chính là người! Thả Bí đao của ta ra!” Khổng Ất Nhân thở hỗn hển chạy đến trước mặt nàng, sắc mặt đại biến “Người! Lại là người!”

Nàng bây giờ mới nhận ra hần “A”

“A cái gì mà a? Ai cho người tiến vào? Người định làm gì với Bí đao của ta hả?” Hần nhanh trong ôm con chim béo vào trong lòng, khuôn mặt anh tuần tràn ngập tức giận.

“Nướng ăn.” Nàng thành thật trả lời.

“Người còn dám nói?!” Hần thiếu chút nữa bị tức chết.

“Kỳ quái, người có thể nói chim thành bí đao, sao ta không thể nướng chim ăn?!” Nàng giơ hai tay ra, cặp lông mày đậm xinh đẹp nhướn lên, “Hơn nữa theo ta thấy, nó bị lấy cái tên như vậy, nhất định đã sớm xấu hổ muốn chết rồi.”

Khổng Ất Nhân ngẩn ra, có chút si mê nhìn gương mặt thoải mái phóng khoáng tự tiểu phi tiểu của nàng.

Anh khí! Hần cảm thấy có một luồng anh khí câu hồn đoạt phách tiến tới gần, hai lồng ngực của hần không khỏi nổi lên cảm giác nóng nóng nhiệt nhiệt, gương mặt nóng ran, hai chân cũng gần như nhũn ra.

Tầm mắt của hần từ khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ anh khí của nàng chậm rãi chuyển qua đôi tay nhỏ bé, những ngón tay vừa xinh xắn lại vừa nhỏ nhắn.... Tim hần nhảy loạn xạ, không kìm hãm được mà tưởng tượng đến xúc cảm mềm mại giữa ngón tay kia dao động trên người hần, nhất định so với bàn tay của Thực Thu huynh sẽ ôn nhu hơn nhiều.

Chuyện gì thế này?

Sao hần lại đột nhiên hưng phấn đến mức không khống chế được bản thân?

Khổng Ất Nhân đột nhiên mạnh mẽ lắc đầu, kinh hãi đem suy nghĩ đáng sợ vừa mới nảy ra đẩy tới chỗ sâu nhất trong não.

“Người rốt cuộc là nam hay nữ?” Để đảm bảo, hần khẽ run giọng hỏi một lần nữa.

“Đồ rắm thúì, làm gì mà vẫn hỏi ta vấn đề này?” Thiên Thiên liếc hần một cái.

Thật quá thất lễ, chẳng qua là nàng so với những cô nương nhỏ nhắn bình thường có cao hơn một chút, lông mày có dày hơn một chút, sống mũi có thẳng một chút, làn da có hơi rám nắng một chút, có cần hần phải hô to gọi nhỏ đến như vậy không?

“Không, được, gọi, ta, đồ, rắm, thúì!” Khóe miệng hần co quắp.

Nàng chống hông, nhăn mày: “Vậy người cũng không được lại hỏi ta là nam hay nữ nữa.”

“Tại sao? Chẳng lẽ người lưỡng tính?! Khổng Ất Nhân kinh hãi thất sắc, hần thế mà lại hưng phấn với một kẻ lưỡng tính...”

“Ta có phải lưỡng tính hay không vĩnh viễn người cũng không biết được, nhưng mà người thì rất nhanh sẽ biến thành không phải người nữa.” Thiên Thiên nở nụ cười cứng ngắc, mặt mày hiện lên một tia cười đầy đặc lãnh khí.

Người Trung Nguyên sao? Người Trung Nguyên mà bị đánh thì không chết sao? Hừ hừ!

Khổng Ất Nhân nuốt nước miếng một cái, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào cho tốt: “Àch, cái kia...có gì từ từ nói, quân tử động khẩu không động thủ.”

“Lão nương không phải là quân tử!” Tiếng nói vang lên, Thiên Thiên đã giáng một phát “Bắc Đẩu thần quyền” ngay giữa chóp mũi hần.

“Chờ...A a a ...”

Trong ngự hoa viên, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

“Nàng ta căn bản không phải nữ nhân!”

Khổng Ất Nhân máu mũi chảy ròng ròng, sống mũi bầm tím sưng lên, nước mắt làm sao cũng không ngừng được, đau đớn thấm thiết lên án bạo lực.

“Kích động quá máu sẽ chảy nhiều hơn đấy.” Ngự y Gia Cát Tiểu Xuân cố nín cười, cẩn thận tỉ mỉ giúp hần bôi thuốc.

“Nàng ta căn bản chính là sát thủ do phiên bang phái tới!” Hần nghiêng rằng nghiêng lợi quát, không cẩn thận lại kéo đến vết thương trên mũi “Ai...”

“Đừng có làm như ta không ở đây được không?” Thiên Thiên bắt chéo hai chân, gặm một quả táo ngon lành.

“Ai cho phép sát thủ người tiến vào?” Hần nhảy lên, thở phì phò xông tới, kích động đến mức phun máu mũi loạn xạ.

“Ngài, ngài bình tĩnh một chút, vi thần còn chưa giúp ngài bôi thuốc xong đâu!” Gia Cát Tiểu Xuân cầm thuốc chạy theo sau hần.

“Ta có ý tốt đến coi thương thế của người một chút.” Thiên Thiên hai ba miếng đã gặm xong quả táo, tiện tay đem hột ném trúng ngay vào thùng rác.

Nếu sớm biết hần vẫn còn nhảy tung tung được như vậy, nàng cũng sẽ không bị lương tâm cắn rứt mà chạy đến đây xem một chút.

Aiz, thì ra hần không phải đồ rắm thú vị gì cả, còn là con trai của Hoàng Đế trung nguyên, cái này ai mà ngờ được chứ?

Cho nên tức quá mà động thủ đánh gãy mũi của hần cũng không thể trách nàng hoàn toàn được, có phải không?

“Công chúa, lau tay.” Cung nữ đứng một bên liều mạng nhin cười, vừa đồng tình vừa thương tiếc liếc mắt nhìn Nhị hoàng tử tuần mỹ lại vừa thê thảm một cái, vẫn không quên làm hết nhiệm vụ.

Hoàng hậu đã ra lệnh rồi, trong thời gian công chúa Thiên Thiên tới làm khách, nhất định phải khoản đãi như khách quý thật tử tế.

“Cám ơn.” Thiên Thiên nhận lấy chiếc khăn đã được ngâm với cánh hoa, xoa xoa bàn tay dính dính, trả lại cho cung nữ xong lại lấy từ trong ngực ra một bọc kẹo hoa hồng nhân quả thông, ném hai viên vào trong miệng, ròn rột ròn rột bắt đầu nhai.

“Người là trâu à? Dạ dày lớn như vậy!” Khổng Ất Nhân tức anh ách nhìn chằm chằm nàng, cuối cùng cũng đứng lại để cho Gia Cát Tiểu Xuân tiếp tục bôi thuốc giùm hần: “Thế nào? Lương thảo của A Lý Bất Đạt đều bị người ăn sạch rồi chứ gì? Bây giờ lại muốn vào kinh tàn sát lương thảo trong cung của ta hả?”

Gia Cát Tiểu Xuân cùng với đám người đứng đó không hện mà cùng trắng mặt, sợ hãi khấn trương nhìn về phía vị công chúa dùng một quyền đã đánh bay Nhị hoàng tử kia.

Thiên Thiên không tức giận, chỉ cà lơ phát phơ nhún nhún vai: “Khẩu vị của ta mà tốt như vậy, đã sớm mang người đi nấu ăn.”

“Mẹ người không dạy người, nữ nhân thì phải tam tòng tứ đức, chỉ có nói dạ dạ dạ sao?” Hần cảm tức chết vẫn.

Đúng là chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy bảo, thiên chân vạn xác không sai chút nào!

Ô, Thực Thu Huynh, ban đầu ta không nên nén đau đem huynh tặng cho San Nương muội!

“A Cha ta chỉ dạy ta, nữ nhi tôn quý hơn so với nam nhi, cho nên phải là nam nhi nói dạ dạ dạ.” Thiên Thiên bình tĩnh trả lời.

“Người... Nam nhân nào cười phải người đúng là thất bại tám đời.”

“Dù sao ta cũng đâu có gả cho người, người khấn trương cái gì?” Nàng ăn hết một nửa gói kẹo hoa hồng nhân quả thông, cảm thấy có chút ngán, lại lúi từ trong ngực ra một bọc hạt dẻ xào, rạo rạo rạo rạo bắt đầu ăn.

Khổng Ất Nhân nhìn mà trợn mắt há mồm.

Nàng ta ăn không thấy mệt sao? Hắn nhìn không mệt cũng đã thấy miệng khô lưỡi khô luôn.

“Máu mũi người ngừng chảy rồi.” Thiên Thiên mím môi cười một tiếng, thuận tay đem một hạt dẻ đã được bóc sạch sẽ nhét vào cái miệng đang há hốc của hắn.”Đến, ăn miếng hạt dẻ cho bổ máu.”

Gặp quỷ hay sao mà hạt dẻ lại có thể bổ máu....

Ý nghĩ này nảy ra trong đầu hắn, ngay sau đó bị dòng điện nơi đầu ngón tay mềm mại của nàng chạm vào đánh trúng, nhất thời biến mất vô tung vô ảnh.

Khổng Ất Nhân ngây dại, ngây ngốc ngậm hạt dẻ, kinh ngạc nhìn nàng đang cười hi hi bóc hạt dẻ.

Trên môi phảng phất còn lưu lại sự ấm áp nơi đầu ngón tay của nàng, còn có một mùi hương thanh khiết nhàn nhạt như có như không, giống như hương cỏ trên thảo nguyên xanh biếc quyện với mùi sữa tươi....

Hắn khản giọng rên lên một tiếng, một cổ đói khát không liên quan đến thức ăn từ bụng dưới dâng lên, nhanh chóng lan tới tứ chi bách hải, nhất là nhịp tim trong lồng ngực đập mỗi lúc một mạnh hơn....

Ta không thích nữ nhân, ta không thích nữ nhân, ta không thích nữ nhân....

Hắn một lần lại một lần tự nói với mình, nhưng khi hắn giương mắt nhìn đôi mày đậm cong cong cùng với khóe miệng đang nhếch lên của nàng, cũng không tự giác mà mỉm cười theo.

“Gia Cát ngự y, Nhị hoàng tử đang làm cái gì vậy?” Một cung nữ nhỏ giọng hỏi.

“Chắc là lại sớm nắng chiều mưa tơ tưởng lung tung.” Gia Cát Tiểu Xuân đem cái cầm đang rút xuống đây trở về, trấn định trả lời.

Cung nữ kia kinh ngạc, “Nhưng Nhị hoàng tử không phải chỉ thích nam nhân sao?”

Cũng chỉ bởi vì như vậy, cho nên đám nữ nhân nhiệt tình bọn họ mới buộc phải đem trái tim đặt trên người Nhị hoàng tử tuần mỹ vô trù rút về, ngược lại gia nhập vào đội hộ vệ hậu cung của Thái tử gia nho nhã anh tuấn, cá tính thuần hậu. (fan- club nha =)) cười chết ta)

Nhưng mà bây giờ Gia Cát ngự y lại nói Nhị hoàng tử đang đối với một “Nữ nhân” sớm nắng chiều mưa tơ tưởng lung tung?!

“Tiểu nha đầu, thế giới của người lớn rất phức tạp, sau này người sẽ hiểu, Ngoan, đi giúp gia gia chuẩn bị điểm tâm mang đến Tiểu Hương đình đi.”

“Dạ? Tại sao?”

“Lão phu muốn ngắm trăng.”

“Ngắm....” Cung nữ kinh ngạc nhìn ra mặt trời mùa thu rực rỡ phía bên ngoài.

Bây giờ mà có ánh trăng sao?

“Lão phu không phải đã nói rồi sao? Thế giới của người lớn rất phức tạp, sau này người sẽ hiểu.” Gia Cát Tiểu Xuân cười đến cực kỳ dị mà mập mờ.

Hạt dẻ quả nhiên có công hiệu thần kỳ.

Mặc dù không đạt tới hiệu quả dẫn điện biến đá thành vàng, nhưng bước đầu cũng để cho hai kẻ quạ đen gà bới bắt đầu có chung đề tài để nói chuyện, cùng với ý nghĩ tin tưởng không cần đem đối phương bóp chết cũng có thể hiểu biết lẫn nhau.

Giống như bây giờ...

“Người chính là A Lý Thiên Thiên công chúa gì đó?” Khổng Ất Nhân ngồi trên ghế Thái sư, lỗ mũi nhét hai mẩu giấy, tò mò nhìn nàng đang ăn bánh hoa quế.

Trong ngực nàng rớt cuộc bao nhiêu đồ ăn vậy? Sao mà giống như nước chảy lấy tay múc mãi cũng không bao giờ cạn vậy?

Hắn thật muốn kéo y phục của nàng ra coi trộm một chút... Gương mặt Khổng Ất Nhân trong nháy mắt đỏ bừng, trái tim đập thành thịch như sắp bắn ra ngoài, máu mũi lại có xu hướng chảy ra.

Đáng chết, hắn sao lại giống như sắc quỷ đầu thai muốn những thứ có hay không cũng được này như vậy?

“Đúng vậy.” Thiên Thiên liếc hắn một cái, liếm liếm mảnh vụn bên khóe miệng, “Không ngờ người chính là đại danh鼎鼎 Nhị hoàng tử.”

“Đúng vậy, ta chính là đại danh鼎鼎鼎鼎....Chờ một chút!” Nụ cười đắc ý của hắn đột nhiên cứng đờ, hoài nghi hỏi: “Người là từ trong miệng ai nghe qua ta?”

“Là....”

“Nếu như là phụ hoàng, mẫu hậu, tam hoàng đệ, tứ hoàng đệ, ngũ hoàng muội của ta, còn có Thống lĩnh cấm vệ Hoàng Thành Lý Kim Kim, cùng với Tiểu Bân Tử của Tảo Cung môn... thì toàn bộ những gì họ nói đều không phải là thật.” Hắn vội vã thanh minh.

“Thế cái gì mới là thật?” Thiên Thiên bưng chén trà lên súc miệng, nâng chén che đi nụ cười không thể nhịn được.

So với lúc mới quen biết, thật ra thì hắn cũng không có ương nghạnh phách lối, tự cho là đúng lại khiến người ta chán ghét đến như vậy.

Nàng lại len lén liếc hắn một cái. Mặc dù bây giờ mặt thì sưng lên, trong mũi còn nhét hai tờ giấy trông rất buồn cười, nhưng mà không chút nào che dấu được phong thái tôn quý của hắn.

Hoàng tộc đúng là hoàng tộc, quả nhiên ngay cả khí chất đều là nhất đẳng.

“Phàm là những phần nói tốt về ta, đều là thật, chỉ cần là phần nói ta xấu, đều bịa ra để lừa gạt trẻ con.” Hắn không chút nghĩ ngợi nói.

“Người thật đúng là chẳng biết khiêm tốn là gì.” Nàng cố nén nổi xúc động muốn trợn mắt, vừa mới đối hắn có một chút xiu hảo cảm, nhất thời lại bị gió cuốn bay sạch sẽ.

“Không dám, ta phiên phiên kinh sư tiểu lang quân đương nhiên không phải chỉ là hư danh vô vắn, từ trước tới nay ta đối với bản thân đều có lòng tin tuyệt đối.” Hắn dương dương đắc ý nói, ngay cả chuyện vẫn đang chảy máu mũi cũng quên sạch sẽ.

Thiên Thiên nghe không vô, nhưng mà thật sự nhìn hai tờ giấy kia mà phát hoảng, miếng giấy muốn rớt cũng không xong càng thêm khó nhìn, không nhịn được vươn tay thay hắn rút ra miếng giấy, “Đến, cúi đầu chờ một lát, máu tự nhiên sẽ khô.”

“Là tự nhiên chảy khô chứ gì? Người đó là phương thuốc gì của Mông Cổ, chẳng lẽ người không biết chảy máu mũi thì phải ngửa đầu lên sao...”

“Sau đó để máu mũi chảy ngược sặc chết người.” Nàng lạnh lùng nói.

Khổng Ất Nhân ngẩn ra, ngay sau đó tức đến hồng người nói: “Lòng của người sao lại ác như vậy, miệng cứ phải độc như thế mới được sao? Không thể nói chút gì dễ nghe khích lệ ta? Giờ người bị chảy máu mũi là ta nha.”

“Còn lắm lời nữa, đợi chút nữa để cho người không chỉ chảy máu mũi...” Đáy mắt nàng thoáng qua một tia sát khí mất kiên nhẫn.” Trực tiếp để cho người máu chảy không ngừng.”

Hắn chột ngậm miệng, trên mặt không dám để lộ ra bất cứ vẻ phản kháng nào, nhưng trong bụng cũng đầy oán hận sôi trào.

Nữ nhân này, trừ cái “vô ngoài” có hơi giống nữ ra, những thứ khác căn bản đều là nam!

Chắc hẳn phụ hoàng là ngại thiên hạ quá thái bình, hoàng cung quá buồn tẻ, cuộc sống quá nhàm chán, nên mới mặc danh kỳ điều muốn mời phiên bà tử này từ phiên bang tới để hành hạ hẳn có phải không?

“Bị người làm cho tức đến váng cả đầu rỗng cả bụng.” Thiên Thiên xoa xoa cái bụng đang kêu ùng ục, cái chuông bạc treo ở cổ tay cũng leng keng tham gia náo nhiệt. “Ta phải đi ăn cơm đây.”

“Rốt cuộc ai bị ai chọc tức hả?!” Hẳn nhất thời huyết khí cuộn cuộn, thiếu chút nữa trúng gió tại chỗ. Không ngờ nữ nhân kia còn không thèm sửa đổi cái đức hạnh lãnh huyết vô tình chết tiệt kia, trái lại còn tự chạy ra khỏi Xuân Khánh cung, hoàn toàn không thèm để ý đến hẳn đang tức giận đến đầu cũng sắp nổ tung.

3. Chương 3

So với Nhị hoàng tử tùy lúc có thể sôi trào nổ tung trong Xuân Khánh cung kia, tâm trạng của Thiên Thiên có thể nói là vui vẻ vô cùng.

Dĩ nhiên, trừ bỏ thỉnh thoảng khi nhớ tới trách nhiệm nặng nề của mình, tâm tình sẽ có một chút xiu buồn tẻ.

“Công chúa Thiên Thiên, hai ngày nay ở đây không biết đã quen chưa?” Hoàng hậu vẫn xinh đẹp như xưa hiền lành nhìn về phía nàng cười hỏi.

“Quen, Thiên Thiên ở chỗ nào cũng quen.” Nàng thản nhiên cười một tiếng, tự mình đánh trống lảng. “A cha của ta nói ta là lạc đà sa mạc chuyển thể, đi đâu cũng có thể lăn ra ngủ. Huống chi hoàng cung thoải mái như vậy, so với Vương Cung A Lý còn lớn hơn đẹp hơn gấp mấy lần, mấy hôm trời mưa ta chỉ đi dạo thôi mà cũng đi không hết, thật sự là chơi thật vui vẻ.”

“A a a , nhìn coi tiểu nha đầu ngươi thật thú vị.” Hoàng hậu không nhịn được xích lại gần nàng một chút, “Kia...Ngươi không bằng vĩnh viễn ở lại trong hoàng cung, không đi nữa, có được không?”

“Hoàng hậu nương nương, người không phải đang ám chỉ muốn Thiên Thiên ở lại làm con dâu người chứ?” Nàng đang ăn một miếng điểm tâm, nghe vậy cười như không cười nhìn về phía hoàng hậu.

Đầu óc nàng linh hoạt, hoàng hậu cũng chẳng phải thông minh tuyệt thế, lập tức tiếp lời.

“Đúng nha, nhưng mà ai gia không phải là ám chỉ, ai gia là công khai. Nếu người cũng nghĩ như vậy, vậy chúng ta không bằng thuận nước đẩy thuyền đi.”

Ai nha nha, quả nhiên gừng càng già càng cay.

“Hoàng hậu nương nương, ý của ta không phải vậy.” Nàng có chút gấp gáp.

“Đừng khẩn trương, trong thư A Lý quốc vương viết cho Hoàng thượng cũng nói rõ, muốn Hoàng thượng cùng ai gia giúp một tay chọn ra một vị phò mã văn võ song toàn, phẩm đức tốt đẹp, lại anh tuấn tiêu sái, chuyện này Hoàng thượng cùng ai gia cũng đã đồng ý, cũng cảm thấy đây là cơ hội để gia tăng tình nghĩa bang giao giữa hai nước, cho nên người ngàn vạn đừng khách khí, nhìn một chút coi trong cung có ai thuận mắt thì đính ước đi.” Hoàng hậu cười hi hi nói.

“Nhưng ý của a cha ta là...” Thiên Thiên muốn nói lại thôi, nhìn đôi mắt phượng sáng ngời đầy ý cười của hoàng hậu, lời muốn nói thế nào cũng không ra khỏi miệng được, “Ách, tóm lại, chuyện này cũng không vội.”

Nguyên tắc của nàng khi tới Trung Nguyên chính là trước dạo chơi sau đó mới làm việc.

“Không vội? Người không vội, ai gia lại vội muốn chết đây.” Hoàng hậu kéo bàn tay nhro bé của nàng vỗ vỗ, phần chần bưng bưng nói: “Không biết tại sao, ai gia vừa nhìn thấy người đã cảm thấy ăn ý, nói chuyện sạch sẽ gọn gàng một chút cũng không quanh co, hơn nữa tự nhiên hào phóng, đáng về anh tư sáng sủa, khác hẳn với mấy cô nương mảnh mai ở Trung Nguyên chúng ta, ai gia rất thích.”

“Tạ hoàng hậu nương nương đã thích, chẳng qua là ta...” Nàng khó xử suy nghĩ, không biết nên nói sao cho rõ ràng, giải thích minh bạch.

“Đúng rồi, ai gia nghe nói người với Phượng Thi qua lại cũng gần gũi?” Hoàng hậu thử dò xét hỏi.

“Ai ạ?” Nàng sững sốt một chút.

“Phượng Thi ấy, chính là Nhị hoàng tử.” Hoàng hậu mập mờ nhẹ đụng vào khuỷu tay nàng: “Có đúng không? Chính là cái người lúc cười lên có chút xấu xa, nhưng mà đáng dấu tuần mỹ vô trù, làm việc có chút quý dị kỳ quái, nói chuyện có chút âm dương quái khí ấy?”

“Hoàng hậu nương nương. người xác định nhị hoàng tử là con ruột của người sao?” Nàng kinh ngạc nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Chính là ruột thịt ta mới khó giải quyết.” Hoàng hậu thở dài một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp buồn bực vô hạn.” Tiểu Thi hân....Aiz, hết lần này tới lần khác khiến cho ai gia hao tổn tâm tư nhất.”

“Làm sao lại như vậy?” Thiên Thiên không tự chủ được mạnh mẽ bảo vệ cho hân: “Nhị hoàng tử khí chất tốt, dung mạo đẹp, thoát nhìn tài hoa cũng không tồi, mặc dù há miệng ra có hơi tiện một chút, nhưng mà ta cảm thấy tâm địa hân rất thiện lương, là người tốt, cũng đâu có kinh khủng như hoàng hậu nói.”

Vị tiểu cô nương này, ai gia cũng đâu có nói hân kinh khủng nha.

Hoàng hậu âm thầm cười một tiếng, trên mặt vẫn buồn thảm như cũ: ” Cũng đúng, người vừa mới quen hân, không biết hân là loại người gì.”

“Vậy hân là loại người gì?” Nàng nhún mày hỏi, trong ngực không biết tại sao dâng lên một trận bất bình mãnh liệt.

Nàng lúc này có thể ít nhiều hiểu rõ vì sao cái miệng hân lại tiện như vậy, thái độ khó giải thích như vậy, thì ra là người thân của hân đều không hiểu rõ hân, cho nên hân mới biến thành kẻ quái dị như vậy.

Dù sao tuổi trẻ, còn chưa biết che dấu suy nghĩ trong lòng, trên mặt Thiên Thiên không khỏi hiện lên một mảnh đồng tình.

“Aiz, cái này nói ra rất dài dòng, hân ấy...” Hoàng hậu mắt không chuyển lấy một cái nhìn nàng, trong lòng càng thêm vui sướng, ngoài miệng vẫn đang hoàng không khách khí đùa bỡn con trai như cũ.

Nàng khẩn trương nhìn chăm chăm hoàng hậu, chờ đợi bà công bố đáp án.

“Hân thích nam nhân.” Hoàng hậu len lén dò xét sắc mặt của nàng.

“....Sao?” Thiên Thiên vẻ mặt mông lung.

“Cũng không biết là từ lúc nào thì bắt đầu, hân đối với nữ nhân một chút hứng thú cũng không có, kết giao đều là nam nhân, ngay cả một chút cũng không che dấu sự yêu thích đối với nam nhân.”

Thành thật mà nói, hoàng hậu đối với chuyện này vẫn còn nhức đầu.

Bà cùng Hoàng thượng nghĩ cách hy vọng có thể thay đổi tính hướng của con trai, tuy rằng nói từ cổ chí kim không phải là không có đoạn tụ chi phích, long dương là người tốt, nhưng là làm cha làm mẹ cứ như vậy nhận mệnh, tiếp nhận chuyện con dâu tương lai sẽ là một nam nhân cao lớn vĩ ngạn, này này này.... cũng quá làm khó bọn họ.

Lúc này A Lý Bất Đạt quốc vương hy vọng có thể cùng bọn họ kết làm Tàn Tẩn chi hảo, bà cùng Hoàng thượng cũng cảm thấy anh khí hiên ngang A Lý Thiên Thiên nhìn kiểu gì cũng thật thú vị, trong lòng cũng muốn ghép nàng cùng con trai thành một đôi.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Tiểu Thi nhà bà từ nhỏ không sợ trời, không sợ đất, đầu óc thông minh, vẻ ngoài lại đẹp đẽ, cơ hồ không ai trị được hân, nhưng mà kể từ khi Thiên Thiên tới xong, hân liền liên tiếp cam chịu, chuyện này làm cho bọn họ mừng rỡ không ngớt, hoàn toàn không cần bỏ phiếu liên quyết định chắc chắn Thiên Thiên chính là khắc tinh của hân không thể nghi ngờ.

“Hân thích nam nhân, không thích nữ nhân?!” Thiên Thiên kinh ngạc khê kêu.

Chẳng lẽ là thật?

Nhưng mà lại nói lại, hôm đó ở trên đường cái, nàng không phải chính mắt thấy hân nhìn về phía nam nhân huyết sáo triệt để làm quen sao?

Thì ra hần là một “con thỏ”*. Trên mặt nàng không tự chủ được bỗng chốc chán nản.

*con thỏ =thụ ạ =))

Khí lực tráng kiện, da thịt đầy đặn, lồng ngực dày dặn của hần, thì ra đều là để lại cho nam nhân đụng vào, đây thật quá lãng phí của đời a!

“Còn không phải sao.” Hoàng hậu giả bộ thở dài: “Thật là đáng tiếc.”

“Đúng vậy a, thật là đáng tiếc.... A? Người làm sao mà biết ta đang suy nghĩ cái gì?” Thiên Thiên rút đầu lại phía sau, hoảng sợ thở hắt ra một hơi.

“Cái đó không phải trọng điểm, đứa nhỏ, ta đem hần giao cho người, người ngàn vạn chớ cô phụ kỳ vọng của ta và Hoàng thượng nha.” Hoàng hậu lời nói sâu xa vô vô tay nàng.

“Cái gì? Nhưng mà ta....” Nàng còn chưa kịp phản đối, hoàng hậu đã nháy mắt với nàng mấy cái, một bộ ta và người biết rõ trong lòng là được.

“Vậy cứ như thế, ai gia cuối cùng cũng có thể yên tâm.” Hoàng hậu đoan trang đứng dậy, vừa xoay lưng về phía mặt của nàng mặt đã nhìn đến lợi hại sáng khoải ngất trời.

Moah ha ha!

“Hoàng hậu nương nương, người hiểu lầm, ta không phải là....” Thiên Thiên lo lắng muốn giữ lại hoàng hậu, giải thích rõ ràng tử tế.

Mau, nhanh lên! Hoàng hậu âm thầm nháy mắt với sáu tên thị vệ cùng cung nữ.

Rất khó để mà tưởng tượng ra cảnh một hoàng hậu cả người mặc tú bào điểm ngọc khảm vàng dài ba thước mà động tác chạy lại có thể nhanh như vậy, thoát một cái đã không thấy tăm hơi.

Thiên Thiên dở khóc dở cười, không nhịn được lắc đầu.

“Mẹ con chính là mẹ con, cả hai đều đủ kỳ quái.” Nàng thở ra, lại lấy một khối điểm tâm nhét vào trong miệng, hết sức ra vẻ trấn định vô sự.

“Công chúa, uống trà.” Một bên cung nữ cười hì hì thay nàng rót trà, hiển nhiên là thấy nhưng không thể trách.

“Cám ơn.” Thiên Thiên vừa ăn điểm tâm ngon lành, trong lòng thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Lý trí nói cho nàng biết, căn bản không cần đem lời hoàng hậu nói cùng với chuyện của Nhị hoàng tử bỏ vào trong tai, vợ vào trên người, nhưng mà tình cảm của nàng vẫn không ngừng sôi trào.

Tại sao hần chỉ thích nam nhân, không thích nữ nhân?

“Chính giữa hồng tâm!”

Cả một hàng cung nữ, thị vệ hết sức cổ vũ, tiếng hoan hô như sấm động.

“Đẹp trai quá a!” Cung nữ Tiểu Hoa tung hô.

“Đệ nhất thiên hạ thần tiên thủ.” Cung nữ Tiểu Lục cổ vũ.

“Hậu Nghệ tái thế!” Thị vệ Minh Dao hưng phấn rống lên.

“Tôn Thúc Ngao* cam bái hạ phong....Đau quá! Các người đánh ta làm gì?” Thị vệ Minh Thương bị mọi người bạo lực tập thể một trận: “Ồ ô ô, cứu mạng a....”

*Tể tướng của nước Sở, nổi tiếng thanh liêm công chính, thiện tâm ~ nói chung là chẳng liên quan gì đến chuyện bắn cung hết)

“Ngu ngốc.” Hải công công trợn mắt.

“Đúng vậy.” Khổng Ất Nhân cũng rất khó chịu, hần đối với mũi tên vừa rồi của mình cảm thấy rất tự tin vẻ vang.

“Tôn Thúc Ngao đem quả dâu đen ngọt cho cha mẹ ăn, mình ăn quả dâu hồng chua, ngay cả cường đạo cũng kính nể lòng hiếu đạo của ông ta, chuyện đó cả thiên hạ đều biết, tên ngu ngốc này cư nhiên lung tung so sánh với chủ tử, thật là tự mình muốn ăn đòn.” Hải công công khinh thường nói.

“Hải, Đại, Truyện!” Khổng Ất Nhân nghiêng rằng nghiêng lợi, giữa trán gân xanh giật giật cuồng loạn.

“Chuyện gì vậy? Chủ tử.” Nhất định là khen ngợi ông ta rồi. Hải công công sung sướng tí tởn quay đầu lại.

“Tôn Thúc Ngao là người đã đánh chết con rắn hai đầu kia*!” Tay hắc vung một chưởng, hung hăng vỗ lên trán Hải công công một cái.”Người đúng là cái đồ dân đen!”

*Truyện Tôn Thúc Ngao đập rắn

“Tha mạng a! Chủ tử...”Hải công công đau đến mức kêu lên quang quác.

Thiên Thiên một bước đi vào hoa viên của Xuân Khánh cung, đập vào mắt chính là một màn náo nhiệt này.

Làm sao lại loạn hết thành một đoàn thể này?

“Địa ngục trần gian a!” Hải công công kêu thảm thiết.

Bóng người thon dài như hạc giữa bầy gà trong đám kia đang đuổi theo đánh người kia, không phải là cái vị chỉ thích nam nhân mà không thích nữ Nhị hoàng tử thì còn là ai?

Nàng thở dài một hơi, không nói hai lời lấy tốc độ gió lốc xông lên, vươn tay xách cổ tên kia kéo ra ngoài.

“Ai dám đánh lên.....Ặc!” Khổng Ất Nhân bị xách cổ lên vùng vằng liều chết vung tay đá chân, nhìn qua lại đang giồng hoa chân múa tay.

“Câm miệng, ta có chuyện muốn nói với người.”

A Lý Thiên Thiên?!

Chỗ nào đẹp nhất kinh sư?

Không chỉ có hoàng cung đế vương gia sáng lạng hoàng kim kia, không chỉ có những nhà quý tộc phú thương rường cột chạm trổ, còn có những ngôi nhà mái cong bề dẫu xưa cũ thanh nhã của dân chúng.

Trừ những chỗ đó ra, hàng liễu đung đưa bên bờ sông xanh biếc, cả thành hoa thơm gió mát, say lòng người.

Thiên Thiên đem Khổng Ất Nhân “bắt cóc” đến một trong những chiếc cầu cổ của kinh sư, khói sóng lá vàng óng ánh như tranh.

Nàng cũng không biết đây là một trong chính đại mỹ cảnh nổi danh của kinh sư, chỉ là bởi vì nơi này rất yên tĩnh, rất thoải mái, du khách cũng không nhiều, lại có mấy ngôi đình cổ kính, bên trong có băng ghế đá có thể để cho bọn họ ngồi xuống tử tế “Nói chuyện chút.”

“Khụ khụ khu...” Nàng vừa buông tay xong, gương mặt tuần tú của Khổng Ất Nhân đỏ bừng sắc sưa ho khan từng ngụm từng ngụm hít thở: “Mừ...khụ khụ...sát...”

“Ít nói nhảm, ta có việc muốn hỏi người.”

“Là hỏi ta sao? Khụ khụ....Phải là dùng hình bức cung mới đúng?” Hắc oán giận liếc nàng một cái, “Ta làm chuyện gì?”

“Hoàng hậu nương nương nói người thích nam nhân.” Về mặt nàng cực nghiêm túc nhìn chăm chăm hắc,

Hắc nhất thời ngừng ho khan, về mặt có chút lúng túng; “Làm sao? Không được à?”

Đáng chết! Mẫu hậu làm gì mà lăm mồm như vậy?

“Cũng không phải là không được.” Nàng ngược mắt nhìn hắc, không biết tại sao, lòng tràn đầy thương tiếc cùng đồng tình.

“Vậy thì không sao, ta còn muốn trở về thanh lý môn hộ. “Hắc nói xong cũng đã đứng dậy.

“Tại sao thích nam nhân? “Nàng đột nhiên hỏi.

Động tác đứng dậy của hắn đột nhiên dừng lại, hoài nghi nhìn, “Người sao lại hỏi?”

“Ta muốn hiểu rõ tâm tình của ngươi.”

Hắn lại ngồi xuống, nhướn mày, cao thâm khó lường nhìn nàng, “Khẩu khí của ngươi giống như đem ta ra làm quái vật để nghiên cứu.”

“Ta không có rảnh như vậy.” Nàng tức giận. “Ta có nguyên nhân của ta.”

“Nguyên nhân gì?”

“Không thể nói. “

“Thì ra là như vậy.” Hắn lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

“Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, tại sao ngươi thích nam nhân sao ?”Nàng nghiêng người về phía trước chờ câu dưới của hắn.

Khổng Ất Nhân cũng thần thần bí bí đến gần nàng, gần đến mức cơ hồ như chóp mũi sắp đụng vào chóp mũi, gần đến nỗi Thiên Thiên không khỏi hô hấp dồn dập, tâm hoảng ý loạn, trái tim mạnh mẽ đập loạn không cách nào khống chế.

Lông mi của hắn thật dài, thật dày a, cặp mắt đen nhánh mơ hồ chớp lên những tia sáng huyền bí, sống mũi cao ngất so với Ô Hồ Lạp sơn* còn muốn đẹp đẽ mê người, còn có đôi môi dày vừa phải cong lên hoàn mỹ

* Dãy núi ngăn cách giữa Ukraina và Mông Cổ.

Nàng hoàn toàn không phát hiện ra bản thân không tự chủ được mà ngừng thở, mắt nhìn thẳng chằm chằm vào bờ môi của hắn, dựa vào đôi môi thật gần.

Sẽ rất mềm mại sao? Có thể ...chạm vào một chút không?

“....Không được.”

“Không, không được?!”

Thiên Thiên cơ hồ mất khống chế nhịp tim hồi hộp khẩn trương trong phút chốc ngây người, hai gò má đỏ bừng nóng đến nỗi sắp bốc ra khói, chợt dạ cho rằng hắn có thể nghe thấy giọng nói từ đáy lòng mình.

“Đúng nha.” Hắn xấu xa hạ thấp giọng, “Ta không thể nói cho ngươi biết tại sao ta thích nam nhân được.”

Thì ra là đang nói cái này!

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngay sau đó lại bị chọc cho cục tức dâng lên: “Tại sao không được?”

“Ta cũng có nguyên nhân của ta.” Hắn ngồi thẳng thắt lưng, đắc ý cười một tiếng.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc khẩn trương hốt hoảng của nàng đúng là quá mức nghiêm, khiến hắn có một loại khoái cảm hòa nhau một bàn, ha ha!

“Có tin ta có thể lập tức đập ngươi xuống sông hay không?” Sắc mặt nàng trầm xuống.

Khổng Ất Nhân đột nhiên ngậm miệng, ngay sau đó lại ảo não mở miệng. “Làm cái gì, ta đường đường là nhị hoàng tử mà lại sợ ngươi uy hiếp sao?”

“Nhị hoàng tử thì làm sao? Có gì hơn người?” Nàng hất cằm, “Ta cũng là Nhị công chúa, ngươi cũng đâu có lớn hơn ta.”

“Coi như không lớn hơn ngươi, ít nhất ta cũng có một chỗ dài hơn ngươi, như thế nào?” Hắn tranh cãi với nàng.

“Ngươi, ngươi cái đồ biến thái cuồng!!” Hai má nàng đỏ bừng không biết là do xấu hổ hay do tức giận, dù sao cũng là trong nháy mắt hồng thành một đoàn.

“Là tư tưởng của người không thuần khiết, ta nói là nói chiều cao!”

Thiên Thiên mặt càng đỏ hơn, nhưng có thể khẳng định là do tức giận, bởi vì nàng giãy tiếp theo trong nháy mắt liền lật bàn....

Đó là bàn đá nha!

Đây là ý nghĩ kinh hãi cuối cùng thoáng qua trí óc của Khổng Ất Nhân trước khi bắn lên không trung rồi rơi xuống dòng nước lạnh thấu xương, sau đó hắn liền chìm vào đáy nước lạnh như băng.

“Ha ha ha....Hất xì!!!”

Cả người ướt như chó rơi xuống nước chật vật,, Khổng Ất Nhân cuộn chặt chiếc chăn, sắc mặt tím bầm liều mạng run rẩy.

“Đến đây đi, uống chén sữa nóng cho ấm người.” Thiên Thiên lạnh lùng đem một chén sữa nóng hổi đưa cho hắn, đầy mắt cùng khóe miệng đều lộ ra vẻ chết nhặn cười.

“Đừng....khụ khụ khụ...đừng có giả bộ hảo tâm...” Tận lực tránh khỏi run rẩy mặt tím môi xanh, toàn thân xương cốt cũng sắp rã rời, hắn vẫn hung tợn nhìn nàng một cái, rất có cốt khí cự tuyệt chén sữa nóng thơm lừng mê người.

Rõ ràng chính là nàng đem hắn ném xuống sông lạnh chết người, bây giờ lại còn hư tình giả ý bưng cái gì mà sữa nóng tới, không biết bị nhiễm lạnh thì phải uống canh gừng nóng sao?

Đến từ phiên bang đúng là đến từ phiên bang, một chút đạo lý cũng không biết, một chút tình cảm cũng không nói, hắn cũng đâu có nói gì, nàng cứ như vậy lòng dạ độc ác xuống tay với hắn....

Càng nghĩ càng thấy ủy khuất, hắn dứt khoát giận dỗi đem chăn mền trên người ném ra, thở phì phò, căm tức nhìn nàng.

“Đừng có trợn mắt, con người rớt ra thì hỏng.” Thiên Thiên không chút phật lòng, đem chén sữa mạnh mẽ nhát vào trong tay hắn, nhặt chăn lên đắp lên trên người hắn.

Khổng Ất Nhân vốn là muốn đập chén để trả thù, nhưng mà sự ầm ập từ chén sữa nóng kia làm cho cả người hắn cơ hồ muốn hòa tan, hơi căng thẳng một chút sau, vẫn giữ chặt lấy chén sữa không buông.

Nhưng là để tỏ ra hắn vẫn còn đang tức giận, trước khi uống hắn vẫn không quên hừ mạnh một tiếng.

Thiên Thiên nhìn hắn chật vật thêm thắm, lại vẫn tuấn tú mê người như cũ, cắn môi buồn cười, rồi lại cảm thấy hắn có chút đáng thương, cũng có chút đáng yêu.

Mấy ngày nay, nàng đã biết tổng hắn căn bản chỉ có há miệng ra là tiện, cũng chỉ là có khổ mà không có lửa, trên thực tế hoàn toàn vô hại, khó được chính là hắn sẽ không vì vậy mà bày ra bộ mặt hoàng tử, hung thần ác sát ý thế hiếp người.

“Nếu như không phải thái độ của người như thiếu ăn đòn như vậy, thì thật ra người cũng thú vị.” Nàng ngồi chiếc ghế ngắn, tựa mót trong ngực ra một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa cười.

Khóe mắt hắn giật giật, nhưng là vừa nhìn thấy vẻ mặt tươi cười ngây thơ của nàng, đầy bụng tức giận lại không phát tiết ra được.

Đáng ghét! Rõ ràng nữ nhân giống như vô tội này một canh giờ trước còn máu lạnh quăng hắn xuống sông, hại hắn suýt nữa chết đuối, chết rét, tại sao hắn lại chẳng có biện pháp làm gì được nàng?

.... là người không muốn làm gì người ta đi?

Hắn mạnh mẽ đem thanh âm trong lòng không biết từ đâu nhảy ra đè ép trở về, mặt thối nói: “Cha mẹ người biết bọn họ đã sinh ra một tiểu ác ma sao?”

“Người nói như vậy quá thương tổn tình cảm rồi.” Thiên Thiên lách tách cắn hạt dưa ra tiếng, rảnh rỗi lấp liếm nói: “Mới vừa nãy ta đã cảnh cáo người rồi, nhưng người hết lần này đến lần khác đều ép ta động thủ, Thành thật mà nói, ta cũng cảm thấy rất buồn bực, tại sao ta rõ ràng là một thiếu nữ tri thư đạt lễ, uyển

chuyển thuyền mị, trong tuệ ngoài tú, nhưng vừa mới gặp người liền trở nên tính khí thất thường mất khống chế, lại còn có một loại ngứa tay không rõ tại sao, đây là xảy ra chuyện gì?”

Khổng Ất Nhân thiếu chút nữa phun hết chén sữa nóng vừa uống vào trong bụng ra.

“Người? Tri thư đạt lễ, uyển chuyển thuyền mị, trong tuệ ngoài tú?” Hấn không thể tin được nhìn chằm chằm nàng, “Người xác định biết mấy chữ này viết thế nào sao? Người không phải đem thô lỗ tục tằn, bạo lực khuynh hướng, tinh thần thất thường nhận lầm đây chứ?”

“Tùy người nói sao cũng được, nhưng mà đời này ta cho tới bây giờ chưa có đánh người, đánh thú săn thì có.” Nàng không khỏi bắt đầu trầm ngâm suy tư.

Thật là kỳ quái, ở A Lý Bất Đạt nàng nổi danh là hiền hòa dễ ở chung, mặc dù nàng thừa nhận có lúc hay lỡ miệng một chút, nhưng phần lớn thời gian đều là được dân chúng kính yêu, a cha a nương thương yêu, cưng chiều, lần này tới hoàng cung Trung nguyên, nàng cũng rất lễ phép, vô luận thấy ai cũng cười hi hi, nói câu “Chào buổi sáng, chào buổi trưa, chào buổi tối”, có ai không khen nàng là công chúa kiêu mẫu đâu cơ chứ?

“Người coi ta như Bí đao mà đánh?” Hấn tức giận đầy ngực.

“Đúng nha, ta quên mất thiếu chút nữa nướng mất Bí đao của người.” Thiên Thiên ngẩn ra, ngay sau đó nhin không được cười như điên: “Chim bồ câu mà gọi là Bí đao, một người nghĩ ra được, ha ha ha...”

Khổng Ất Nhân nhìn chằm chằm nàng, đáng lẽ phải rất khó chịu mới đúng, bởi vì nàng đã nghiêm khắc vũ nhục hấn và Bí đao, nhưng mà không biết tại sao, nhìn nàng cười đến vui vẻ rực rỡ như vậy, khóe môi hấn bất tri bất giác cũng dương lên theo.

Thật ra thì....Nàng cũng không đáng ghét lắm!

Hấn nhìn nàng, bắt đầu cười ngây ngô.

4. Chương 4

Khổng Ất Nhân một thân ốt dăm, rúc trong chăn gấm vẫn không nhin được hất xì một cái trở lại Xuân Khánh cung.

Trên tay Thiên Thiên ôm một bọc kẹo đường mới ra lò, vừa ăn vừa đi theo phía sau hấn.

Nói thể nào đi chẳng nữa, hấn cũng vì nàng mà rơi vào cảnh chật vật như vậy, cho nên trong bụng nàng cũng có chút áy náy, liền một đường “Bảo vệ” hấn hồi cung,

Vừa mới bước vào Xuân Khánh cung, Hải công công vốn đang giám sát bọn thái giám quét lá rụng, mình cũng đang cầm một cây chổi mới tinh màu sắc rực rỡ đứng kia giả vờ giả vịt, xa xa thoáng nhìn thấy hấn, liền hoảng sợ hô to gọi nhỏ lên.

“Chủ tử, ngài làm sao vậy? Làm sao quần chăn bông mà còn hất xì? Làm sao lại ướt hết cả người, vẫn còn nhỏ nước ra thế kia? Ông trời của tôi ơi!” Hải công công quá sợ hãi, vội vàng phân phó bọn thái giám, “Mau! Mau gọi ngự y, còn nữa, chuẩn bị một thùng nước nóng, khăn sạch, canh gừng.... Đúng đúng đúng, trước đi hâm một nồi canh gừng đặc....”

“Hải công công, ông có khẩn trương quá hay không vậy?” Khổng Ất Nhân liếc mắt nhìn Thiên Thiên đang nén cười đứng một bên, đột nhiên không muốn bị đối đãi như một đứa trẻ vô năng mềm yếu. “Ta rất khỏe, ta không sao, chẳng qua chỉ bị ướt xuống sông mà thôi.”

Nữ nhân không biết kiểm điểm kia lại còn cười ra tiếng nữa chứ. Hấn hung tợn trừng mắt nhìn nàng một cái, nhưng mà cũng biết động tác này căn bản vô tác dụng.

“Chủ tử, ngài sao lại rơi vào trong sông được? Là bị ám toán sao? Có thích khách sao? Là kẻ nào to gan lớn mật dám hạ thủ với ngài? Nô tài đã nói rồi, ngài ra cửa nên mang theo mười, hai mươi hộ vệ, chính là nói lòng người cách cái bụng, một tác so với một tác đầy, một phần so với một phần âm hiểm, mà bước

chân trên đường đời thênh thang, càng có thêm vô số bụi gai chờ đợi là cỏ rách vạt áo ngài, gây trở ngại cho bước chân của ngài...”

Nữ nhân kia cười càng thêm lớn tiếng. Khổng Ất Nhân khó nén được mặt đỏ tai hồng, một phen chặn lại cái miệng đang thao thao bất tuyệt của Hải công công, cắn răng thấp giọng nói: “Hồi, cung!”

Thiên Thiên cười đến đau cả bụng, từ từ lau đi nước mắt nơi khóe mắt, vui vẻ nhìn chủ tớ bọn họ rõ ràng rất tình cảm.

Là ai nói trong hoàng cung vĩnh viễn bốn phía đều là âm trầm quỷ kế, khắp nơi tràn đầy mưu tính với nhau chứ? Ít nhất A Lý Bất Đạt chỗ họ không phải như vậy, xem ra hoàng cung Trung Nguyên cũng như thế.

Có bầu không khí tốt đẹp như vậy, khó trách a cha luôn ca ngợi Trung Nguyên phồn vinh thái bình, sung túc khắp nơi như vậy.

Nàng mỉm cười xoay người muốn đi, đột nhiên cổ áo bị người túm lấy.

“Làm gì?” Nàng quay ngoắt đầu lại, chớp chớp mắt.

Bàn tay thon dài của Khổng Ất Nhân xách nàng lên, cười như không cười nói: “Người muốn đi đâu?”

“Trở về a.” Nàng bị ép buộc như vậy, bụng đang kêu gào đói khát đây.

“Không cho phép.” Giọng nói hần bá đạo.

“Tại sao?” Nàng kinh ngạc một phen.

“Đừng có quên...” Hần ghé sát lại bên tai nàng thì thầm, hơi thở ấm áp làm nàng không tự chủ được tê dại run rẩy.” Là ai đem ta quăng xuống hồ, hại ta thiếu chút nữa chết đuối.”

Nàng lần đầu tiên nói lắp, “Kia...kia...với chuyện người không cho phép ta trở về thì có gì liên quan?”

“Người phải phụ trách?” Hần cười gằn.

“Phụ trách?” Nàng nhất thời miệng khô lưỡi khô.

Đừng nói là muốn nàng “Cưới” hần nha?

Vào lúc Thiên Thiên đang sôi ruột sôi gan ngổn ngang trong lòng, cũng bắt đầu cảm thấy chủ ý này cũng không tốt lắm, Khổng Ất Nhân lại quăng một quả đại pháo lên đầu nàng...

“Phụ trách giúp ta thay quần áo.”

... Hần nhất định là điên rồi.

Nhưng mà kẻ điên không chỉ có mình hần.

Thiên Thiên ngơ ngơ ngồi trong tấm cung rộng rãi mà ưu nhã của Khổng Ất Nhân, miệng phát khô nhìn chằm chằm tấm bình phong ngăn cách giữa hai người bọn họ.

Trong nhà nóng quá.... Cả người nàng không ngừng ra mồ hôi, hơn nữa bất kể có uống bao nhiêu chén trà, cũng không cách nào xoa dịu được cổ họng khô rát.

Điểm này đều không hợp lễ tiết, tất cả hết thảy đều đã mất không chế, coi như là ở A Lý Bất Đạt có nhiệt tình phóng khoáng, giữa nam nữ cũng không câu nệ, như vậy cũng đã quá mức rồi.

Nàng đường đường là một công chúa? Cho dù là hoàng tử cũng không thể coi nàng như người dưới mà đối đãi, huống chi nàng cũng chẳng là gì của hần, chẳng lẽ hần không sợ người ta sẽ đồn đại sao?

Lại nói nếu truyền ra, thanh danh của nàng còn gì để nói nữa sao?

Đầu hần rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Chẳng lẽ chắc chắn rằng mọi người đều tin tưởng hần yêu nam nhân, cho nên liền cho rằng nàng cùng hần trần trụi có cô nam quả nữ sống chung một phòng, cũng không xảy ra chuyện gì sao?

Thiên Thiên rất tức giận, nhưng mà càng sợ hãi...sợ mình như thế này mà nhìn thấy thân thể tú sặc có thể thay cơm kia của hân, sẽ không nhìn được mà đem hân gục luôn.

“Ta ở đầu sông Trường Giang, người ở cuối sông Trường Giang, mỗi ngày nhớ người không thể thấy người, cùng uống nước sông Trường Giang...”

Thong dong tắm rửa lễ mễ thì cho qua, lại còn ca hát ?!

Thiên Thiên không biết là lần thứ mấy trăm muốn đứng dậy đi ra ngoài, mặc xác chuỗi tiêu với tựa hấu nhà hân! Nhưng mà cái mông của nàng vẫn tự có ý thức dính vào trên ghế, động cũng không động.

Để che giấu sự hốt hoảng nơi đáy lòng cùng cảm giác hưng phấn hỗn loạn, nàng cố ý không kiên nhẫn kêu lên: “Người đã xong chưa hả?”

“Kiên nhẫn một chút.” Khổng Ất Nhân ung dung đáp lại, thậm chí còn giơ một cái chân thon dài rần chắc đầy lông lên, tiếng nước chảy lách tách cùng với hình bóng hất lên bình phong, thiếu chút nữa hại nàng chảy máu mũi.

Nam nhân này, cho hân là bã gạo rang sao? Nàng hận hận nghĩ.

Nhưng mà hết lần này đến lần khác cái tên bã gạo rang đáng chết này, so với những chàng trai thô lỗ khôi ngô mà nàng đã gặp qua ở A Lý Bất Đạt không giống chút nào.

“Kiên nhẫn cái quỷ nhà người, nếu không ra ta đi.” Thanh âm của nàng đang run rẩy, bất quá không phải vì tức giận.

“Được rồi được rồi.” Hân thở dài.

Sau một trận tiếng nước lồm bồm, nàng cơ hồ như nín thở nhìn thân ảnh cao lớn hất lên trên bình phong, động tác của cái bóng, đôi vai rộng hoàn mỹ cùng với đường cong lưu loát của bắp vai và cánh tay, hân đang tự mình lau người.

Trán của Thiên Thiên nóng lên một trận, “Người người người...người phải tự mình mặc trung y với quần, ta chỉ phụ trách giúp người mặc áo ngoài, chứ quần!”

Động tác của Khổng Ất Nhân khựng lại một chút, không biết tại sao, chỉ mới hình dung đến từng bước nàng mặc quần áo giúp hân thôi, bụng nhỏ của hân không khỏi nóng ran căng thẳng, bao gồm một bộ vị nam tính không nên chịu ảnh hưởng.

Hân giật mình cả kinh, hốt hoảng xoay người qua, không để cho ánh sáng chiếu hắt ra sự biến hóa trào dâng không nên xuất hiện kia.

Trời hại sao, đây là xảy ra chuyện gì?

Hân cúi đầu nhìn chằm chằm “Tiểu đệ đệ” khí phách oai phong hùng dũng hiên ngang kia, trong đầu nóng rực còn khe rung động, phảng phất đầy ham muốn...

“Người! Khiêm tốn một chút cho ta!” Hân cắn răng trách mắng: “Đừng có quên ai mới là chủ nhân của người!”

“Này, người mới đừng có mà quá kiêu ngạo ấy!” Thiên Thiên cực kỳ khó chịu, cho rằng hân đang nói chuyện với nàng.

“Ta không phải đang nói chuyện với người, ta chẳng qua đang cùng...Ách...” Hắc sặc luôn.

“Ta nhìn giống đứa ngốc lắm sao? Trong này chỉ có người với ta, không phải đang nói chuyện với ta, chẳng lẽ đang nói với ma?” Nàng đứng lên, định bỏ đi.

May mà hai chân như nhũn ra đã lấy lại không chế, nàng nhất định có thể như không có chuyện gì xảy ra mà ra khỏi Xuân Khánh cung.

“Người đã đáp ứng giúp ta mặc quần áo, không thể nói mà nuốt lời.” Khổng Ất Nhân cuống lên, vội vàng kéo lấy chiếc quần trắng như tuyết, vừa thắt xong dây lưng liền lao luôn ra khỏi bình phong.

Thiên Thiên cứ như vậy nhìn một nam nhân lồng ngực trần trụi, trong nháy mắt ngây ngô tại chỗ.

Lồng ngực của hắn vẫn còn đang động nước, cơ ngực thoát nhìn... thật mạnh mẽ lại hấp dẫn, nàng siết chặt quả đấm, cổ nén nổi xúc động muốn vươn ngón tay ra chọc chọc.

Thật may là ánh mắt của nàng còn chưa có từ lồng ngực của hắn đi xuống phía dưới, nếu không sẽ nhìn thấy cái thứ vĩ đại tuyệt không thể che giấu được kia....

Khổng Ất Nhân bị ánh mắt thẳng thắn chân thành tha thiết nóng bỏng của nàng “Thưởng thức” đến cả người nóng lên, cổ họng lảm bảm một tiếng, cứng ngắc vươn tay kéo lấy áo choàng bọc thân thể lại.

Rõ ràng là chủ ý do hắn đưa ra, cố ý muốn dùng phương pháp kia để ép nàng đứng ngồi không yên, bị chút dục vọng, không ngờ tới người bị hành hạ ngược lại biến thành hắn.

Hắn thích là nam nhân, tại sao toàn thân lại bởi vì ánh mắt của nàng mà nóng rực nóng lòng không chịu nổi?

“Ta nghĩ...chúng ta như vậy hình như không tốt lắm.” Hắn lảm bảm tự nói.

“Phải, đúng vậy.” Nàng liếm liếm môi, “Không tốt lắm.”

“Vậy người không phải nên đi về?”

“Đúng vậy, ta nên đi về.”

“Ách, vậy thì không tiện.”

“Được, không cần tiện.”

Hai người bọn họ một cứng ngắc giơ tay đưa chân bước ra ngoài, một còn lại khấn trương đến sắp rút gân ba chân bốn cẳng mặc y phục vào.

May mà không có ai nhìn thấy.

Bọn họ ước chừng tránh đối phương ba ngày.

Bởi vì hoàng cung rất lớn, cho nên chỉ cần cố ý tránh, có đến ba tháng cũng chẳng chạm mặt nhau.

Nhưng mà sau ba ngày, vẫn có người không kiềm chế được cuộc sống nhàm chán, giả vờ mượn danh tảo mộ, đi tới gần tấm cung của Thiên Thiên, hơn nữa lượn qua rồi lượn lại, giống như đang chờ ai đó xuất hiện.

Ở một mảng hoa tường vi đỏ tươi, Khổng Ất Nhân nhìn Thiên Thiên ngồi trong hoa uyển, ngẩng đầu như đang suy nghĩ gì đó nhìn trời một lúc lâu, sau đó lại cúi đầu bóc hạt dẻ.

Nhưng mà bóc xong hạt dẻ rồi nàng cũng không bỏ vào miệng, mà là đặt vào trong một cái bát lớn, hạt dẻ bên trong ước chừng đã được nửa bát.

Nàng thích ăn như vậy, làm sao lại để hạt dẻ trong bát mà không ăn vậy?

Nàng....có tâm sự phải không?

Ngay sau đó hắn lại cười thầm bản thân, nàng thì có tâm sự gì? Cơ lẽ đang suy nghĩ xem làm thế nào để chinh phục, tung ra một ngum ác khí đây.

Hắn chợt phát hiện gần đây ở trong cung so với xuất cung đi dạo còn thú vị hơn nhiều lắm, cuộc sống bắt đầu trở nên thật vui vẻ.

Khổng Ất Nhân không có phát hiện ánh mắt mình nhìn nàng đã trở nên ôn nhu, nụ cười nơi khóe miệng cũng ngày càng sâu.

“Nàng đã bóc hạt dẻ ba ngày rồi.” Hải công công nhỏ giọng ghé vào tai hắn nói.

“Tại sao?” Hắn theo trực giác hỏi.

Thanh âm của Hải công công càng nhỏ hơn, thần bí nói: “Không biết.”

“Ông đây là đang giỡn...” Hắn tức giận quay đầu lại, nhất thời kinh hãi “Ông ở đây làm gì?”

“Nô tài quan tâm ngài nha, chủ tử.” Hải công công cười hi hi.

Hắn giống như kẻ làm chuyện xấu bị bắt gặp, đỏ mặt lên, thẹn quá hóa giận: “Không khiến ông nhiều chuyện.”

Hải công công vội vàng đuổi theo phía sau hắn đang sải bước bỏ đi, giọng to lên thỏa thích.

“Chủ tử! Chủ tử, ngài đi đâu vậy? Chủ tử, ngài đừng có xấu hổ nha! Giữa muôn ngàn thế giới, chỉ lưu luyến một đóa hoa là nặng nề như vậy đó, nô tài nguyện ý để người giống như vó ngựa phiêu bạt kia, theo trăng đuổi sao mà đến hái lấy, cũng không nguyện nhìn người một mình ở dưới khóm hoa mà tiêu tụy nha, chủ tử...”

“Câm, miệng!”

Thiên Thiên ngồi trong hoa viên bỗng chốc ngẩng đầu lên, hai tròng mắt chất đầy sự tha thiết, chờ mong nhìn quanh bốn phía.

Nàng giống như nghe thấy thanh âm của hắn...còn có Hải công công...

“Thối! A Lý Thiên Thiên, ngươi lại đang nằm mơ giữa ban ngày, hắn làm sao có thể tới đây?” Nàng hừ một tiếng, vẻ mặt lại có một tia buồn bã không tự chủ được.”Hắn ước gì cách đưa công chúa điêu ngoa như ta càng xa càng tốt, ta cũng như vậy còn gì? Có thể cách tên vương tử thân kinh nhu hắn càng xa càng tốt.”

Nàng cảm phần trào dâng nói xong, trong chốc lát lại ngẩn người.

A, mùa thu có chút lạnh đây!

Để tỏ ra hắn với Thiên Thiên một chút hứng thú cũng không có, sáng sớm hắn đã đổi lại y phục cải trang, cường hào ác bá kinh sư “Khổng Ất Nhân” lại lần nữa khoác lên người.

Hắn lượn khỏi hoàng cung, đi vào dân gian, chen vào đám người, hơn nữa thừa cơ phạt gian trừ ác mấy tên hiếp đáp dân lành...Ách, là đi ăn thịt cá, ở mấy quán dân thường mở .

Hắn một thân ngân bào xuất hiện ở “Bát phương lâu” nổi danh kinh sư.

Nghe đồn nơi này lừng danh thiên hạ, vô luận là nem cuốn ngân ti, thịt tẩm bột rán, đậu phụ bằm, bánh bao hấp thịt cua, đều là nhất tuyệt.

“Tiểu Nhị, đem một bình Long Tỉnh lên đây, trà phải ngon, không được nát, một phần bánh bao hấp thịt cua, không được cho thịt cua, sườn xào chua ngọt không được thêm đường, xì dầu nhiều một chút, sườn nạc một tí.” Hắn ngồi xuống, mắt cũng không chớp khí không hựt nói liền một hơi.

“Khách quan, vậy trà của ngài muốn nóng hay lạnh? Bánh bao hấp thịt cua muốn sáu cái hay tám cái? Sườn xào chua ngọt xì dầu muốn một muôi hay là nửa muôi? Sườn muốn bên phải mỡ ba nạc bảy hay bên trái nạc tám mỡ hai?” Tiểu nhị Bát phương lâu thân kinh bách chiến, một chút cũng không bị áp đảo.

“Tùy tiện, ta rất là dễ chăm.” Hắn vui vẻ nở nụ cười, nói chuyện với người thông minh thật là sảng khoái nha.

“Dạ, tới ngay.” Tiểu nhị đối với loại khách mở mắt nói mớ này thấy nhưng không thể trách, cười dài cúi người lui ra.

Một lát sau, một bình trà long tỉnh mùi thơm bốn phía được đưa lên, hắn hít một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười hài lòng.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn hắn gọi cũng được đưa tới, Khổng Ất Nhân cứ như vậy chẳng lo lắng ngồi uống trà ăn điểm tâm, từ lan can lầu hai của nhã gian ngắm xuống dưới, trên đường cái náo nhiệt nam nam nữ nữ tới lui không dứt, ngắm về phía xa, những mái hiên trang nhã cổ kính nối nhau san sát, từ từ hợp lại thành cảnh sắc đồ sộ rộng lớn khí thế.

Bất quá, tại sao lại cảm thấy có một loại buồn bã nhàm chán vậy?

Hắn nhắm một ngụm trà, đột nhiên liếc thấy một bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc.

Khổng Ất Nhân tim đập từng nhịp, vội vàng đặt chén trà xuống, dụi dụi mắt, không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Ha?” Trùng hợp như vậy, giống như mơ ước thành sự thật hay tâm nguyện đạt thành, hẳn đơn giản không thể tin được may mắn của mình.

Thiên Thiên không muốn tiếp tục chờ đợi ở trong cung ngăn người than thở nữa, mấy ngày nay nàng trở nên chẳng giống mình chút nào, cũng chẳng biết là trúng phải tà gì.

Cho nên nàng quyết định ra ngoài hóng mát một chút, có lẽ tâm tình sẽ khôi phục bình thường một chút.

“Này! Lên đây uống chén trà.” Lý trí nhất thời không thấy bóng dáng, Khổng Ất Nhân bị tình cảm hưng phấn quá kích động thúc đẩy, không chút nghĩ ngợi tựa vào lan can nghiêng người ra phía ngoài, tự nhiên nở một nụ cười câu hồn với nàng.

Thiên Thiên đột nhiên ngẩng đầu lên, cũng hít một hơi, hai gò má không nhịn được hồng lên.

Tại sao lại là hắn?

Kinh thành trên lý thuyết không phải là rất rộng sao? Làm sao nàng cứ đụng phải hắn mãi vậy?

“Có muốn uống chén trà không? Ta mời.” Hắn cười hi hi, giọng nói nhiệt tình.

Giống như đem chuyện ba ngày trước quên sạch sẽ, một chút cũng không lúng túng.

“Không muốn.” Nàng quả quyết cự tuyệt, cúi đầu muốn đi.

Nàng mới không muốn để hắn có cơ hội khiến mình choáng váng đầu óc, tim đập loạn xạ.

Mùi vị xa lạ kích thích lại thấp thỏm không thể nắm bắt này cực kỳ không dễ chịu, so với ăn lẩu cay còn khiến người ta nghiện dễ dàng hơn... Tóm lại, rất là phiền toái!

Giống như bây giờ, hắn chẳng qua chỉ nói với nàng hai câu, nàng đã bắt đầu tâm hoảng ý loạn, hai chân như nhũn ra.

“Đừng như vậy mà, dù gì ta cũng là đầu sỏ ở đây, có ta đưa người đi, người mới không dễ dàng bị thiệt hại!” Khổng Ất Nhân hết sức khoe khoang, hồn nhiên quên mất sáng nay còn thề rằng đối với người ta không hề có chút hứng thú.

Không biết tại sao, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, trong lòng hắn luôn có một loại vui sướng cùng thích thú không nói ra được.

Chính là loại vui sướng không thể ngăn chặn này, khiến cho hắn mỗi lần đều quên đi sự kiên trì cùng với nguyên tắc của chính mình.

“Vậy cũng chưa chắc, theo cái tính sớm nắng chiều mưa của ngươi, nói không chừng một khắc trước còn giúp ta mặc cả, lúc sau đã giúp lão bản làm thịt dê béo rồi.” A Lý Thiên Thiên nàng rất biết nhìn người.

“Chắc, sao lại không có lòng tin với ta như vậy? Như vậy đi, nếu như ta phục vụ không khiến ngươi hài lòng, ngươi có thể ném ta xuống sông bất cứ lúc nào.”

Như vậy đã đủ chí cốt chưa? Hắn cơ hồ sắp vì bản tính hiền lành của mình mà cảm động đến chảy nước mắt.

“Phải không?” Nàng hoài nghi.

Ai da da, hẳn đường đường là Nhị hoàng tử, hình tượng của phiến phiến kinh sư tiểu lang quân sao có thể bị hoài nghi được? Khổng Ất Nhân vội vàng khua môi múa mép, ánh mắt cười đến càng có mị lực.

“Nếu không ngươi nghĩ coi, coi như là có đồ ăn ngon, có phong cảnh đẹp, bên cạnh lại không có người chia sẻ phụng bồi, như vậy cũng mất đi một nửa thú vị, cho nên về tình về lý về pháp, ngươi đều nên để ta tận tình làm chủ.” Hắn nhẹ nhàng đề nghị.

Mặc dù không biết hắn tại sao đột nhiên lại đổi tính đối với nàng tốt như vậy, Thiên Thiên vẫn có chút dự dự, cuối cùng vẫn đánh không lại sự nhảy nhót mãnh liệt của nội tâm cùng với mong mỏi.

“Vậy người xuống.”

“Không bằng người đi lên.” Ánh mắt hắn lóe lóe.

“Nếu ta đã ở trên đường rồi, đương nhiên là người phải xuống.” Nàng nửa bước cũng không lùi.

Nữ nhân này không thể dụ dàng một chút sao? Hắn có chút ngứa răng.

“Nếu đã tới, thì lên đây uống chén trà đi, người đi lên!” Hắn cùng nàng tranh cãi.

“Người cứ dây dưa lằng nhằng như vậy rồi cuộc có muốn dẫn đường hay không? Người xuống!”

“Dù sao cũng không vội, người cứ lên...” Hắn nhìn thấy nàng quay đầu rời đi, lòng hoảng hốt, cũng chẳng kịp khua môi múa mép nữa, vội vàng kêu to: “Ta đi xuống ta đi xuống, ta lập tức sẽ xuống ngay, ta đang đi xuống đây!”

Sau đó có tiếng người lách ca lách cách lao xuống lầu, Thiên Thiên chớp chớp mắt, đầu tiên là tò mò, nghi ngờ, cuối cùng không nhịn được mà phì cười.

Nàng ung dung khoanh tay, nhún mồm cười nhìn hắn thở hổn hển xuất hiện.

“Đi thôi đi thôi.” Đầu hắn đầy mồ hôi, gương mặt tuần tú tràn ngập vui mừng.

“Được.” Nàng như không có chuyện gì xảy ra gật đầu một cái.

Biết khẩu vị của nàng vô cùng lớn, cho nên Khổng Ất Nhân dọc đường mua một đồng đồ linh tinh đưa cho nàng.

Thiên Thiên có chút thụ sủng nhược kinh liếc hắn một cái, lại nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm tự nhiên của hắn, giống như chuyện cưng chiều nàng, đem nàng ăn cho no chính là chuyện hiển nhiên.

Hai má nàng phồng lên, có một tia thất thần, có một tia ngượng ngùng ăn nốt miếng bánh hoa đào cuối cùng.

“Đến, chỗ này chính là...” Hắn nhiệt tình cúi đầu nhìn nàng, nhất thời sững sốt, “Mấy thứ đồ ăn vặt của người đâu hết rồi?”

Nàng phỉ phỉ vụn bánh trên người, thản nhiên cười một tiếng, rất có cảm giác thành tựu lớn tiếng thừa nhận, “Ăn hết rồi, ăn ngon thật!”

Hắn liền hít một ngụm khí lạnh.

Không cần bấm tay hắn cũng nhớ, hắn mua một xâu kẹo hồ lô, một cân hạt dẻ rang đường, năm lạng đậu quai vị, tám lạng đậu phộng muối tiêu, hai miếng bánh nướng hành lá áp chảo, một cái chân gà quay, một túi bánh hoa đào...

Mà bọn họ mới vừa đi qua có một con phố thôi!

“Về mặt của người thế kia là sao?” Nụ cười của nàng đột nhiên hóa thành hồ nghi.

“Về mặt bội phục sát đất, tứ chi vô lực, ba tiếng bắt đắc dĩ, hai mắt mờ, một mạng đi tong.”

Thiên Thiên không có tức giận, người lại cười, nhưng mà chẳng qua hắn thấy nàng cười, da đầu bắt đầu tê dại từng trận,

“Con sông gần nhất ở đây ở chỗ nào?” Nàng cười đến cực kỳ không nhã nhặn thanh tú.

Về mặt Khổng Ất Nhân sợ hãi trắng bệch, vội vàng cười trừ nói: “Không không không... Ta vừa rồi tuyệt đối không phải là ý đó, ta là từ nội tâm chân thành bội phục khẩu vị không chút nào lãng phí thức ăn của ngài, trước mắt đời này, còn có ai có thể so sánh với ngài đây?”

“Người nói ta biết cái giếng nào gần đây nhất là được rồi.” Nàng không có ý tốt bẻ khớp tay.

Cả người hắn lại nổi da gà lên là tả, “Không không không... Vừa nãy đó cũng không phải ý tứ chân chính của ta, ý của ta là một cô nương thông minh tuyệt đỉnh, hảo sắc lỗi lạc như người, phải có khí khái nâng

chén lớn ăn miếng to như vậy, không hổ là nữ nhi tái ngoại, thật sự không hổ là công chúa của A Lý Bất Đạt a!”

Thiên Thiên lúc này mới buông tay ra, giả bộ cười cười nói: “Làm sao lại không biết xấu hổ mà nhận sự tán thưởng của Nhị hoàng tử đây? Thiên Thiên nào có tốt như người nói vậy?”

Được tiện nghi lại còn khoe mẽ. Nhưng mà hần cũng không dám lấy tính mạng mình ra đùa giỡn, chỉ vì khoe khoang miệng lưỡi nhanh nhẹn nhất thời.

“Đừng có mỉa mai.” Nàng không nhận được mà phì cười, kiễng mũi chân, đưa hai tay đem khoe môi hần kéo lên thành một đường cong.” Cười lên! Ra ngoài chơi thì phải vui vẻ chứ, đúng không?”

“Đúng vậy.” Khổng Ất Nhân ngừng thở, cảm giác được bàn tay nhỏ bé của nàng ở bờ môi mình dao động sinh ra điện giật, không khỏi nhếch miệng cười ngây ngô.

Tay của nàng, cũng có lúc thật dịu dàng.

Hần không kìm được cầm lấy tay nàng, phủ trong lòng bàn tay của mình, con mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng, chan chứa ý cười: “Ta bây giờ cảm thấy cực kỳ vui vẻ, giờ đến lượt ngươi.”

Nàng có chút kinh ngạc nhìn lên hần, không hiểu ý nàng,

“Để ta giới thiệu cho người nha...Ten ten! Cô Bảo phổ nổi danh nhất kinh sư.”

“Hả?” Thiên Thiên tò mò nhìn về phía hai bên phố cổ quán hàng đều tung bay cờ xí, “Vậy là cái gì?”

“Phàm là đồ cổ xưa nay nội ngoại đủ thứ ở đây đều bán, vô luận là binh khí của nhà Tần, huyết ngọc của đời Hán, tam xoa xà mâu của Tam Quốc...cái gì cũng có.” Hần hưng phấn dặt tay nàng, dưới chân thật nhanh đi về phía mục tiêu, “Đến đến đến, mau đến xem, ở đây cái gì cũng có, cái gì cũng bán, cái gì cũng cực kỳ quái!”

“Có thùng Kim Mã không? A Lý Bất Đạt chúng ta có lưu giữ đó, nghe nói là vật đỉnh ước tổ tiên của người đưa cho bà ngoại a cha ta.” Thiên Thiên cũng kích động loạn cả lên, không thể chờ đợi muốn đi xem đủ thứ hàng hóa, “Bà ngoại a cha ta còn tặng lại sản phẩm nổi tiếng của A Lý Bất Đạt chúng ta đại hà nhất chi hoa cho hần nữa!”

“Đại hà nhất chi hoa là vật gì?” Vả mặt hần kinh ngạc.

“Người ngay cả đại hà nhất chi hoa cũng không biết?” Dáng vẻ nàng có vẻ bị đả kích rất nặng, “Mệt chúng ta là hai nước bang giao, người sao có thể ngay cả điều này cũng không biết? Lần này ta vào kinh còn kéo theo hai rương lớn tặng tất cả mọi người lớn nhỏ ấy.”

“Ta đâu có nhận được.” Không biết tại sao, hần thấy thật ủy khuất.

“Không thể nào.” Nàng cau mày, ngay sau đó nhớ ra, “Này! Rõ ràng ta thấy mấy ngày trước Hải công công còn cầm ở trên tay.”

“Cái gì? Hải đại phó lại dám cướp lễ vật người tặng cho ta?! Thật là to gan, xem ta trở về dạy dỗ thế nào...” Hần giận tím mặt lại chợt ngẩn ra, “Cầm ở trên tay?”

Hải đại phó làm sao dám mình mục trưng đem “Cống phẩm” cầm ở trên tay?

“Đúng nha.” Nàng đương nhiên nói: “Chối không cầm ở trên tay, chẳng lẽ lại cầm ở trên đầu?”

“Cái chối?!” Hần trợn mắt há mồm nhìn nàng.

“Đại hà nhất chi hoa chính là sản phẩm nổi tiếng có lịch sử lâu dài nhất của nước A Lý Bất Đạt chúng ta, cũng là cây chối quét bụi vô địch dùng lông gà ngũ sắc ghim lên siêu đặc sắc.” Nàng thở dài một cái, “Người làm sao ngay cả điều này cũng không biết vậy? Chúng ta cũng tốn không ít tiền ở hoàng cung bí sử đăng quảng cáo nha.”

Hần chân kinh đến không nói lên lời.

“Thôi, dù sao đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là Cô Bảo Phố có những thứ đồ chơi cực kỳ quái.” Con người của nàng rất khoan dung độ lượng, sẽ không để sự ngu ngốc của hấn để trong lòng. “Chúng ta giờ phải đi coi một chút.”

Khổng Ất Nhân cứ như vậy ở trong trạng thái khiếp sợ bị nàng kéo đi.

Chờ đến lúc Khổng Ất Nhân lấy lại tinh thần, đã ra khỏi Cô Bảo phố lòng danh kinh sư, tiến vào phố mỹ thực chính thức của kinh sư.

“Người đã dạo xong rồi?” Hấn nháy nháy mắt, cố gắng khôi phục lại thần trí.

“Đúng nha.” Thiên Thiên nhìn hấn cười ngọt ngào một tiếng, “Chết đói luôn, thì ra đi dạo phố để đói bụng như vậy.”

Hấn cảm thấy đầu có chút đau, “Người có phải rất ít khi có thời điểm bụng không thấy đói.”

Tâm tình quá vui vẻ, cho nên Thiên Thiên không tính toán vì những lời này mà đánh hấn, vẫn nở nụ cười thân nhiên như cũ.” Người cũng đói bụng rồi phải không? Ta xem người nhất định là đói bụng, nếu không sao từ này đến giờ đều thất hồn lạc phách.”

“Ách, đúng vậy.” Hấn không dám thừa nhận là bởi vì “Đại hà nhất chi hoa” vô địch dọa cho sợ.

Nhưng mà lại nói, đầu của hấn sao ngày càng đau vậy, hơn nữa càng ngày càng nặng?

Thiên Thiên cười gật đầu, “Vậy chúng ta đi ăn tào phớ đi, ta nghĩ thấy mùi thơm.”

“Được nha.” Khổng Ất Nhân không nén nổi cười lại một tiếng, gật đầu một cái, nhưng mà đầu nặng đến mức hấn suýt nữa ngã cắm về phía trước: “Ui da!”

“Người coi chừng chứ, trên đầu đeo nhiều đồ như vậy, sao không coi chừng một chút?” Nàng quan tâm nhắc nhở hấn.

“Trên đầu ta làm gì có gì a...” Hấn mờ mịt vươn tay sờ sờ đầu, không ngờ lại chạm phải một thứ lạnh lạnh, cứng cứng.

Hả? Cái gì vậy?

Trên đầu hấn đeo cái thứ đồ quý nặng trĩu này bao lâu rồi? Khổng Ất Nhân hoảng sợ cầm xuống, sau đó căng mắt nhìn kỳ lân quan đới Hấn được đúc bằng đồng đen kia, ước chừng khoảng mười cân, cái thứ đồ chơi này chạy lên đầu hấn từ lúc nào vậy?

Nhìn ra sự kinh ngạc của hấn, Thiên Thiên vô tội chớp chớp mắt, “Người nói đẹp mắt, ta mới mua tặng người.”

“Ta lúc nào thì...” Hấn thiếu chút nữa hộc máu.

“Người không thích đồ ta tặng người sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thoáng qua một chút mất mát chán nản.

Mới vừa rồi thấy hấn nhìn chằm chằm chiếc đỉnh quan bằng đồng đen kia, nàng còn tưởng hấn thật sự rất thích, mới đem hết bạc trong túi đưa cho ông chủ, mua chiếc đỉnh quan này tặng cho hấn.

Ai mà thích được cái thứ quý đẽ chết người này? Lời của hấn mới lên cổ họng lại đảo quanh một lần, ở khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên ảm đạm, trái tim đau nhói, thoáng chốc tất cả những lời giễu cợt đều biến mất.

“Sao lại không thích?” Hấn vội vã đem thanh đồng quan đới lại trên đầu, “Ta thích, ta thích. Đỉnh quan vừa hùng dũng vừa hiên ngang như vậy thực quá đặc biệt, hơn nữa lại do người tặng, ta nhất định sẽ giữ gìn nó thật tốt.

“Có thật không?” Thiên Thiên nín khóc mỉm cười. “Vậy người phải đội thường xuyên nha.”

Hấn không dám gật đầu, chỉ toét miệng cười đến cực to, “Nhất định, nhất định.”

Nhất định phải cầm về cung ném cho Hải công công nghĩ cách, xem có thể mô phỏng lại đỉnh quan làm đồ dờm không, dùng chất liệu nhẹ một chút, bằng không đội như vậy sẽ chết người mất.

“Thật sự không nặng lắm hả?” Nàng có một tia lo lắng hỏi.

“Một, chút, cũng, không, nặng.” Hấn cắn răng cười khổ.

“Vậy thì tốt.” Nàng thở ra, cuối cùng yên tâm. “Đi thôi, chúng ta đi ăn tào phớ...Chỉ sợ người phải mời rồ, bởi vì tiền của ta lúc này mua kỳ lân quan đỉnh đồng này đều đã dùng hết.”

“Không thành vấn đề.” Cố nén cái đầu đang choáng váng, lại sợ nàng thất vọng, Khổng Ất Nhân cố gắng nặn ra một nụ cười nhẹ nhõm thoải mái.

Thiên Thiên thật vui vẻ, kéo tay của hấn chạy về phía phố mỹ thực.

Tào phớ, ta tới đây!

5. Chương 5

Trên đầu Khổng Ất Nhân cuốn một băng vải trắng, choáng váng ngồi phịch trên ghế Thái phi, hơi thở mong manh.

“Đi...” Hấn thở yếu ớt mở miệng.

“Chủ tử có việc gì phân phó?” Hải công công đứng một bên mắt đắm lệ rưng rưng.

“Đi...”

“Chủ tử, ngài có lời gì cứ từ từ mà nói nha, ô ô ô...” Hải công công lớn tiếng kìm nước mũi lại.

“Đi...đi đem lão bán cái đỉnh kỳ lân quan đồng đen đời Hán kia trói lại cho ta, treo ngược lên hất nước muối ba ngày!”

Hải công công ngẩn ra, có chút khó xử: “Chủ tử, phạt vậy có nặng quá không?”

“Ai bảo lão vô duyên vô cớ bán cái đỉnh kỳ lân quan đồng đen kia cho Thiên Thiên làm gì?” Khổng Ất Nhân nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi, tức giận đầy ngực.”Lão ta có biết cái kỳ lân quan kia nặng cỡ nào không? Đầu ta sưng hết lên rồi, còn hôn mê ba ngày, cơm ăn không vào, tắm cũng không tắm được, hại ta còn rụng mất mười cọng lông rồng...”

“Chỗ nào vậy?” Hải công công vẻ mặt mập mờ.

“Trên đầu!” Hấn hung tợn trợn mắt nhìn Hải công công một cái.”Tóm lại, ta muốn lão cũng ném thử mùi vị như vậy một chút.”

“Dạ, nô tài lập tức đi làm.” Hải công công nín cười nói.

“Từ từ!” Hấn nhăn mày, sau đó liền tâm không cam tình không nguyện nói: “Để coi đã, tránh cho Thiên Thiên biết, lại hiểu lầm là ta trách nàng ta...”

“Dạ...” Hải công công lần này ghen cười đáp ngay cả bả vai cũng rung lên.

“Hải đại phó, ông ngựa đến phát điên rồi hả?” Hấn lạnh lùng nói.

“Ách, nô tài không dám.” Hải công công vội vàng im bật.

Đúng lúc này, cung nữ Tiểu Thanh đi vào bẩm báo....

” Thiên Thiên công chúa giá lâm!”

Khổng Ất Nhân biến sắc mặt thật nhanh, không chút nghĩ ngợi nhảy lên, vươn tay kéo giải băng trắng trên đầu xuống ném cho Hải công công, vén vén tóc mai, vẻ mặt hồng hào, đầy mặt tươi cười nhìn về phía Thiên Thiên đang đi tới.

“Ta nghe bọn họ nói thân thể ngươi khó chịu.” Nàng có chút ngượng ngùng lại đầy lòng lo lắng nhìn hắn.

“Bọn họ nói vậy, thân thể ta một chút cũng không khó chịu.” Hắn vội vã cam đoan.

“Chẳng qua là tâm tình khó chịu...” Hải công công ở một bên lầu bầu.

Khổng Ất Nhân ném cho ông ta một ánh mắt đằng đằng sát khí, ngay sau đó liền dắt nàng đi ra ngoài.
“Chỗ này đám chim chóc rất âm ỉ, chúng ta xuất cung đi dạo một chút.”

“Nhưng mà ta đâu có nghe thấy tiếng chim hót nha...”

Hắn không nói câu nào kéo nàng ra ngoài.

“Nhị hoàng tử, người là lạ.”

Đi bên bờ sông liễu rủ, ăn quả sơn tra tắm mát hắn mua cho nàng, Thiên Thiên cuối cùng cũng nói ra kết luận tâm đắc qua sự quan sát của mình.

“Ta? Ta nào có?” Khổng Ất Nhân vội vàng phủ nhận, cố gắng đem ánh mắt từ đôi môi phấn hồng của nàng dời đi, trái tim đập thình thịch.

Đến tốt cũng là xảy ra chuyện gì?

Tại sao hắn lại cảm thấy nàng hôm nay cực kỳ anh khí đẹp đẽ, lại còn có một tia quyến rũ của nữ nhi, hại hắn từ khi xuất cung xong cảm thấy cả người có cái gì không đúng, thỉnh thoảng lại có thứ xúc động muốn đi nếm thử một chút son trên miệng nàng có ngọt hay không?

Bởi vì sự xúc động khó mà giải thích được này, làm cho hắn dọc theo đường đi vẻ mặt đều chuyển thành trạng thái hoảng hốt, căn bản không biết mình đang làm cái gì.

“Không có sao?” Thiên Thiên hoài nghi nhìn hắn, “Vậy tại sao người lại gặm vỏ đậu phộng, còn nhân lại vớt đi?”

“Cái gì? Phi phi phi!” Hắn vội vàng phun thứ trong miệng ra, khó trách hắn cứ cảm thấy trong miệng nhộn nhạo.

“Người nhất định có tâm sự.” Nàng kết luận.

“Ta nào có tâm sự gì?” Hắn nhìn nàng cười, lại thốt ra: “Ta chẳng qua chỉ đang nghĩ môi của người mà được nếm thử nhất định sẽ rất mềm, rất ngọt.”

Nàng đột nhiên ngây dại.

Khổng Ất Nhân còn chưa ý thức được mình vừa nói cái gì, không tự chủ được dừng bước lại, nhìn nàng thật sâu, cười đến cực kỳ không dịu dàng.

“Ê? Người làm sao lại ngăn người thế?”

Thiên Thiên ngay lập tức tỉnh táo lại, nhưng khóe miệng lại từ từ cong lên, sau đó cười đến càng ngày càng rực rỡ.

“Chuyện gì mà buồn cười như vậy?”

“Ai da!” Nàng cười càng thêm vui vẻ càng thêm kích động, cánh tay vung lên loạn xạ, “Người thật là xấu...”
Ừm !

“A a a Ục ục...”

Nhị hoàng tử đáng thương, lại lần nữa nếm được mùi vị ” Ướt át”

Bởi vì không muốn mang cả người ẩm ướt về cung, tránh ột đám lại hô lớn hô nhỏ, bọn họ cuối cùng quyết định trước ở lại trong phòng lớn của”Nhà trọ cấp cao quý Quân Dược Ngũ Mai Hoa”, xúm quanh lò hơi lửa, hơi đến khi vật áo khô mới thôi.

Bất quá là Khổng Ất Nhân thì hơi xiêm y của hắn, còn Thiên Thiên thì bắt đầu lấy khoai lang ra nướng.

“Người thật đúng là không lãng phí thời gian một chút nào.” Hắn xoa xoa tay trước chiếc lò đồng ấm áp, vừa bực mình vừa buồn cười. “Nhưng mà ta còn tò mò hơn là người làm sao mà lấy được sọt khoai lang này vậy? Còn nữa, nhiều khoai lang như vậy, chúng ta ăn đến bể bụng mới hết mất.”

Hắn cũng chẳng muốn hỏi nàng tại sao lại đem hắn quăng xuống sông nữa, cũng chẳng muốn chất vấn bản thân sao lại để cho nàng khiến cho hắn một thân chật vật ẩm ướt nữa.

Tựa hồ hết thảy đều là mệnh đã định sẵn a, aiz!

“Hô....Nóng quá nóng quá! Thiên Thiên không ngừng tung tung mấy củ khoai đã được nướng xong, vừa thổi vừa cố gắng bóc vỏ khoai. “Khoai lang ở kinh thành đúng là đắt nha, ta đưa cho tiểu nhị một xâu tiền, muốn hắn lấy một thúng tới, ai biết chỉ được mỗi một sọt bé tí như vậy.”

“Người còn ăn được?” Hắn hoảng sợ hỏi.

“Một nửa là cho người mà.” Nàng vừa nói vừa đem củ khoai đã nướng xong bóc vỏ sạch sẽ bỏ vào trong ngực hắn, thản nhiên cười một tiếng, “Mau ăn đi, còn nóng ăn là ngon nhất.”

Cúi đầu nhìn củ khoai đã được lột vỏ trong lòng bàn tay, hắn đột nhiên cảm thấy một trận cảm động.

Khoai lang không chỉ khiến cho lòng bàn tay của hắn ấm áp, kỳ lạ cũng khiến trái tim của hắn ấm áp....từ trước tới giờ chưa từng có ai lột vỏ khoai lang cho hắn cả.

Mặc dù hắn là hoàng tử tôn quý, cơ hồ như có thể đạt đến cảnh giới hô phong hoán vũ, thích thế nào được thế ấy, người trong cung đối với hắn vừa yêu lại vừa sợ, thường dùng ánh mắt sùng bái lại hòa lẫn chút sợ hãi bị thưởng tổn nhìn hắn.

Hắn dù có cảm thấy đắc ý, nhưng thỉnh thoảng cũng có cảm giác mát mát... Aiz, thật ra thì bỏ qua dung mạo tuấn mỹ, khí chất nho nhã, thân thể trẻ trung, tài hoa kinh người, cùng với mị lực ngăn cũng ngăn không nổi, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi vân vân không nói làm gì ra, hắn cũng chỉ là một người bình thường, cũng muốn có người không phải bởi vì thân phận của hắn mà thích hắn, mà chính là bởi vì bản thân hắn.

Thiên Thiên cho tới giờ chưa từng nột hắn, cũng không sợ thân phận quyền thế của hắn, càng không bởi vì hắn “mặt rồng tức giận” liền quỳ xuống trước mặt hắn luôn miệng kêu không dám.

Nàng với Thực Thu huynh yêu quý giống nhau, đều dùng bản tính chân thật để đối mặt với hắn, đối xử tốt với hắn từ nội tâm, cùng hắn cười nói tán gẫu, cũng hoàn toàn mặc kệ hắn là vương tử hay là tên ăn mày, là có quyền hay không có thế.

Điều này làm cho hắn không khỏi sinh ra cảm giác bay bay mơ màng....

Ngay cả nàngcũng có hảo cảm với hắn đây!

Khổng Ất Nhân đang đắm chìm trong sự xúc động của mình, hai tay nắm thật chặt củ khoai đã bị bóc cho nát bấy, chốc thì mỉm cười, chốc lại thở dài, lúc thì gật đầu, lúc thì lại lắc.

Thiên Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn nét mặt biến ảo ngàn vạn của hắn, kinh ngạc đến nỗi củ khoai đã bóc sạch sẽ đưa tới khóe miệng không tới ba tấc liền cứng đờ, một lúc lâu cũng không thấy cử động.

Hắn...không sao đấy chứ?

Tại sao lúc thì cau mày lúc than thở lúc lại cười khi thì lắc đầu buồn bã, chẳng lẽ đây chính là phương pháp luyện tập cho đầu cổ mặt mới nhất trong kinh thành?

Hay là hắn lại muốn nếm thử môi của nàng ngọt hay mềm một chút?

Trái tim oành một tiếng nóng lên, mặt Thiên Thiên lại nóng lên hồng hồng.

Nàng lắc đầu, cố ép bản thân trấn định lại, trước đem khoai nhét vào miệng đã rồi nói.

Ăn gì đó có thể giúp cho đầu óc rõ ràng suy nghĩ linh hoạt, đây là một trong những đạo lý ngộ ra sinh mạng trí khôn qua nhiều năm nhìn lại.

“Cái đó..” Nàng nuốt xuống khoai lang ngọt ngào mềm nhuyễn trong miệng, có một tia thấp thỏm mở miệng, “Người có khỏe không vậy?”

Khổng Ất Nhân đột nhiên ngừng đầu, hai tròng mắt thâm thúy ánh lên những tia sáng long lanh, kích động nói: “Ta thật sự cảm thấy!”

Nàng ngẩn ra, theo bản năng nhìn chung quanh: “Cái gì? Cái gì?”

“Một ngày lành lạnh, bếp lò ấm áp, khoai lang nướng nóng hổi, có một cô nương đẹp trai giống như nam tử ở bên cạnh như vậy...” Về mặt hần cảm động đến rối loạn. “Ta từ trước tới giờ chưa từng nghĩ qua, hạnh phúc cũng có thể đơn giản như thế.”

Mặc dù Thiên Thiên đối với cái câu “một cô nương đẹp trai giống như nam tử” kia có chút khó chịu, nhưng mà những thứ khác lại như lớp đường ngọt ngào thấm vào đáy lòng nàng, cả trái tim nàng cũng mềm nhũn, say rồi.

Khuôn mặt đẹp mắt khiến cho lòng người nhộn nhạo của hần được ánh lửa bên lò nhuộm thành sắc hồng nhàn nhạt, mấy sợi tóc rơi xuống bên mai, phối hợp với nét mặt hồn nhiên quên mình lúc này, tựa như là người trong bức tranh thần tiên.

Hần vừa mới nói là bởi vì có nàng ở bên cạnh, cho nên mới cảm thấy hạnh phúc, là ý này sao?

Tim của nàng giống như đánh trống vậy càng đập càng lớn, lời của hần loáng thoáng lơ mơ tựa như mờ ám lại chẳng phải mờ ám trong tim nàng, ngọt ngào lan dần ra.

Có nàng ở bên cạnh, hần thật sự cảm thấy rất hạnh phúc sao?

Thiên Thiên nằm mơ cũng không nghĩ đến, sẽ có người chỉ bởi vì có nàng ở bên cạnh đã cảm thấy hạnh phúc, mà không phải bởi vì thân phận kim chi ngọc diệp này của nàng, cũng không phải bởi vì cưới nàng thì có thể trở thành mục trường có mười vạn đầu dê phi ngựa có chạy đến ba ngày cũng không hết.

Hai gò của nàng lại chậm rãi bốc lên cảm giác thiêu đốt khó chịu, len lén dò xét hần, không biết tại sao càng nhìn tim lại càng đập nhanh.

Nhớ tới mấy ngày qua hai người ở chung, hần không tự chủ mà đối tốt với nàng, càng khiến cho trái tim của nàng càng thêm say sưa ngây ngất.

Nhưng lý trí lại nhảy ra cầm gậy chọc uyên ương....

“Người đừng thế nữa.” Nàng hắng giọng, cố gắng không để cho sự mất khống chế bữa bãi kia lên đến toàn thân, cố gắng như không có chuyện gì nói: “Cũng không biết người đang nghiêm chỉnh hay đang nói giỡn nữa.”

“Ta là nghiêm túc.” Khuôn mặt tuấn mỹ của hần gần sát lại nàng, ánh mắt nhìn chăm chăm khóa lại đôi mắt có chút bối rối của nàng, thanh âm khàn khàn trầm thấp.

“A?” Nàng lần nữa lại cảm thấy não thiếu dưỡng khí, đầu vầng mắt hoa tim đập thành thịch.

Hần dựa vào nàng thật gần thật gần, gần đến mức nàng có thể ngửi thấy vị nam nhân đặc hữu trên người hần, còn có hơi thở mát lạnh lại thuần hậu của nam tử không ngừng xông vào chóp mũi cùng trái tim của nàng.

Hần... sẽ hôn nàng sao?

Lòng bàn tay nàng lạnh lẽo đổ mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không tự kiềm chế được mà ngẩng cao, ngưng thở.

Nàng biết, hần nhất định là muốn hôn nàng, bởi vì a cha cùng a ma của nàng mỗi khi hôn đôi phương, đều là lẳng mạn nhìn nhau đầy thi vị như vậy.

Còn có hần lúc này cũng đã nói muốn nếm thử môi của nàng là ngọt hay là mềm một chút...

“Ta là thật sự thật sự rất nghiêm túc.”

Hắn ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã phiem hồng của nàng, hô hấp không tự chủ có chút rối loạn, thanh âm càng thấp hơn.

Dáng vẻ đỏ mặt của nàng...rất ngọt, rất mê người.

“Nghiêm túc với cái gì?” Tim của nàng đập càng thêm cuồng loạn.

Thật là, chuyện sao lại chuyển đến nước này? Bọn họ không phải ai nhìn ai cũng không vừa mắt sao.... Nhưng mà rốt cuộc là hắn có muốn hôn nàng không vậy?

Bị hắn hôn, có giống như lời của a ma sao, sẽ có cảm giác như sét đánh cùng với trăm hoa vây quanh sao?

Khổng Ất Nhân thiếu chút nữa mà kích động nói phải, nhưng mà trong lúc điện quang thạch hỏa liếc thấy gương mặt khó nén được thẹn thùng của nàng, không khỏi giật mình cả kinh.

Hắn không phải là bị quỷ ám rồi, cứ như vậy mà thích một cô gái chứ?

Nhất là Thiên Thiên, công chúa của A Lý Bất Đạt, cùng có một thân phận tôn quý người thường không thể chạm vào giống như hắn....

Hắn hít một hơi lạnh.

Không thể nào! Hắn chẳng phải thích nam nhân hảo sảng lỗi lạc, không thích nữ nhân mắc cỡ thẹn thùng lại hay khóc sao?

Hắn nói hắn ước gì càng bình thường càng tốt, còn kém nước vút bỏ cái mũ miện hoàng tử bằng vàng quý giá nặng nề này, cho nên hắn sớm đã tính hết cả, tương lai sẽ gắn bó với một người bình thường, thật vui vẻ kết bạn lưu lạc thiên nhai, chu du khắp thiên hạ.

Cho nên tổng hợp lại đủ thứ, hắn căn bản không thể động tâm với nàng được, cũng sẽ không động tâm với nàng, càng không có vấn đề nghiêm túc hay thiếu nghiêm túc với nàng.

“Khoai lang.” Hắn cứng rắn dừng lại, ngồi thẳng người, nghe rằng cười một tiếng với nàng, “Khiến cho ta cảm thấy một loại hạnh phúc chưa từng có từ trước tới nay. Cảm ơn người, nếu không phải người, ta sẽ không có cách nào thưởng thức được mùi vị ẩm áp tuyệt vời như vậy.”

Thiên Thiên nhìn chằm chằm hắn, “Người nói ai?”

“Khoai lang a.” Hắn cố tỏ ra vô tội diễn lại.

Một cảm giác như gặp phải sự trêu chọc vũ nhục cùng với thất vọng đồng thời nhói lên phá vỡ lồng ngực Thiên Thiên, không biết nên nói là tức giận, xấu hổ hay là ưu thương đang xâm chiếm nàng.

Thì ra từ đầu tới cuối đều là nàng nằm mơ giữa ban ngày!

Sự ôn nhu nơi đáy mắt hắn cùng cảm động đều là giả, hết thấy chẳng qua là do khói bếp ghê tởm nhuộm ra mà thôi, khiến nàng lầm tưởng hắn đang thâm tình chân thành nhìn mình, còn xấu hổ mà cảm động nữa chứ.

Nói nửa ngày, hắn chỉ là cảm động vì một củ khoai, mà không phải vì nàng?

Thiên Thiên hít một hơi thật sâu, liều chết tự nói với mình cái này cũng chẳng có gì to tát, nàng vốn cũng đâu có ý định cùng nam nhân tuấn mỹ chẳng khác nào chim công này có cái gì.

Lời của hắn, thái độ của hắn, ánh mắt của hắn hoàn toàn không thể tổn thương nàng được, A Lý Thiên Thiên nàng không thể giành nam nhân với một củ khoai được, đánh cuộc một hơi!

Chẳng qua nàng bỗng mất cảm giác thèm ăn, một nửa củ khoai nướng trong tay đã nguội, tựa như sau khi tắt cả sự vui sướng đã biến mất, lửa đốt hết xong chỉ còn lại rét lạnh cô đơn....

Thời gian vui sướng nhất ngày hôm nay đã qua.

Thiên Thiên đột nhiên đứng lên, trang sức bằng bạc khéo léo trên người leng keng vang lên theo không dứt.

Khổng Ất Nhân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, “Thế nào?”

“Ta quên hôm nay phải đến Dịch quán thăm đám võ sĩ và thị nữ.” Nàng vẻ mặt đăm đăm mở miệng, “Cám ơn người đã theo ta mấy ngày hôm nay, cứ vậy thôi.”

“Từ từ!” Vẻ mặt hần kinh ngạc, trực giác túm lấy khuỷu tay nàng, “Ở đây người không quen ai, làm sao biết Dịch quán đi thế nào? Ta dẫn người đi...”

“Không cần.” Nàng dùng sức thoát khỏi bàn tay của hần, trên nụ cười thoáng qua sự tức giận. “Ta biết đường.”

“Thiên Thiên!” Hần nóng lòng hô to.

Nàng bước về phía cửa phòng chạm hoa, hai tay dùng sức đẩy cửa ra.

“Thiên Thiên! Thiên Thiên, người chờ ta một chút!” Khổng Ất Nhân vội vàng ném chăn gấm ra, cuống cuồng muốn đuổi theo, nhưng nhất thời lại quên mất chiếc lò đồng ở giữa đường, nhất thời bị vấp một cái, mấy miếng than vụn nóng bỏng bắn ra dính lên bắp chân của hần.

Xè một tiếng, mùi quần áo cùng với da thịt bị đốt bốc lên, hần đau đớn khế nguyên rửa một tiếng, nhưng vẫn nhìn đau hắt than nóng ra, khắp khiễng khắp khiễng đuổi theo.

Chết thật, nàng đến cùng là làm sao? Khoai lang nướng xong xuôi rồi không ăn, phòng ẩm áp thì không ngồi, đột nhiên muốn đi Dịch quán, vạn nhất lạc đường hay gặp kẻ xấu ở trên đường thì làm sao bây giờ?

Thật ra trong lòng hần cũng hiểu là lời nói của mình vừa rồi tổn thương, kích thích nàng, mặc dù không biết tại sao nàng lại phản ứng mạnh như vậy, nhưng mà nếu như dưới cơn nóng giận nàng lại đi làm chuyện gì nguy hiểm, vậy trái tim hần... trái tim hần đời này làm sao có thể dễ chịu hơn được?

Hần không dám suy nghĩ sâu xa xem nỗi lo lắng cứ chạy tán loạn trong lục phủ ngũ tạng kia là gì, hần chỉ biết là nhất định nàng không thể xảy ra chuyện gì.

Hần tâm hoảng ý loạn, không để ý đến đau đớn kịch liệt nơi bắp chân, vội vàng chạy tới đường cái đông đúc, lo lắng tìm kiếm bóng dáng của nàng.

Thiên Thiên chốc chốc lại đá mấy hòn đá nhỏ dưới chân, bước đi dưới một biển cây ngô đồng vàng ươm.

Cách đó không xa có người đang thả diều, nam nam nữ nữ mặc y phục rực rỡ vui vẻ ca hát, còn có tiếng tiểu đồng đang cười ha ha đùa giỡn.

Như bọn họ cũng là một loại hạnh phúc sao?

Nàng trước kia, chưa từng nghĩ tới cùng một ai đó làm chuyện gì, sẽ có quan hệ gì với việc hạnh phúc.

Ở trong tiếng A Lý Bất Đạt, “Hạnh phúc” là “Thanh tích diều”. cũng là tên một loài chim nhỏ có màu xanh, tiếng kêu của nó uyển chuyển trong mây, dù ở thảo nguyên rộng lớn hay sa mạc đều có thể nghe thấy, hơn nữa chỉ cần nghe thấy tiếng kêu của nó, nhìn thấy bộ lông xinh đẹp của nó, cho dù người có sầu khổ bao nhiêu cũng sẽ không kìm được mà bắt đầu hát ca vui vẻ theo.

Chẳng qua là “Thanh tích diều” rất hiếm khi xuất hiện, không phải ai cũng có thể nhìn thấy, nhưng mà theo lời của những người già, chỉ cần cả đời một lần gặp được “Thanh tích diều”. sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được tiếng kêu cùng với hình dáng tuyệt vời của nó, cũng sẽ vĩnh viễn không cảm thấy ưu thương nữa.

Nàng chưa từng gặp “Thanh tích diều” bao giờ.

Nhưng mà nàng cũng không cho là cuộc sống của nàng không vui vẻ, không hài lòng, cho nên có gặp qua “Thanh tích diều” hay không cũng không quan trọng như vậy.

Nhưng bây giờ nàng lại rất mong nhìn thấy “Thanh tích diều trong truyền thuyết kia, ,thật muốn nghe tiếng hót của nó, có lẽ như vậy, ưu thương chất chứa trong ngực nàng sẽ biến mất.

“Ta sao lại cảm thấy thương tâm chứ? Không phải chỉ là nghe mấy câu không xuôi tai sao, coi mình như đứa ngốc vậy? Trước kia cũng đâu phải chưa có.” Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mênh mông vô tận xanh thẳm, “Không việc gì phải tức giận, không phải sao? Không phải là tên khốn kiếp sao?”

Bầu trời ở đây trải rộng về phía Tây Bắc, sẽ hòa cùng với bầu trời của A Lý Bất Đạt, nhưng kinh thành chính lễ kinh hành, vĩnh viễn không phải là A Lý Bất Đạt, giờ phút này, nỗi nhớ quê hương chưa từng xuất hiện qua bóng trần ngập trong tim nàng, hốc mắt nàng ẩm ướt, nóng rực, làm sao cũng không kìm được.

Đều là tại cái tên ghê tởm, chẳng ra làm sao, thích cười lại hay tức giận kia làm hại!

Nàng cố gắng chấn chỉnh tinh thần, tức giận nói nhỏ, “Đừng tưởng nói mấy lời đó thì sẽ khiến ta sống khổ sở lâu được, ta càng muốn tìm niềm vui cho chính mình, càng muốn làm mình sống vui vẻ, ta muốn đem người với mấy câu nói thôi tha kia ném hết xuống sông, chết sống cũng không nhớ tới nữa!”

Coi nàng chẳng khác nào đứa ngốc, còn hại nàng nhất thời cho rằng hắn có ý tứ với nàng... Thật đúng là gặp quỷ.

Nếu như nàng còn nghĩ đến chuyện này nữa, nàng sẽ là đầu heo chuyển thế, ngổng ngổ đầu thai!

Cho nên, bây giờ nàng phải đi làm chuyện đại sự oanh oanh liệt liệt mà nàng vẫn muốn làm mà không có cơ hội kia, cho cái miệng thú kia ghen chết đi...

Nàng thề! Nhất định phải ăn sạch toàn bộ đồ ăn ngon của kinh sư, một miếng cũng không bỏ lại cho hắn!

6. Chương 6

Gió thu thổi tung mây, trăng non vụng trộm dâng lên cao

Hoàng cung về đêm nổi lên sắc hồng từ những chiếc đèn cung đình, chiếu rọi lên sự rực rỡ phong hoa thịnh thế.

Tìm suốt từ sau Ngọ cho đến hoàng hôn rồi tới đêm, thủy chung vẫn không thấy người, Khổng Ất Nhân ủ rũ, tập tễnh tập tễnh bước vào hoàng thành.

“Nhị Hoàng tử, ngài bị thương!” Thị vệ Hoàng thành vừa thấy vẻ mặt hắn thê thảm giống như vừa bị mười mấy người quần ẩu xong, hoảng hốt kêu to.

“Nô tài đỡ ngài!” Một tên thị vệ khác không nói hai lời vươn tay ôm ngang lấy hắn khiêng lên vai,, “Ngự y! Ngự y... Người đâu! Nhị hoàng tử lại bị thương...”

Nhất thời cả Hoàng thành giống như ong vỡ tổ, mọi người giống như mắc chứng co giật bắt đầu hô to gọi nhỏ.

“Người đâu a! Nhị Hoàng tử lại bị thương!”

“Ai da! Nhị Hoàng tử lại trọng thương rồi!”

“Cái gì?! Nhị Hoàng tử trọng thương hấp hối rồi!”

“Ông trời của ta ơi! Nhị Hoàng tử trọng thương không thể chữa trị?!”

“Mẹ của ta ơi, Nhị Hoàng tử trọng thương mà còn vì nước quên mình!”

Cuối cùng là một đám cung nữ kêu khóc om sòm.

“Ô ô ô... Nhị Hoàng tử nha, ngài chết ô mà không ô giao phó ô, gà ô vịt ô cá ô cá ô biết cúng loại nào?”

Vừa đối lại vừa mệt, vừa lo lắng lại đau lòng, Khổng Ất Nhân bị tên thị vệ vừa thô lỗ vừa hấp tấp kia vác đi, lúc hắn chạy đi trên dưới dạ dày cũng sắp lộn ngược, thiếu chút nữa nôn ra.

Cộng thêm nghe được mấy tiếng gào khóc kêu cha gọi mẹ kia, giống như hắn đã hồn bay về phương xa, thì thể đã chờ bị đưa vào phong tòn trong hoàng lăng để cho vạn dân chiêm ngưỡng vậy.

Hắn giận đến mức sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cố gắng chống cự đầu vầng mắt hoa, tức giận lại suy yếu hô một tiếng: “Người, các người, cái đám ngu ngốc này...”

Nhưng mà mọi người đang bối rối đến loạn hừng hực, căn bản chẳng có ai chú ý đến thanh âm của hắn.

Cho đến khi hắn cuối cùng cũng được cẩn thận đặt trên giường lớn của Xuân Khánh cung, nỗi xúc động muốn ngất xỉu cùng với cơn mưa của hắn cuối cùng mới thoáng bình ổn, vừa muốn mở mắt ra, định phân phó thị vệ, thám giám cùng cung nữ ra ngoài tìm người, lại nghe thấy một trận tiếng khóc sụt sùi từ xa vọng lại.

Hắn còn chưa kịp mở hai mắt, đã có một vật thể phóng qua nặng nề đè lên ngực hắn, suýt nữa đem hắn ép bẹp dí.

Giết, giết người rồi! Đáy lòng hắn kêu thảm thiết.

“Con của ta... ơ...” Là mẫu hậu xinh đẹp lại có khí chất của hắn, khóc đến nước mắt nước mũi thi nhau rơi xuống. “Con chết thật là... thảm a!”

Khổng Ất Nhân chậm rãi mở mắt ra, cười khổ giơ tay lau nước mắt trên mặt Hoàng hậu, “Mẫu hậu, người muốn khóc tang trước phải xác nhận xem người đã chết hay chưa chứ.”

“Ha!” Hoàng hậu bị làm cho sợ đến nhảy dựng lên, cả người lui về phía sau mười bước, hoảng sợ chỉ vào hắn, “Con, con con con...”

“Hi.” Hắn suy yếu ra dấu tay với bà.

“Con, con..Oa...” Hoàng hậu khóc đến thê thê thảm thảm lệ chảy thành sông, “Con của ta ơ, chết cũng đã đủ đáng thương, lại còn đổi xác... lần này mẫu hậu làm sao nhẫn tâm đem con đi thiêu với củi được?”

Khổng Ất Nhân xanh cả mặt, cắn răng nghiêng lợi ngồi dậy, “Mẫu hậu, đủ rồi nha!”

“Hử?” Bà chớp chớp đôi mắt đầm lệ, vui mừng nhìn hắn, “Con không có chết?”

“Rất xin lỗi để cho ngài thất vọng.” Hắn tức giận đáp lại.

“Ai nha! Con của ta, con muốn hù chết mẫu hậu sao?” Bà lại phóng tới, một lần nữa thành công đụng trúng phải nội thương của hắn.

“Khụ khụ khụ...” Hắn miễn cưỡng hít được một hơi, không kịp cùng lão nương tính sổ đã vội vàng nói: “Mẫu hậu, không thấy Thiên Thiên đâu!”

“Không thấy Thiên Thiên?” Hoàng hậu nghi ngờ hỏi: “Sao lại vậy? Hôm nay không phải con đưa Thiên Thiên ra khỏi cung sao?”

Hắn lo âu gật đầu một cái, “Chúng con đúng là cùng nhau đi ra ngoài, nhưng mà nàng đột nhiên nói muốn đi Dịch quán tìm người, liền tự mình chạy mất, con đuổi theo đến Dịch quán, người ở trong đó lại nói không hề nhìn thấy Thiên Thiên, con hầu như đã kiếm khắp thành, chân cũng sắp gãy đến nơi mà vẫn không tìm được nàng!”

“Nhất định là con làm chuyện gì với người ta rồi, đúng không?” Hoàng hậu không nói hai lời, lập tức đem tội danh gắn lên đầu hắn.

“Con...” Nếu là bình thường, một kẻ nhanh mồm nhanh miệng như hắn đã sớm lòi ra cả ngàn đạo lý nói có sách, mách có chứng đến thánh nhân cũng phải thấy thẹn để chứng minh mình vô tội, nhưng giờ phút này đầu óc hắn hoàn toàn trống rỗng, căn bản không thể phản bác được câu nào.

Bởi vì hắn chợt dạ.

Hắn không phải là không nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng cùng tim đập thành thịch của nàng, cả sự hy vọng cùng với thụ sủng nhược kinh chợt lóe lên nơi đáy mắt nàng rồi biến mất, nhưng mà hắn vẫn nhẫn tâm mà nói ra, ác độc so sánh nàng với một củ khoai lang, cuối cùng còn kết luận nàng bại bởi khoai lang.

Đúng là rất đả thương người, nhưng mà nàng cũng không thể bởi vì thế mà đã giận dữ chạy đi, hại hấn nóng ruột đến tim cũng sắp nhảy ra khỏi miệng, khủng hoảng đến giờ chỉ có ngày càng tăng chứ không có dấu hiệu đình chỉ.

Chẳng phải nàng đã sớm biết hấn thích nam nhân mà không phải nữ nhân sao? Tại sao còn phải nháo loạn mất tích để khiến hấn lo lắng?

Mà chuyện làm hấn buồn phiền tức giận nhất chính là, hấn thật sự đúng là lo lắng đến phát điên rồi.

Tim hấn loạn thành một đoàn, sắc mặt cũng khó nhìn, Hoàng hậu càng nhìn lại càng thấy thú vị, không nhịn được mà cười thầm.

Trong lòng Tiểu Thi đã có chút buồn lòng rồi chẳng? Nếu không hấn sẽ không nóng lòng như lửa đốt như vậy đối với sự mất tích của Thiên Thiên.

Chẳng qua là đứa con trai ngốc này phải mất bao lâu mới có thể phát hiện ra, thật ra thì hấn thật sự có một chút xú quan tâm đến Thiên Thiên như vậy, thật sự đối với Thiên Thiên có một chút xú động tâm như vậy.

“Tóm lại, không thấy Thiên Thiên, chúng ta phải tìm được nàng trước hẵng nói, nếu không, nếu không...” Khổng Ất Nhân tránh khỏi ánh mắt mập mờ cười trộm của mẫu hậu, nuốt nước miếng một cái nói: “Nghiêm trọng sẽ khiến cho hai nước giao chiến.”

“Vị thiếu niên này, cậu cũng đi hơi xa rồi đấy.” Hoàng hậu cố ý nói ngược lại với hấn, nhẹ nhõm nói: “Ta tin Thiên Thiên chẳng qua là đi dạo trong kinh thành một chút, mấy ngày trước không phải nàng ta cũng đi lại trong kinh thành sao, không sao đâu.”

“Mẫu hậu, sao ngài có thể nói nhẹ nhàng như vậy?” Hấn tức giận kêu lên: “Chẳng lẽ người không lo lắng chút nào nàng ở chỗ xa lạ như thế này sẽ bị bắt nạt sao? Thiên Thiên dù sao cũng là một cô nương gia, vạn nhất xảy ra chuyện gì...”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Giống như gặp phải yêu râu xanh hay kẻ lừa tình.” Hấn càng nói càng sốt ruột, cảm giận nhảy xuống giường. “Thôi, tự con đi tìm!”

“Ngài ngồi đằng hoàng cho ta.” Gia Cát Tiểu Xuân không biết từ đâu nhảy ra, phẫn nộ. “Vết bồng trên đùi nếu không để ý, coi chừng sẽ rữa luôn cả cái chân.”

“Ta không phải dễ bị dọa đâu.” Khổng Ất Nhân tức giận nhìn chằm chằm ông ta, “Không phải là phỏng một chút sao, cũng đâu có chết người.”

“Con à, Gia Cát ngự y nói đúng, hay là bôi thuốc trước, bôi xong chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn.” Hoàng hậu ung dung nói.

A a, bà tuyệt đối sẽ không để cho con trai biết mình đã sớm an bài hai tên cao thủ đại nội âm thầm đi theo bảo vệ Thiên Thiên.

Hôm nay hai đứa này ở chung xảy ra chuyện gì? Bà thật sự không thể chờ cho đến khi bọn họ trở lại báo tin.

“Mẫu hậu, sao người lại có thể tỉnh táo như vậy?” Hấn tức tối mở miệng, “Thiên Thiên dù sao cũng là khách trong cung...”

“Con trai ngoan, mẫu hậu đảm bảo Thiên Thiên không có chuyện gì.” Hoàng hậu mềm giọng an ủi con trai, “Được rồi, được rồi, con cứ để cho Gia Cát ngự y điều trị tử tế đi, mẫu hậu lập tức sẽ phái người đi tìm Thiên Thiên, như vậy con an tâm chưa?”

“Được rồi.” Chân mày hấn nhíu chặt, miễn cưỡng chấp nhận. “Nhưng mà người phải lập tức sai người đi tìm nàng, phái càng nhiều người càng tốt... Đúng rồi, Hải công công, chọn chín mươi chín cao thủ trong Xuân Khánh cung của ta ra ngoài hỗ trợ tìm người, bây giờ lập tức đi!”

“Nô tài sẽ đi làm ngay.” Hải công công tuân lệnh.

“Hải công công, vậy người cùng ai gia đi ra ngoài tìm người đi.” Hoàng hậu vừa nói vừa nháy mắt mãnh liệt với lão.

Hải công công chợt hiểu ra: “Nô tài tuân lệnh.”

Đội bọn họ rời đi xong, Khổng Ất Nhân đứng ngồi không yên, mấy lần muốn tự mình đi tìm người, đều bị Gia Cát Tiểu Xuân bảo cung nữ áp về trên ghế.

“Nhị hoàng tử, vết bỏng này của ngài phải chữa trị tốt mới được.”

“Ta nghe thấy rồi, nhưng là động tác của người không thể nhanh hơn một chút được sao?” Hắc cầm tức nhìn Gia Cát Tiểu Xuân.

Gia Cát Tiểu Xuân nhàn nhã nói: “Lão phu có một chuyện không hiểu nha, Nhị Hoàng tử.”

“Chuyện gì?” Hắc cau mày, không kiên nhẫn hỏi.

“Ngài sao lại khấn nguyện với hành tung của Thiên Thiên công chúa vậy? Lần trước Tứ hoàng tử mất tích nửa năm cũng không thấy ngài lo lắng như vậy.”

Khổng Ất Nhân xoay mình ngăn ra, ngay sau đó sắc mặt căng thẳng cứng ngắc, “Ta không biết người đang nói cái gì.”

Lão Tứ lần đó là xuất môn đi tán gái, tốn nửa năm rồi lại thất tình trở lại, đó là trừng phạt đúng tội, hắc có gì mà phải lo lắng?

“Ta nghĩ Nhị Hoàng tử là chưa biết.” Gia Cát Tiểu Xuân chậm rãi sắp xếp ổn thỏa cho vết thương trên đùi hắc xong, bảo cung nữ thay hắc phủ lên lên một tấm khăn sạch sẽ.

“Lời này của ông là có ý gì?” Hắc chợt dạ, cau mày hỏi.

“Ta nói Nhị Hoàng tử, thật ra thì thay đổi là một chuyện tốt.” Gia Cát Tiểu Xuân không đầu không đuôi phun ra một câu. “Không cần thấy thấp thỏm bất an, cũng không cần thất kinh.”

“Đầu ta đã đủ đau lắm rồi, ông nói vậy là có ý gì?” Sắc mặt hắc hung ác chất vấn.

“Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa, chấp tử chi thủ, dữ tử thành gia*.” Gia Cát Tiểu Xuân chẳng thêm để ý đến khuôn mặt hung tợn của hắc, cười hi hi nói.

*Tạm dịch: Đào tươi môn mơn, sáng lạn hoa kia, cả đời chấp tay, thành gia với người.

Khổng Ất Nhân hít một hơi thật sâu, giận dữ cười lại: “Thì ra là Gia Cát ngự y hồng loan tình động, lẽ ra ngài cùng với Mãn Đào đại nương ở ngự thiện phòng nên thành thân rồi mới phải, hai người đầu mày cuối mắt ba mươi năm, cũng đến lúc kết quả rồi.”

Gia Cát Tiểu Xuân đang khí định thần nhàn khuôn mặt già nua nhất thời bỗng đỏ lên, tay chân luống cuống, “Nhị, Nhị, Nhị hoàng tử, ngài nói, nói cũng không thể nói lung tung được, Mãn Đào cô nương bằng thanh ngọc khiết, sao có thể để ý đến một lão già như ta được.”

“Phải không?” Lần này đổi thành Khổng Ất Nhân vẻ mặt không lo lắng, “Vậy mấy lời Mãn Đào trộm nói với ta lần trước về ông, ta đây cũng không cần phải thuật lại nữa rồi. Aiz, thật là ta đem chân tâm hướng mình nguyệt, nề hà trăng sáng lại chiếu xuống mương máng.”

“Mãn Đào cô nương nói với ngài cái gì?” Gia Cát Tiểu Xuân lập tức biến đổi thái độ, nóng lòng cầm lấy hai tay của hắc siết chặt hỏi tới tấp, “Nàng đối với ta... cũng... cũng vậy sao?”

“Cũng cái gì?” Hắc lười biếng ngáp một cái, “A, ta mệt quá, ngài trước cứ về đi, có chuyện gì chờ ta tỉnh ngủ hãy nói.”

Gia Cát Tiểu Xuân ngứa ngáy khó chịu trong lòng, “Nhị hoàng tử, ngài đừng hành hạ lão phu nữa, lão phu không giống như đám người trẻ tuổi các ngài, có một bó thanh xuân để tiêu xài, nói không chừng đây chính là mùa xuân cuối cùng của ta đấy!”

“Được rồi, ta cho ông biết.” Hấn khoát khoát tay, Gia Cát Tiểu Xuân nhất thời như một con cún nhỏ vui vẻ vội vã bắn về phía trước, chỉ thiếu nước thè lưỡi kêu hai tiếng mà thôi.

“Là cái gì? Là cái gì?” Gia Cát Tiểu Xuân hưng phấn đến mức không khống chế được bản thân.

“Cúc chi ái, đào hậu tiên hữu văn, liên chi ái, đồng dư giả hà nhân, mẫu đơn chi ái, nghi hồ chúng hĩ.” Hấn mắt không chớp lấy một cái nói.

Gia Cát Tiểu Xuân đầu đầy mê hoặc, “Đây là ý gì?”

“Ý giống như Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa, chấp tử chi thủ, dữ tử thành gia của ông.”

Loanh quanh một vòng lớn, Gia Cát Tiểu Xuân mới biết Nhị Hoàng tử đang trêu đùa ông ta, nhất thời giận đến phồng mang trợn mắt.

“Đừng tức giận, đừng tức giận, Tiểu Hoa, Tiểu Lục, giúp Gia Cát ngự y chuẩn bị một chén trà sen hạ hỏa.” Khổng Ất Nhân cười dài đứng dậy, dương dương đắc ý tập tễnh bước đi.” Ta phải tới thư phòng luyện thư pháp đây.”

Lưu lại hai cung nữ đang cười trộm không ngừng cùng với lão ngự y đỉnh đầu sắp bốc hơi đến nơi.

Nàng rốt cuộc là chạy đi đâu?

Khổng Ất Nhân ngồi buồn xo trong thư phòng, mãi vẫn không nhận được tin tức hồi báo, lo lắng trong lòng đã thiêu đốt tới cực điểm, cũng sắp bùng phát.

Hấn không ngừng tự nói với bản thân, quan tâm đến hành tung của Thiên Thiên như vậy là do hấn không đành lòng, bởi vì hấn không biết giữ mồm giữ miệng làm tổn thương nàng.

Còn có, nàng là khách của hoàng tộc, tuyệt đối không thể xảy ra sơ suất gì được, nếu không hấn làm sao có thể ăn nói với quốc vương của A Lý Bất Đạt?

“Đáng chết! Đều là một đám thùng cơm, làm sao đến giờ này vẫn chưa tìm thấy người?” Hấn rốt cuộc không thể kiềm được nhảy lên, “Bình thường không phải kêu là chỉ cần vừa ra tay, ngay cả con kiến cũng không trốn được? Ta thấy căn bản là một đám chân ngắn đến cái mông của mình ở đâu cũng tìm không thấy!”

Hấn tức giận mắng chửi người, nhưng là phát tiết xong lại chỉ có thể chán nản chờ đợi tin tức.

Đợi thêm, trời cũng gần sáng.

Ai biết một nữ hài tử buổi tối một mình đi trên đường cái, sẽ xảy ra chuyện gì đáng sợ?

Hấn càng nghĩ càng thêm sợ hãi lo lắng, sắc mặt cũng càng trắng.

Thiên Thiên nằm trên giường gắm thoải mái.

Mặt trời lên cao đến cái sào cũng không quản, tự mình cùng Chu công bắt cặp chém giết đến bất diệt nhạc hồ.

“Người về cung từ bao giờ?” Một giọng nói khàn khàn âm trầm như quỷ mỵ vang lên bên tai nàng.

Á!

Nàng trong nháy mắt tỉnh lại, cơn buồn ngủ còn sót lại chạy đâu mất sạch, vội vàng ngồi dậy ôm chặt chăn: “Người người người.... Người là ai hả?”

Một khuôn mặt trắng bệch hiện ra trước mắt nàng, đôi mắt thâm quầng râu ria lởm chởm tiêu tụy, đôi mắt đầy tơ máu rưng rưng nước mắt, mở miệng ra giọng yếu ớt.

“Người về cung bao lâu rồi?” Thanh âm run rẩy như sắp bị thổi bay.

Nàng kinh sợ cứng người sững sốt nửa ngày mới nhìn rõ hấn là Khổng Ất Nhân, không chút nghĩ ngợi đau lòng kêu lên: “Ai? Là ai khiến người chật vật như vậy? Trời ạ, người còn khóc..... Tên đó ra sức đánh người sao? Người đau chỗ nào? Đau lắm sao?”

Khổng Ất Nhân mắt không chuyển nhìn chăm chăm nàng, phảng phất như muốn xác định nàng thật sự đang đứng trước mặt mình, sẽ không đột nhiên biến mất nữa.

“Ta là chảy dịch mắt, không phải là khóc.” Hấn lẩm bẩm.

“Người đang mạnh khỏe thì chảy dịch mắt cái gì?” Nàng cẩn thận suy nghĩ cho hấn đầy mắt không đành lòng, hồn nhiên quên mất hôm qua còn quyết định không thềm để ý đến tên khốn kiếp này, “Có phải đau lắm không?”

“Ta không ngủ cả một đêm. “Đôi mắt hấn bởi vì mệt mỏi mà sưng đỏ, lại vẫn nhìn chăm chăm nàng như cũ. “Người... thật sự ở đây? Không phải ảo giác của ta?”

“Ta đương nhiên là ở đây, không ở đây thì ở đâu?” Về mặt nàng mờ mịt.

“Người không xảy ra chuyện gì?” Cảm tạ ông trời, cảm tạ ông trời. hấn thoát nhìn giống như sắp khóc.

“Người nhìn mới giống như xảy ra chuyện gì ấy, bộ dạng của người...rất thảm.” Nàng cẩn thận quan sát hấn.

Khổng Ất Nhân vươn tay, chần chờ, thử dò xét đụng chạm gương mặt nàng, thở phào nhẹ nhõm một hơi, hốc mắt không khỏi xông lên hơi nóng thoải mái mãnh liệt. “May quá, người không có bị thương, không gặp phải chuyện không may, vẫn hoàn hảo vô khuyết, này thật sự là quá tốt!”

Nàng hồ nghi nhìn hấn, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào cho phải. Trái tim vẫn cố gắng tránh né bởi vì sự đụng chạm cùng với gần gũi quá mức của hấn làm cho đập rộn lên, nhưng là cảm giác thân mật giống như đã từng thân thuộc này phút chốc gợi lên trí nhớ hôm qua của nàng.

Sắc mặt Thiên Thiên đột nhiên trầm xuống, lui về phía sau né tránh sự đụng chạm của hấn, “Sờ ta làm gì? Đì sờ khoai lang của người ấy.”

Nàng tuyệt đối không phải đang ghen với một củ khoai lang, tuyệt đối không phải vậy.

“Khoai lang?” Hấn chớp chớp mắt, hoang mang hỏi: “Người đang nói gì vậy?”

“Khoai lang mang tới cho ta cảm giác hạnh phúc từ trước tới nay chưa từng có.” Nàng bắt chước giọng điệu ngày hôm qua của hấn, ánh mắt cực độ khó chịu, “Còn nhớ không hả?”

Khổng Ất Nhân ngẩn ra, ngay sau đó khẽ thở dài một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ cười, “Aiz, người vẫn còn ghi hận chuyện nhỏ đó.”

“Cái gì gọi là ta vẫn còn ghi hận chuyện nhỏ đó?” Nàng nhất thời hậm hực trong lòng, không thể tin được hấn coi chuyện tổn thương người ta như vậy coi là chuyện nhỏ?!

“Người có biết ta đã lo lắng cả đêm không?” Hấn buồn bã si ngốc nhìn nàng.

Cái, cái gì chứ?!

“Người, người làm gì lại nói đến chuyện này? Ta còn chưa tính sổ với người câu đó đâu....”

Hấn vươn tay ôm nàng vào trong ngực, khuôn mặt chôn sâu trong hõm cổ ấm áp của nàng, miệng vui vẻ thốt lên: “Thật may là người bình an vô sự, thật may là người an toàn trở về, cảm ơn ông trời...”

Thiên Thiên cả người ngây ngẩn, chỉ có thể ngơ ngác đứng đơ trong lồng ngực ấm áp của hấn, đầu óc trống rỗng.

A giờ là sao vậy?

Tối hôm qua đầu óc của hấn bị ai trộm đi đôi mắt rồi hay sao?

Thiên Thiên bưng một bát mì hải sản đầy ụ, vẻ mặt như có điều suy tư.

“Có muốn ăn bào ngư nữa không? Hay là tôm hùm? Không thì người ném thử cua hoa quế này xem, ăn ngon lắm nha, bảo đảm ở A Lý Bất Đạt không ăn được đâu!” Khổng Ất Nhân vẻ mặt ân cần, liều chết thay nàng gấp thức ăn đặt ở năm chiếc đĩa.

Cái đĩa trước mặt nàng đã đầy đồ ăn như một tòa núi nhỏ lung lay sắp đổ, quả thật là nguy cơ tứ phía cực kỳ nguy hiểm.

Hắn thật sự là Nhị hoàng tử Hoàng Phượng Thi, biệt hiệu Khổng Ất Nhân, ngoại hiệu là kinh sư phiên phiên tiểu lang quân sao? Hoàng hậu nương nương không phải là đã cố ý tìm người dịch dung, cải trang thành hắn chứ?

Nếu không tại sao hắn lại đối xử với nàng tốt như vậy? Tốt đến mức khiến nàng có chút sợ lạnh từ đầu đến chân.

“Người.. có phải đầu bị đụng vào đâu hay phát sốt không?” Nàng rất cực không nhịn được, do dự đặt câu hỏi.

“Hả?” Hắn mở to cặp mắt đen nhánh sáng ngời, kinh ngạc nhìn nàng, “Không có a, sao lại hỏi vậy?”

“Nếu như không phải đầu óc có bệnh, người sao lại đột nhiên tốt với ta như vậy?” Nàng thẳng thắn nói.

Khổng Ất Nhân sợ run một cái, ngay sau đó phì cười, “Chẳng lẽ ta nhất định phải đầu óc có bệnh mới có thể đối tốt với người khác sao?”

“Ách, cũng không phải là như vậy, chẳng qua là...” Nàng chỉ là cảm thấy hoảng.

Hơn nữa cả ngày hôm nay, hắn thật sự coi nàng như bảo bối dễ vỡ vậy, nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, hơn nữa còn không ngừng cười với nàng, cười đến da đầu nàng tê dại.

“Bởi vì ta áy náy.” Hắn đành hoàng nói, “Hơn nữa ta sợ.”

Áy náy nàng có thể hiểu, nhưng còn sợ...

“Người sợ cái gì? Sợ ta lại ném người xuống sông sao?” Nàng tức giận trừng hắn một cái, “Yên tâm, coi như ta có bá đạo thế nào đi chăng nữa thì cũng biết trong cung là địa bàn của người, ta là khách, ở nhà chủ mà đánh trẻ con là vô đạo đức.”

“Không phải ta sợ cái đó.” Hắn hít sâu một hơi, có chút tâm không cam tình không nguyện thừa nhận, “Ta là sợ người giận dỗi bỏ đi.”

Lòng nàng chấn động mạnh mẽ, đầu óc nhất thời nóng hừng hực, “Người, người đang lo lắng cho ta?”

“Đó là đương nhiên, nếu như người lại giống ngày hôm qua không thấy bóng dáng đâu, ta biết ăn nói làm sao với phụ vương của người?” Hắn cúi đầu ngượng ngùng lúng túng thừa nhận, lại không nhìn thấy nét mặt của nữ nhân từ mừng thầm đã chuyển thành xanh mét co giật.

“Người cứ giữ lại một trăm hai mươi vạn quả tim của người đi!” Thiên Thiên đột nhiên đứng lên, đặt đũa lên trên bàn. “Cho dù ta có mất tích, không thấy, phụ vương ta bên kia cũng không cần người tới khai báo!”

Khổng Ất Nhân kinh ngạc ngẩn đầu, không hiểu sao đột nhiên nàng lại giận sôi lên như vậy?

“Nhị hoàng tử, để tránh cho ta khỏi bị tức chết hoặc là mất khống chế mà bóp chết người, ta nghĩ chúng ta từ nay về sau người đi đường Dương quan của người, ta đi cầu độc mộc của ta, chúng ta ai cũng không gặp ai nữa thì tốt hơn!” Thiên Thiên cảm giận nói xong, bước ra khỏi Xuân Khánh cung.

“Ta lại đắc tội gì với nàng sao?” Hắn không hiểu ra sao, vẻ mặt oan uổng.

Đám cung nữ đứng một bên không hện mà cùng lắc đầu, “Aiz...”

Nhị Hoàng tử đứng là không cứu được nữa rồi, ngài ấy thật sự chẳng hiểu nữ nhân gì cả.

Cho đến lúc này, bọn họ càng thêm tin tưởng, xác định Nhị Hoàng tử thích nam nhân, nếu không tại sao chỉ cần nhắc tới nam nhân hắn liền mặt mày hớn hớn, tiêu sái tự nhiên, cơ hồ như không có lúc nào đau khổ,

nhưng là một khi gặp phải Thiên Thiên công chúa, đầu óc hấn đều giống như dính chặt lại, gỡ thế nào cũng không ra được?

“Các người nói coi, nàng sao vậy?” Khổng Ất Nhân xin giúp đỡ nhìn về phía đám cung nữ.

Thay hấn giải đáp chính là Hải công công....

“Chủ tử, ngài nên xem qua hoàng cung bí sử kỳ mới nhất, trên đó có năm đại tuyệt chiêu do Tứ hoàng tử tự mình truyền thụ, bao gồm làm thế nào để hiểu nữ nhân đang nghĩ gì, cùng với đừng làm cho nữ nhân của người cười người ngu...” Ông ta không thể chờ được như dâng vật quý móc ra quyển sách mới vừa giặt được.

Khổng Ất Nhân không nói hai lời đoạt phất lấy xem, bìa sách còn có cái mặt tự cho là phong lưu phóng khoáng... nhưng thật ra là hoa tâm đại cải củ... của Tứ đệ, cùng chữ viết thật to “Bí kíp của công tử nhỏ nhà tình trường dạy ngài làm thế nào để tiến vào trái tim của nữ nhân.”

Mặc dù hấn cực kì khó chịu đối với cái mặt tự cho là rất đẹp trai kia của Tứ đệ, hấn vẫn miễn cưỡng kiểm chế mở ra xem.

..... Thứ nhất: Tuyệt đối đừng nói đạo lý với nữ nhân, bởi vì mọi việc của các nàng đều là xem tâm tình, tâm tình tốt, người chính là anh hùng, tâm tình không tốt, người chính là ma quỷ.

“Ừ ừ ừ, có đạo lý, có đạo lý. “Hấn liên tiếp gật đầu, lòng có chút ưu tư.

... Thứ hai: Làm sao hiểu nữ nhân đang nghĩ gì? Trên căn bản người không cần phải hiểu nữ nhân đang nghĩ cái gì, bởi vì nam nhân vĩnh viễn không hiểu được nữ nhân đang nghĩ gì.

Khổng Ất Nhân lúc đó có nổi xúc động muốn xé sách.

“Nhị Hoàng tử, ngài kiên nhẫn xem một chút, một kỳ hoàng cung bí sử này có thể bán được mười lăm vạn bản không phải là không có đạo lý.” Hải công công vội vàng mở miệng, “Nô tài nghe nói ngay cả Hoàng Thượng cũng mua một bản đó!”

Bởi vì Hoàng Thượng cũng muốn biết đám hậu cung giai lệ của ông đang nghĩ cái gì.

“Cái tên Hoàng Phượng Ca này căn bản là gạt tiền.” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra những lời này, may là như thế, vẫn không nhận được tiếp tục nhìn xuống chiêu tiếp theo.

....Thứ ba: Nam nhân không cần hiểu rõ nữ nhân, nam nhân chỉ cần biết dỗ dành nữ nhân, cùng vô hạn kiên nhẫn sủng ái các nàng vĩnh hằng.

“Thoạt nhìn có vẻ đơn giản.” Hấn nháy mắt mấy cái, sau đó dương dương đắc ý nói: “Ta đây cũng biết, có cái gì đặc biệt hơn người?”

“Chủ tử, nhìn thì đơn giản vậy thôi, thật ra thì rất khó đấy!” Hải công công ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Nếu không, ngài thử với Thiên Thiên công chúa xem, coi ngài có cách nào có thể dỗ dành nàng ấy hồi tâm chuyển ý không, sủng ái đến mức nàng ấy mặt mày hớn hờ được không. Bằng không nếu để truyền ra ngoài cung để người ta biết, còn nói ngài chẳng có biện pháp nào với một nữ nhân, chỉ biết làm mấy trò chọc ngoáy người ta...”

“Ai? Ai dám nói ta như vậy?” Hấn quả nhiên không chịu nổi khích bác.

“Người khác nô tài không biết, nhưng Tứ hoàng tử nhất định là kẻ đầu tiên giấu cợt ngài.” Hải công công cố làm ra vẻ thần bí nói: “Nói không chừng Tứ hoàng tử sẽ nói: mị lực của ngài chỉ có hiệu quả với nam nhân, vô dụng với nữ nhân.”

“Cái này không đơn giản.” Huyết khí của hấn đột nhiên tuôn ra, đồng dục nói: “Chuyện mà tiểu tử Hoàng Phượng Va kia làm được, không có lý gì nhị ca ta không làm được, hừ! Các người cứ chờ xem ta giải quyết Thiên Thiên thế nào!”

“Không phải là giải quyết, là dỗ.... Đọc theo nô tài đây này, e hèm, dỗ, dỗ.....”

“Dỗ....” Hấn há to mồm kéo dài giọng ra đọc theo một lần.

Hải công công âm thầm cười trộm, ngoài mặt nghiêm trang, mặt mũi tràn đầy thành khẩn. “Chủ tử, vậy nô tài sẽ ở đây mà cung chúc ngài giường cờ tất thắng. Trong cảm nhận của nô tài, vĩnh viễn không có chuyện gì mà chủ tử không làm được, chủ tử cố gắng lên, chủ tử vạn tuế!”

Khổng Ất Nhân bị thổi phồng đến lằng lằng, hả lòng hả dạ nói: “Cứ tin ở ta.”

Chẳng qua chỉ là đồ tiểu cô nương vui vẻ thôi, có thể khó khăn đến thể nào được chứ?

7. Chương 7

Thiên Thiên một thân y phục màu tím khỏe mạnh anh khí bừng bừng, mái tóc đen được thắt thành đuôi sam rủ xuống phía sau lưng, trên người chỉ mang theo một thanh nguyệt loan đao nho nhỏ bằng bạc, còn có hai chiếc vòng tai chuông bạc trên vành tai thanh thú, nhẹ nhàng rung lên theo từng nhịp bước chân của nàng phát ra từng tiếng trong trẻo nho nhỏ.

Cung nữ Tiểu Tiên bước đi theo sau nàng, vừa thở hồng hộc vừa tận tình khuyên bảo kêu lên: “Công chúa... Công chúa... Nguy hiểm lắm đó! Ngài có muốn suy nghĩ thêm một chút, chơi thứ khác được không...”

“Không nguy hiểm đâu.” Nàng quay đầu lại, không câu nệ cười một tiếng.

Cho dù Tiểu Tiên là nữ, cũng không khỏi bị dáng vẻ anh tư hiên ngang mê người của nàng mà tim đập thành thịch.

Thiên Thiên công chúa đúng là vừa xưa vừa nay, vừa nam vừa nữ a, tuần chết người.

“Công chúa, hay là nô tỳ cùng ngài nhặt lá đi? Chơi cái đó cũng hay, lại an toàn.” Tiểu Tiên hơi ổn định tinh thần, vội vàng nói.

“Ph...Phụt!” Thiên Thiên bật cười một tiếng, tròn mắt đen sáng long lanh: “Tiểu Tiên,, thân thủ của nữ nhi chúng ta không kém so với nam nhi, tại sao bọn họ có thể đi săn thú còn chúng ta lại đi nhặt lá? Thật là không có chí khí. Ta ở A Lý Bất Đạt tháng nào cũng đi săn thú, ta chuyên săn đại bàng với gấu đấy!”

Con người của Tiểu Tiên sắp rớt ra đến nơi.

“Hi, cô nương xinh đẹp, rảnh rồi thì cùng nhau đi săn đại bàng được chứ?” Một giọng nói trầm thấp ở phía trước Thiên Thiên vang lên.

Nụ cười của nàng đột nhiên biến mất, nhúu mày rậm nhìn chằm chằm hắn.

Khổng Ất Nhân cũng mặc một thân quần áo khỏe mạnh, còn khoác áo ngoác bằng lông chồn bạc, trên vai đeo trường cung đỏ thẫm, trên lưng cũng mang túi đựng tên, trong vẻ anh tuấn lại lộ ra khí thế tôn quý.

Trái tim nàng nóng lên, nhưng trên mặt vẫn lãnh đạm như cũ. “Không rảnh.”

“Vậy chúng ta đi săn gấu?” Hắn nhiệt tình hỏi.

“Không rảnh.”

“Vậy chúng ta đi bắt cọp.?” Nụ cười của hắn có vẻ run rẩy.

“Không rảnh.”

“Vậy chúng ta đi bắt con lươn?” Hắn ủ rũ chán nản.

“Không....không.” Thiên Thiên buồn cười, lại liều mạng nín lại, cố gắng ép bản thân hồi tưởng lại đủ thứ lời nói đáng ghét của hắn.

Hắn không phải cố ý đùa bỡn nàng đấy chứ? Nàng nhất định phải bảo vệ giới tuyến, thận trọng.

Khổng Ất Nhân nhất thời gặp đả kích quá lớn, hừng hực quên mất phải “Dễ dàng” nữ nhân, dứt khoát giận dữ quay đầu nói với Tiểu Tiên đang trợn mắt há mồm: “Người có rảnh rồi hay không?”

“Có rảnh có rảnh có rảnh.” Tiểu Tiên gật đầu mãnh liệt, chảy nước miếng nhìn về gương mặt tuấn mỹ vô cùng.

Hắn cố nén nổi xúc động muốn trợn trắng mắt, quay đầu đang muốn khoe khoang với Thiên Thiên, lại nhìn thấy đầu của nàng cũng chẳng thèm quay lại đã tự mình bước đi.

Hắn khấn trương, vội vàng đuổi heo.

” Thiên Thiên, người định đi đâu? Chờ ta một chút, ta cũng muốn đi.”

Nàng lạnh lùng liếc hắn một cái, “Ta không phải đã nói rồi sao? Ta và Nhị hoàng tử nước giếng không phạm nước sông.”

“Rất xin lỗi, cố tình ở kinh sư chúng ta nước giếng và nước sông lại chảy cùng một chỗ, cho nên, người không thể vứt bỏ ta.” Hắn hi hi cười nói.

Nàng liếc hắn một cái, “Chuyện cười này rất lạnh.”

Nữ nhân này... đủ rồi nha!

Khổng Ất Nhân kiềm chế bất mãn, hít một hơi thật sâu, sau đó tràn ra một nụ cười, “Đừng nói như vậy chứ, người biết đây, thật ra thì chúng ta cũng rất quen thuộc, cần gì phải câu nệ như vậy? Lại nói không câu nệ tiểu tiết mới là phong khí nhi nữ cùng đẳng cấp với a, còn có tứ hải giai đều là huynh đệ, chân trời tựa láng giềng.”

” Người rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?” Nàng chau mày lại.

Hồngбет, nàng cau mày.

Hắn không những không thể khiến nàng mặt mày hớn hở, ngược lại còn chọc cho nàng cau mày.... Hắn khấn trương nhìn chung quanh, rất sợ bị bất cứ một cung nữ hay thái giám hoặc thị vệ nào nhìn thấy, nếu truyền đến tai Hải công công và lão Tứ, anh danh cả đời hắn chẳng phải sẽ bị hủy hết hay sao?

” Bảo đảm một trăm phần trăm thành khẩn.” Hắn đặt tay lên trước ngực thề, :” Ta thật sự muốn đi săn thú với người mà.”

“Nhưng mà ta không muốn đi săn với người, bởi vì ta sợ đi được một nửa sẽ quay ra đánh người.” Nàng tiếp tục đi về phía trước.

Khổng Ất Nhân cả kinh, bước chân khựng lại một chút. Vậy cũng đúng, hắn cũng không biết có thể chịu nổi bao nhiêu quyền cước của nàng, vạn nhất nàng còn chưa cười, hắn đã bị đánh chết, chẳng phải là chết oan sao?

Nhưng khuôn mặt già nua đầy vẻ mong đợi kia của Hải công công lại hiện lên trước mắt, cùng với nụ cười đắc ý châm biếm chói mắt kia của Tứ hoàng đệ, hắn lập tức lại ưỡn ngực thẳng thắt lưng.

Nói giỡn sao, hắn là “phiên phiên tiểu lang quân” phong lưu mỹ mạo không người nào không biết không người nào không hiểu, trên đời nào có chuyện gì có thể làm khó được hắn chứ?

“Nếu như đánh ta có khiến cho người vui vẻ, như vậy ta nguyện ý.” Hắn cầm lấy tay nàng, trên mặt toát lên vẻ chân thành.

Trái tim Thiên Thiên khẽ rối loạn, vội vàng gạt tay hắn ra, giọng nói hung ác lại có chút bất đắc dĩ, “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta muốn thấy người vui vẻ.” Hắn ôn nhu trả lời.

Lần này lòng của nàng không chỉ khẽ loạn, mà là thiên hạ đại loạn!

“Ta không hiểu người đang nói gì.” Nàng cúi đầu, liều mạng bước về phía trước.

Nam nhân này thật quá nguy hiểm, thủ đoạn chồng chất quỷ kế đa đoan, lúc thì ôn nhu, lúc thì dí dỏm, lúc thì ngu dần, lúc lại trở mặt, nàng sắp bị hắn làm cho đầu váng mắt hoa rồi, tiếp tục như vậy đừng nói là trái tim của nàng, ngay cả người của nàng cũng sắp bị hắn ép điên... hoặc là vì hắn mà điên cuồng.

” Thiên Thiên.... Đi săn thú với ta đi.. Thiên Thiên.... Tiểu Thiên Thiên...”

Hết lần này tới lần khác hắn còn như âm hồn bất tán lẻo đẻo phía sau, nhiệt tình kêu gọi.

Nàng dứt khoát che lỗ tai, tai không nghe sẽ yên tĩnh!

Hắn nhất định là trúng tà, cho nên nàng nhất định phải thấy nhưng không thể trách, kỳ quái sẽ tự diệt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, sắc tức thị không, không tức thị sắc....

“Tiểu Thiên Thiên, Tiểu Thiên Thiên?”

Không cần để ý hắn, không cần để ý hắn, coi như cái gì cũng không nghe thấy.

“Ai... Da!”

Nàng thật muốn sùi bọt mép tại chỗ, nhưng càng muốn túm hắn trực tiếp ném ra tường.

Không cần để ý hắn, không cần để ý hắn, coi như cái gì cũng không nghe thấy... Nàng cắn răng nghiêng lợi nghĩ.

Mất cả ngày, công toi trở về.

Khổng Ất Nhân hữu khí vô lực trở lại Xuân Khánh cung, kêu đến cổ họng cũng sắp khô, nhưng mà Thiên Thiên vẫn không chịu để ý đến hắn, đến cuối cùng nàng thậm chí thậm chí ngay cả mắng cũng lười mắng hắn.

Đây không phải là hiện tượng tốt.

Trong lòng hắn không khỏi bắt đầu thấy khủng hoảng, nếu như ngay cả mắng nàng cũng không buồn mắng hắn nữa, như vậy chẳng phải có nghĩa là trong lòng nàng căn bản không có người như hắn nữa sao?

Hắn chợt thấy nhớ những tháng ngày cãi vã giữa hắn và nàng, ít nhất còn tương đối náo nhiệt, hơn nữa hắn thích nhìn đôi mắt lóe sáng khi tức giận của nàng, còn có cái miệng sắc bén không bao giờ chịu thua hắn kia nữa.

Không hiểu tại sao, điều này khiến cho tâm tình của hắn rơi vào trong sự mê mẩn cùng rối loạn kỳ lạ.

Nhưng mà, hắn sẽ không buông tay.

Tròng mắt đen thâm thúy của hắn phóng ra ánh sáng kiên định.

Hỉ Trang cung.

“Đây là tơ lụa Giang Nam của chúng ta, đẹp lắm đúng không?”

Hoàng hậu cười dài trải ra một đồng tơ lụa thủ công tinh xảo, từng cái một biểu diễn cho nàng xem.

Thiên Thiên than thở, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua tơ lụa mềm nhẵn lại đẹp để khiến cho người ta nín thở, cùng loại vải gấm chói mắt không chút tỉ mỉ nào của A Lý Bất Đạt khác xa, chạm vào càng mềm, cũng càng động lòng người.

“Đây là trang sức để treo trên tường sao? Nhưng mà có phải lãng phí không? Rất dễ bắt bụi.” Nàng nói nhỏ.

“hài tử ngốc, đây là để mặc lên người.”

“Mặc lên người? Thứ xinh đẹp như vậy?” Nàng ngạc nhiên.

“Đó là đương nhiên, người thích mấy hoa văn kia chứ? Ta bảo người đo cho người một bộ, ta nghĩ người mà mặc đồ Trung Nguyên vào nhất định sẽ cực kỳ đẹp mắt.” Hoàng hậu nhiệt tình nói.

Thiên Thiên cảm động hết sức, chẳng qua là... nàng có chút do dự nhìn hoàng hậu, “Nương nương, người đối xử với ta thật quá tốt, ta biết người hy vọng ta có thể giúp người thay đổi Nhị Hoàng tử một phen, nhưng là ta thật xin lỗi, ta thật sự không làm được.”

“Người đã bắt đầu thay đổi hắn rồi.” Hoàng hậu từ ái cười một tiếng.

“Phải không?” Nàng nhíu mi tâm, nếu như hoàng hậu là muốn chỉ mấy hành vi kỳ quái dạo gần đây của hắn, nàng thật không dám khẳng định thay đổi kiểu này là tốt hay xấu.

Giống như hôm qua, hần đột nhiên chặn trước ngựa nàng, hé miệng cười nói, muốn đưa nàng đi ngoại ô thám hiểm.

Nàng thiếu chút nữa đã đáp ứng, nhưng là ý thức đến việc mình sắp trở thành kẻ ngu, nàng cuối cùng cũng kịp thời dừng lại, hai chân thúc vào bụng ngựa, để cho ngựa cất vó bay qua đỉnh đầu hần, sau đó chạy về phía trước, lại một lần nữa bỏ rơi hần ở phía sau.

Trong tiếng gió呼呼 gào thét bên tai, nàng phảng phất có thể nghe thấy tiếng rên rỉ ảo não thất vọng của chính mình.

Nhưng mà nàng đã làm kẻ ngốc đủ lắm rồi.

“Thiên Thiên? Thiên Thiên?” Hoàng hậu tò mò gọi nàng. “Người đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đâu có nghĩ gì!” Nàng chột dạ phủ nhận, vội vàng cúi đầu làm bộ đang nghiên cứu tờ lụa.

Hoàng hậu đang muốn hỏi tiếp, lại nghe thấy từ bên ngoài cửa sổ Bích Ngọc khắc hoa truyền đến tiếng gào nhiệt tình tung bay...

“Tiểu Thiên Thiên... Hôm nay trời đẹp, chúng ta đi thả diều đi!”

“Thả cái đầu chết bầm nhà ngươi!” Thiên Thiên cũng không thèm ngẩng đầu lên rống lại, nhưng giật mình nhìn qua, mới nhớ tới Hoàng hậu.. mẹ ruột hần... đang ở bên cạnh....

Trời ạ!

Nàng vẻ mặt bối rối nói với hoàng hậu “Thật xin lỗi, nương nương, ta, ta quên mất người vẫn đang ở đây.”

Hoàng hậu trợn mắt há mồm mở mang tầm mắt.

“Nương nương, thật xin lỗi...” Nàng vừa ảo não lại xấu hổ đến cực điểm.

Hạng người nào sẽ ở trước mặt mẫu thân người ta tức miệng mắng to con trai bà là “Đầu chết bầm” chứ... Nàng nặng nề than thở một tiếng, đã có tâm tư chuẩn bị trước sẽ bị hoàng hậu gọi người đến mang xuống ngũ mã phanh thây.

“Thiên Thiên, ngươi...” Giọng nói hoàng hậu run rẩy.

“Thật xin lỗi!” Nàng áy náy đến đầu cũng không ngẩng lên nổi.

“Ngươi... thật quá đáng yêu.” Hoàng hậu cười đến cả người phát run.

Hử?

Thiên Thiên đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc, “Nương nương?”

“Ai gia quả nhiên không nhìn lầm, ngươi chính là cô gái thích hợp nhất cho Tiểu Thi.” Bàn tay trắng nõn của hoàng hậu phẩy phẩy khuôn mặt đang chảy lệ đỏ mồm, miễn cưỡng ngừng cười nói: “Cũng chỉ có ngươi mới không sợ hần, cũng chỉ có ngươi mới có thể khiến hần chẳng khác nào đứa trẻ, vui vẻ ngây thơ hồn nhiên.”

Phải không? Hần vốn đã ngây thơ chẳng khác nào đứa bé ba tuổi. Thiên Thiên đầy bụng xem thương, lại một chữ cũng không dám nói khỏi miệng.

Hoàng hậu thế mà lại không tức giận, thật đúng là vạn hạnh, nàng cũng đâu có ngu ngốc mà đi chọc tức người ta.

“Nương nương, đa tạ người đã hậu ái, nhưng mà bây giờ ta...”

“Tiểu Thiên Thiên, ra ngoài chơi tâm trạng sẽ khá hơn một chút đó!” Khổng Ất Nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, đứng ngoài cửa sổ bắc tay lên miệng thành cái loa hét lớn kêu to.

Nét mặt Thiên Thiên có chút vắn vẹo, giống như là đang cố nuốt lại những lời không hay vào trong miệng.

“Thiên Thiên, hay là ngươi nể mặt ai gia, trước đi ra ngoài rồi nói, cho Tiểu Thi một cơ hội đi.” Hoàng Hậu cười tươi như hoa cúc thúc giục.

Nàng há mồm muốn nói, cuối cùng vẫn phải ử rữ bước ra ngoài.

Nương nương đối đãi với nàng tốt như vậy, nàng sao có thể để cho nương nương thất vọng?

Thiên Thiên nặng nề bước ra khỏi cửa lớn chạm trổ vân hoa, trái tim không chịu hua kém, đã sớm đập rộn ràng, lòng bàn tay đỏ mề hôi, mặt nóng lên.

Nàng chỉ không muốn gặp hắn, không muốn để bản thân trở nên bối rối lúng túng không cứu nổi như vậy, càng không muốn làm ình quên hết tất cả mà nhảy bổ vào trong lòng hắn, hoặc là nhất thời mất khống chế mà bóp chết hắn.

Hơn nữa sự phòng bị cùng tự kiểm chế của nàng đã từng tắc từng tắc bị đẩy lùi, tiếp tục như vậy nữa, nàng sợ cuối cùng đến một ngày nàng sẽ hãm sâu, mất đi lý trí mà liều lĩnh yêu hắn.

Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, bước dưới ngày thu nắng ấm, đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng.

Bởi vì hắn đang ở trước mặt nàng...

Khôi ngô tuấn tú thần thái tôn quý tự nhiên, tuấn mỹ tuyệt luân, thân hình thon dài cao lớn, nụ cười nơi đáy mắt như ánh sáng rực rỡ, còn chăm chú nhìn nàng như vậy.

Trời ạ, Hoàng hậu nương nương năm đó đến tột cùng là đã cho hắn ăn cái gì vậy?

Nàng vừa ghen tỵ lại vừa hâm mộ nhìn chằm chằm hắn, biết rõ là như vậy rất không có cốt khí, nhưng vẫn bị “Diễm quang” của hắn khiến cho kinh sợ không nói nên lời.

Hơn nữa hắn lại hứng lấy ánh mặt trời mà bước tới, vàng sáng rực rỡ đem cả người hắn chiếu rọi làm nổi bật lên hết sức động lòng người.

Nàng không nhận được âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Vừa thấy được nàng, hai tròng mắt Khổng Ất Nhân sáng lên, vui vẻ cười nói: “Thiên Thiên, coi ta mang cái gì đến cho người này.”

Hắn lấy ra con điều hình con bướm ngũ sắc cao gần bằng một người, giống như dâng báu vật đặt vào trong ngực nàng.

“To quá.” Nàng bị con điều xinh đẹp hấp dẫn, không chút suy nghĩ nhận lấy.

“Đây là con điều ta thích nhất, tặng người đó.” Hắn ôn nhu nói.

“Tại sao đưa cho ta?” Nàng yêu thích không muốn buông tay khe vuốt qua vật thủ công được làm với hoa văn màu sắc tinh xảo kia, trái tim thành thịch rung động.

“Ta nghĩ người sẽ thích...” Nụ cười tràn đầy tự tin trên mặt hắn đột nhiên biến mất, lo lắng nặng nề nhìn nàng, “Ta chỉ nói là, người có thể sẽ thích... Người không thích sao?”

Nàng cúi đầu, cảm động đến mức trái tim đập loạn lên, cho dù hắn có thể tặng một con điều xinh đẹp như vậy, nàng cũng không thể tự mình đa tình cho rằng hắn làm vậy, có chứa tình cảm gì đặc biệt được.

Nàng hít sâu một hơi, “Ta rất thích, nhưng mà ta vẫn không muốn đi thả điều với người.”

“Tại sao?” Khuôn mặt tươi cười anh tuấn của hắn nhất thời suy sụp, kinh ngạc nhìn nàng.

“Không được dùng ánh mắt kiêu đó nhìn ta.” Trái tim của nàng quả thực sắp không kháng cự nổi.

“Ánh mắt kiêu gì?” Hắn “Điềm đạm đáng yêu” nhìn nàng.

Nàng hoàn toàn không dám nhìn, miễn cưỡng quay đầu. “Bất kể nói thế nào, ta cũng sẽ không đáp ứng người.”

“Tại sao chứ?” Lần này ngay cả giọng của hắn cũng khe run động.

Nàng cảm thấy dạ dày đang lộn tùng phèo, trái tim từ từ mềm nhũn ra. “Ai da! Phiền quá đi.”

Về mặt đáng thương của hắn nhất thời biến đổi, mặt mày hớn hở nói: “Nói vậy người đáp ứng rồi?”

“Được rồi, nhưng mà ta phải nói trước cho rõ ràng, ta là vì Hoàng hậu nương nương mới đáp ứng.” Về mặt nàng ảo não, vẫn không nhận được thêm một câu.

“Ta nhất định phải trình trọng tạ ơn mẫu hậu.” Hắn cười đến cực kỳ rục rịch, cảm thấy vui mừng.

Tâm trạng phức tạp, nàng nhìn hắn, đáy lòng vui buồn lẫn lộn khó có thể diễn tả bằng lời.

A Lý Thiên Thiên, tuyệt đối không được thích hắn đấy!

Nhưng mà bây giờ mới nghĩ đến vấn đề này, có phải đã muộn quá rồi hay không?

Trái tim của nàng đã sớm như con ngựa hoang tung vó chạy trên thảo nguyên mất rồi.

“Ta ở A Lý Bất Đạt cũng có một con điều.” Thiên Thiên nhẹ nhàng giật giật sợi chỉ trên tay, nhìn con bướm ngũ sắc đang nhẹ nhàng bay lượn trên bầu trời. “Nhưng mà chỗ ta gọi nó là phong tranh.”

“Con điều của người nhất định sẽ rất đẹp, là kiểu gì vậy? Khổng Ất Nhân ngồi bên cạnh nàng trên bãi cỏ, ôn nhu đưa mắt nhìn nàng.

“Là một con chim đại bàng.” Nàng khẽ mỉm cười, “A cha ta tự tay làm cho ta, người nói nữ nhi cũng phải có khát vọng vuwn xa giống như nam nhi, tựa như chim đại bàng sải cánh nơi chín tầng mây vậy.”

“Phụ vương người thật đúng là khác người nha.” Hắn khó nén nổi mà tán thưởng, “Chẳng trách người một thân anh khí bừng bừng, khác hẳn các cô nương gia khác.”

Cho dù như vậy, người cũng đâu có thích ta.

Nàng vội vàng gạt ý niệm đau khổ trong đầu đi, hít sâu một hơi cố tỏ ra trấn định.

“Đúng nha, cho nên từ nhỏ ta đã biết làm người phải có cốt khí, muốn thì phải đổ máu đổ mồ hôi mà kiếm được, không muốn thì ngay cả đụng cũng đừng đụng tới, còn có ngựa hoang trên thảo nguyên cho dù có nhiều như mây trên trời, không cho người cưỡi thì có đuổi theo cũng vô ích, chỉ giống như gió đuổi theo mây vậy, đuổi càng sát thì càng chạy nhanh hơn.”

Hắn như có điều suy nghĩ nhìn nàng, đáy lòng không tự chủ được mà nổi lên một nỗi thương tiếc cùng đau xót.

“Thì ra người và ta giống nhau, cho dù là địa vị cao quý công chúa của một nước hay hoàng tử, vẫn không có cách nào có thể hài lòng mọi chuyện.” Hắn khàn khàn nói: “Trên người chúng ta cũng không bỏ xuống được lớp vỏ quần áo, không thể rũ xuống trách nhiệm, cho dù có muốn cố chấp thích gì làm đó, cũng không khẳng định sẽ được như ý.”

Nàng liếc nhìn hắn một cái, “Chuyện người muốn làm nhất mà không làm được là chuyện gì?”

“Tự do tự tại, du hí nhân gian.” Hắn nói: “Đi khắp Đại giang Nam Bắc, nhìn xuân hoa thủy nguyệt ở khắp chốn.”

“Chuyện này chẳng phải rất dễ sao?” Nàng hoang mang hỏi.

“Phải không? Ta chỉ có thể ở trong kinh thành, trong cung, thậm chí ngay cả xuất kinh cũng không thể.” Hắn thở hắt ra, giọng nói ảo não, “Nếu là một người bình thường thì thật là tốt, thích đi đâu thì đi, cổ nhân nói đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, ta thân là hoàng tử nhưng ngay cả chút tự do này cũng không có.”

“Vậy là có người không cho phép người ra khỏi cửa sao?” Như nàng thấy, trong cung còn tự do chán nha.

Hắn không phải thích đi đâu thì đi, thích làm gì thì làm sao.

“Cái đó lại khác.” Hắn nhìn ra nghi vấn nơi đáy mắt nàng, tự giễu nói: “Kinh sư là nơi dưới chân thiên tử, thân phận hoàng tử tôn quý đến mức nào, ta ở trong kinh thành có thể mặc thường phục lúc ẩn lúc hiện cũng được, nhưng ra khỏi kinh thành thì phải có một đám thị vệ cao thủ thái giám cung nữ đi theo, không thì cũng phải lên mã đi, người coi! Ta thế mà coi là tự do sao?”

“Ta đây rất đồng tình với người.” Nàng chân thành nói.

“Hơn nữa, phụ hoàng cùng mẫu hậu ta quản ta đặt biệt chặt, chỉ sợ có ngày ta sẽ chạy vào giang hồ, sau đó đột nhiên có một ngày xách về một nam tử phong tư nhẹ nhàng làm con dâu bọn họ...” Hắc tức giận hừ một tiếng, “Cũng đâu có thấy bọn họ quản Tứ đệ chặt như vậy.”

“Tại sao chỉ có Tứ hoàng tử ngoại lệ? Thái tử gia cùng Tam hoàng tử không phải là cũng chưa thành hôn sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Bởi vì đại ca ta anh minh đồn hậu, chỉ biết lo lắng, chiếu cố đến người khác, chưa bao giờ bị lo lắng, chiếu cố bao giờ, Tam đệ thì trong lòng đã có nơi chốn, không lâu nữa sẽ nghênh đón tân nương, về phần lão Tứ, thôi! Hoa tam đại cải củ, số chuyện xấu phong lưu của hắn với các cô nương truyền ra so với dê trên thảo nguyên còn nhiều hơn.” Hắc cảm giận bất bình nói: “Mới nhìn thôi cũng đã hoa mắt hỗn loạn, bọn họ làm gì còn tinh thần nữa để mà quản? Duy chỉ có ta...”

“Nhưng mà ta cảm thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu đối xử với người rất tốt nha.”

“Ta chưa nói không tốt, ta chỉ nói không có tự do mà thôi.” Hắc không nhịn được mà thở dài, nói nghe như thật cúi đầu cảm khái.

Bởi vì thanh âm không lớn, Thiên Thiên nghe không rõ ràng cho lắm, nhưng mơ hồ có thể nghe được mấy câu: ta không có tự do ta mất tự do, đau khổ thương tâm đến chảy nước mắt, ta đi lầm đường ta đạp sai bước, tóm lại.. đau lòng quá...

Nàng thiếu chút nữa bật cười, lại sợ chọc giận hắn, miễn cưỡng đành chỉ nụ cười, hắng giọng an ủi: “Cũng đâu có nghiêm trọng như vậy, dù sao người cũng đâu phải thật sự hoàn toàn không có tự do, bất quá nếu người đã nhắc tới, ta thuận tiện hỏi người một câu, tại sao người chỉ thích nam nhân không thích nữ nhân?”

Nàng thật sự thật sự rất muốn biết tại sao.

Nếu như bại bởi một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyết đại thì cho qua, nhưng vì sao lại bại bởi nam nhân chứ?

“Nữ nhân có gì tốt đâu?” Khổng Ất Nhân quá mức đắm chìm trong hối tiếc cùng khó chịu, không chút suy nghĩ đã thốt ra, “Vừa ẻo lả hay bám lấy người ta lại thích khóc, làm bộ làm tịch lại còn ra vẻ, không phải mềm mại yếu ớt gió thổi một cái là bay, thì cũng cay cú điêu ngoa khiến người ta cụt cả hứng. Vẫn là nam nhân tốt, hào phóng lỗi lạc lại có khí khái, nói một thì không nói hai, ăn nói có khí phách, nếu là chỗ thân tình, vì huynh đệ bạn tốt bị trúng hai đao vào sườn cũng không hề tiếc, thứ tình cảm cao quý sâu đậm này chỉ có thể ở trên người nam nhi mới biểu lộ không sót chút nào.”

Thiên Thiên càng nghe càng nổi giận, rất muốn mở miệng phản bác lại ngôn từ nói xấu nữ nhân của hắn, nhưng mà không biết tại sao, nàng càng nghe càng nghĩ thấy vấn đề.

“Ta cảm thấy...” Nàng suy nghĩ sâu xa trầm ngâm, cuối cùng không nhịn được nói: “Nghe người nói giống như không phải thích nam nhân, tương đối có vẻ như là tự luyện thì đúng hơn.”

Cổ thể chẳng.. hắn còn có một tia hy vọng nhẹ nhàng? Nàng cũng có một tia hy vọng?

Thiên Thiên khản trương nuốt nước miếng một cái, nín thở nhìn chằm chằm hắn.

“Tự luyện? Ta?” Khổng Ất Nhân kinh ngạc chỉ vào chóp mũi mình, “Người đùa gì vậy? Ta tự luyện? Ta đây là mỹ thiếu niên khiêm tốn, nhún nhường trung thực khả ái nhẹ nhàng nhất toàn kinh sư này, ta tự luyện ở chỗ nào?”

Thiên Thiên thật đúng là chấn động đến không trả lời được.

Hắn thật đúng là... đủ khiêm tốn nha!

“Bộ dạng như con chim khổng tước thế kia, còn dám nói không tự luyện?” Mắt nàng trợn trắng.

“Cái gì mà khổng tước? Ta là phượng hoàng.” Hắc rất kiên trì: “Phượng trong Bách điều triều phượng, hữu phượng lai nghi, phượng minh cửu thiên, cao tường vạn lý.”

“Chẳng khác là mấy, còn không phải đủ tự luyện.”

“Còn nói ta, vậy còn người? Nam không nam nữ không nữ, hai cái lông mày kia giống như là sâu róm bị hỏa thiêu vậy, không biết dùng kéo mà sửa một chút.” Hấn nhất thời bị tổn thương lòng tự ái, nổi giận miệng không dẫn đo nói.

Nàng đời này ghét nhất người ta nói nàng bất nam bất nữ!

“Cái gì mà sâu róm bị hỏa thiêu? Cái này gọi là đặc sắc, người có biết cái gì gọi là thưởng thức không hả?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người cũng đâu có biết thưởng thức ta?” Hấn cũng tức giận đầy bụng.

Hình tượng của hấn trong cảm nhận của nàng lại tệ như vậy sao?

“Người đến tìm ta gây gỗ có phải không?” Nàng thở phò kêu lên.

“Ta cũng đâu có đến tìm người gây gỗ!” Hấn rống to, giận đến đỏ mặt tía tai.

Vốn đang rình ở một chỗ khác chú ý đến bộ dáng “Hai nhỏ vô tư” của bọn họ Hải công công mặt cũng xanh mét, nghe răng trợn mắt, khoa tay múa chân cắt cổ....

Chuyện không phải phát triển như vậy nha, Chủ tử! Phải đỡ, đỡ,...đỡ... Ba tiếng đỡ, không phải là rống nha!

“Hừ! Trả cho người, con bướm xấu hoắc!” Thiên Thiên tức hằm hằm đem cuộn dây cùng cán gỗ ném thẳng vào đầu hấn: “Lạ gì chứ?”

“Này, người cái này...” Khổng Ất Nhân luống cuống tay chân bận rộn thu đám chỉ lại, vừa ngẩng đầu lên muốn mắng người, trước mặt đã chẳng thấy ai: “Này? Này?”

Hải công công thì đã tức giận công tâm đến mức sùi bọt mép, té xuống đất co quắp.

8. Chương 8

Khổng Ất Nhân ủ rũ ôm con điều hình con bướm ngũ sắc trở về Xuân Khánh cung.

Thiên Thiên lại không để ý tới hấn.

Chuyện sao lại biến thành như vậy chứ?

Rõ ràng đã nói muốn đỡ dành nàng vui vẻ, làm cho nàng mặt mày hớn hở, nhưng sao hấn lại khiến nàng nổi trận lôi đình tức giận ngất trời?

“Chẳng lẽ ta thật sự có vấn đề sao?” Hấn lẩm bẩm tự hỏi.

“Đúng vậy.” Hai tên thái giám mang theo Hải công công vẫn đang sùi bọt mép đi theo sau hấn tiến vào, Hải công công nằm trên cáng mặc dù khí hư thể nhược vẫn không nhin được lên tiếng.

“Ha? Ông làm sao vậy?” Mặt hấn tràn đầy quan tâm.

“Bị người tức chết.” Tay Hải công công run run, nói với bọn thái giám: “Để cho, để cho ta xuống, trước mũi giày chủ tử làm gì có chỗ cho nô tài nằm chứ.”

Bọn thái giám bận rộn đỡ ông ta đứng dậy, Khổng Ất Nhân không khỏi đỡ ông ta một chút.

“Là ai khiến ông tức thành như vậy? Nói, ta giúp ông báo thù.”

Hiện giờ tâm tình hấn rất phức tạp khó chịu, lại nôn nóng rất muốn tìm một ai đó để phát tiết.

“Chủ tử, hạt dẻ ngọt ngào luôn ẩn trong lớp vỏ xù xì, phía sau mây đen chính là mặt trời sáng lạn, hoang mang trong đời nhất thời khó tránh khỏi, nhưng cuối cùng phải rửa mắt mà ngẩng đầu nhìn lên trời xanh!”

Khổng Ất Nhân im lặng một lúc lâu, ngay sau đó phân phó nói: “Tiểu phương tử, tiểu viên tử, ta thấy các người hay là cứ đem thẳng Hải công công đến chỗ Gia cát ngự y đi, đầu óc ông ta bị người ta chọc tức đến hỏng rồi.”

“Dạ!” Hai gã thái giám vội vàng tuân lệnh, ba chân bốn cẳng đặt Hải công công lên cang.

“Không phải đâu! Chủ tử...” Hải công công được mang đi dọc đường còn kêu thảm thiết.

“Aiz.” Hắn thở dài một tiếng, tiếp tục tâm tình không tốt kiêu ngạo tại sao Thiên Thiên còn chưa muốn để ý đến hắn.

“Tiểu Thiên Thiên!”

Một tiếng kêu thảm tình vang lên khiến cho Thiên Thiên đang muốn ra ngoài cung mua chút đồ kỷ niệm mang về nước cứng người lại.

Trái tim nàng nóng lên, ngay sau đó khó thở quay đầu lại, “Lại muốn làm gì?”

“Thật xin lỗi.”

Hắn suy nghĩ suốt đêm, nghĩ đến mức mắt hồng như mắt thỏ vậy, thê thảm tiều tụy lại cực kỳ đáng thương, sáng sớm đã chạy đến tấm cung của nàng canh giữ ở cửa.

Hắn cái gì cũng không hiểu, cũng không cần quản gì hết nữa.

Phân tích không ra tại sao nàng có thể tác động đến trái tim hắn sâu sắc như vậy, vì sao mỗi cái nhăn mày mỗi tiếng cười của nàng đều có thể làm tâm trạng của hắn đảo điên, chỉ phối ái ố hỉ nộ của hắn.

Hắn nghĩ đến nát óc, cũng không thể hiểu nổi đây đến cùng là xảy ra chuyện gì, dứt khoát không thèm nghĩ nữa.

Vô luận như thế nào, hắn thích nhìn nàng cười, cũng muốn cùng nàng nói chuyện, trời nam biển bắc mà vòng kê thóc tùy tiện tán gẫu, cũng thắng được cái lạnh lẽo cô tịch lúc đêm về.

Cho dù có cãi vã hay tranh chấp... hoặc là bị nàng đánh... cũng có một cổ chua ngọt trong lòng, còn hơn là bị nàng hờ hững chẳng quan tâm.

“Ta biết người đang giận ta, mặc dù ta không biết tại sao người lại giận ta, nhưng ta nghĩ nhất định là bởi vì ta nên mới khiến người giận ta.” Hắn nhịu giọng đọc một hơi, mắt chớp chớp nhìn nàng, “Nhưng mà người đừng tức giận được không? Mấy ngày nay ta giống như sống trong thiên lao bị thẩm, nhức đầu ngực đau bụng cũng đau, ta không muốn người lại tức giận, ta muốn người quan tâm đến ta, giống như trước kia cười với ta, có được không?”

Thiên Thiên trong lòng đã chuẩn bị mấy trăm loại cương quyết, tức giận, quyết đoán thoái thác, lại bị lời khẩn cầu khàn khàn cùng với vẻ mặt đầy hy vọng của hắn hòa tan đến thất linh bát lạc quân lính tan rã.

Chớp mũi bỗng nóng lên, ngực ấm thành một hồ nước mùa xuân nhộn nhạo, tất cả tức giận cùng ủy khuất giã giũa đau đớn mấy ngày nay, phảng phất đều biến mất trong ánh mắt đầy hy vọng của hắn.

“Đứa ngốc.” Nàng cuối cùng cũng miễn cưỡng tìm lại được thanh âm, “Ta cũng muốn giống trước kia, ngày ngày chạy tới cười với người nha, nếu như... nếu như không phải là...”

Nếu như không phải là hại cho trái tim một ngàn lần, nhân gian không có nơi an bài, sợ hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, sợ...

“Ta biết đều là do ta thích chọc giận người...” Vừa thấy được lệ quang mơ hồ nơi đáy mắt nàng, Khổng Ất Nhân cũng không có cách nào ức chế được sự đau lòng đang thiêu đốt nóng rực trong ngực kia, vươn tay ôm nàng vào trong ngực, “Thật xin lỗi, sau này ta sẽ không lỗ mãng xấu tính như vậy nữa, ta thừa nhận đều là lỗi của ta, người có thể đánh ta đập ta chửi ta, nhưng mà đừng không để ý đến ta... người, người đừng khóc nữa...”

Bị ôm vào lồng ngực cường tráng ấm áp, Thiên Thiên hấp thu hơi thở nam tử nồng đậm mê người của hắn, một cổ ấm áp hòa lẫn với áy náy rung động bao chặt lấy nàng, lời của hắn khiến cho ruột gan nàng càng thêm nhộn nhạo, kích động đến bất lực.

Đầu vai nàng run lên, tiếng khóc bật ra khó có thể nén lại.

Hắn đau lòng tới cực điểm, yêu thương nâng lên gương mặt đầy nước mắt của nàng, vong tình cúi đầu xuống hôn nàng, cũng thành công chặn lại nước mắt mãnh liệt trên mặt nàng.

Bên tai Thiên Thiên oành một tiếng, trong phút chốc giống như muôn hoa kiều diễm từng bừng nở rộ, gió xuân ấm áp đến say lòng người từ trên môi của nàng lướt qua, khi môi lưỡi mềm mại tinh xảo của hắn trên trọc quay cuồng, dẹt nên một mảnh choáng váng si túy cực kỳ câu hồn đoạt phách....

Một cơn gió trong lành chậm chậm lướt qua, một bờ tường hồng đầy hoa tường vi đón gió khẽ run lên chập chờn, mùi thơm say ngọt liên tục quấn quanh hai người bọn họ.

Sau một nụ hôn triền miên thật dài, Thiên Thiên như tỉnh lại từ trong mộng nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như quả lựu, trái tim cuồng loạn kỳ dị lại bình yên như cũ, không hề bởi vì ngạc nhiên nghi ngờ mà rung động nữa.

Khổng Ất Nhân si ngốc khẽ vuốt đường nét bên má nàng, khàn khàn ôn nhu nói: “Đừng giận ta nữa, được không?”

“Được.” Nàng an tâm khẽ tựa vào bên bờ vai rộng của hắn, cảm giác được sức mạnh cùng sự ấm áp từ trên người hắn.

Một loại cảm giác tin tưởng, hạnh phúc.

Lòng ngực này, bờ vai này, giống như có thể vì nàng mà chống đỡ hết tất cả...

“Chúng ta... sau này phải làm sao đây?” Hắn thấp giọng than nhẹ, trong tiếng thở dài có một tia mê mang.

Hắn vẫn cho rằng mình thích nam nhân, tương lai coi như không thể bị sắp đặt, cũng phải trăm phương ngàn kế để tìm được một nam tử hiểu mình, nhưng không nghĩ hết thảy tới quá nhanh, nhanh đến mức hắn không kịp ứng phó.

Cho đến nháy mắt khi môi của hắn dừng trên môi nàng, hắn mới sợ hãi tỉnh ngộ thì ra hắn căn bản không thể hôn ai khác được nữa, nhất là nam nhân.

Bởi vì hơi thở của nàng, mùi hương của nàng, sự ngọt ngào của nàng, đúng là thứ hắn đã tìm kiếm bấy lâu, hôm nay cuối cùng đã tìm thấy.

Nhưng lúc hắn còn chưa kịp kinh hỉ hết, không khỏi cảm giác buồn bã yếu ớt hoang mang từng trận.

Cứ như vậy sao? Chính là nàng ư? Thì ra cho tới nay hắn cho rằng mình thích nam nhân cùng tán thưởng thật sự chỉ là “Đơn thuần ngoài ý muốn”?

Cao hứng nhất chắc chắn là mẫu hậu và phụ hoàng đi... Nhưng nghĩ đến đây, hắn hơi chấn động một cái, một loại cảm giác tù túng khó diễn tả bằng lời lại trở lại.

“Sao vậy?” Nàng không nghe rõ câu lẩm bẩm tự nói của hắn, cũng ở trong ngực hắn cảm thấy bất an chấn động.

“Ta cảm thấy... vắng đầu.” Hắn có chút không thở nổi.

“Người có khỏe không? Mau ngồi xuống bên này.” Thiên Thiên lo lắng kéo hắn đi tới bên cạnh lan can bằng ngọc ngồi xuống, “Có muốn ta cho người đi mời Gia Cát ngự y tới không? Hay là người muốn uống nước... không không, chắc là bị phong hàn, vậy ta đi lấy bình sữa nóng đến đây.”

“Không cần.” Tâm tình của hắn rối loạn, sắc mặt hơi trắng, kéo nàng ngồi xuống một bên, nghiêng đầu khẽ tựa lên vai nàng, “Ngồi cùng ta là được.”

Trái tim nàng đập thành thịch, có chút mê hoặc nghiêng đầu nhìn hắn...

Hắn sao lại có chút là lạ vậy?

Thật sự không cần gấp gáp sao?

Khổng Ất Nhân nôn nóng ở trong thư phòng “Bất tri sở vân trai”* đảo bước, cầm chiếc bút lông dính đầy mực nước trong tay, khổ sở suy tư, chính là không biết viết thế nào.

*Bất tri sở vân = rỗng tuếch, sao lại đặt cái tên thư phòng nghe “cực phẩm” được như vậy nhở =))

Trên tờ giấy trắng như tuyết đặt trên thư án chỉ viết mỗi dòng đầu “Thực Thu thân thương yêu quý”, không có câu tiếp theo.

Aiz, aiz, aiz,hắn đã cô phụ một mảnh thâm tình của Thực Thu huynh rồi!

Nhưng là chuyện đến nước này, không có người để bàn bạc không được, nếu như tìm bất cứ ai trong cung, từ thiên tử thánh minh cho đến tên thái giám quét sân, cho dù là ai nhất định sẽ muốn hắn lập tức ngừng nhiều lời mà cùng Thiên Thiên chu toàn chuyện tốt.

Nhưng bọn họ chẳng có ai là hiểu rõ trái tim của hắn cả... trái tim của hắn....

“Đáng chết, trái tim ta ngay cả bản thân ta còn không rõ, bọn họ làm sao mà hiểu được chứ?” Hắn thở dài, bước về phía thư án lại chấm mực một lần nữa, gờ bút trên giấy thật lâu, cũng không biết là nên viết từ đâu.

Nên viết là...

Thực Thu thân thương yêu quý, nếu thanh xuân chỉ như một giấc mộng, ta nguyện là một con sông trong mộng của huynh, nước sông nhẹ nhàng chảy qua, tổng sẽ mang theo hai phần tâm sự ba phần buồn bã, ta vốn có lòng nghênh đón người tương tri, nề hà thuyền tới thuyền đi, tan vỡ trái tim bao người a?

“Không được, quá buồn nôn.” Chính hắn còn muốn nổi da gà rớt đầy đất.

Vậy thì viết là...

Thực Thu thân thương yêu quý, đừng nhớ thương ta nữa, bởi vì hai ta hữu duyên lại vô phận, đừng ghen tỵ với nàng, bởi vì nàng ở bên cạnh ta...

“Càng thối nát!” Sắc mặt hắn xanh lè.

Hơn nữa, rốt cuộc hắn đang làm cái gì? Thực Thu huynh sớm đã song túc song phi với San Nương muội, phong thư này của hắn là muốn tìm người chỉ điểm cho thoát khỏi bần mê, chứ đâu phải là muốn tỏ tình triền miên?

Hắn thở dài một cái, tâm càng phiền ý càng loạn, dứt khoát ném bút lông lên trên thư án, ảo não đi tới bên cửa sổ, nhìn ra xa ngắm người.

Hắn rõ ràng là thích nam nhân, làm sao lại thích nàng chứ?

Hắn cũng nói đánh chết không kết thân với hoàng tộc, nhất định phải cùng một người dân bình thường tiêu dao cuộc sống sung sướng tự tại, nhưng mà Thiên Thiên lại là công chúa cao quý, cùng với tiêu chuẩn hắn đặt ra cách xa mười vạn tám nghìn dặm, đây tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hết lần này tới lần khác hắn đều không được như ý?

Hắn hoang mang gãi đầu, khổ não đầy mặt.

Trong cơn bạo phát lại không có người để bàn bạc, Xuân Phong trại lại xa cuối chân trời, coi như Bí Đạo có đem hết khí lực bú sữa mà bay, chỉ sợ cũng không kịp, nước xa đâu cứu được lửa gần.

“Ai...” Hắn bây giờ hề không thấy nàng là đau lòng, thấy được nàng rồi lại nhức đầu.

Rốt cuộc phải làm gì đây?

Nhất định có chuyện gì không ổn!

Lần này đổi thành Thiên Thiên đứng bồi hồi ngoài Xuân Khánh cung.

“Đáng thương, hôm qua mặt mũi hắn trắng bệch, hôm nay không biết có khá hơn chút nào không!”

Nàng rất muốn thoải mái trực tiếp đi vào hỏi thăm hắn có khỏe hay không, tự nhiên giống như trước kia vậy, nhưng mà không biết tại sao, nàng chỉ vừa mới nhớ đến nụ hôn ngày hôm qua, đã cảm thấy miệng khô lưỡi khô, choáng váng đầu nóng hết cả mặt, rất khó mà tự nhiên được.

“Công chúa, người lắm bầm cái gì vậy? Nô tỳ giúp người mang hạnh cao và bột sen tới rồi, người tốt xấu gì cũng lấp đầy bụng một chút, đợi lát nữa nhớ phải trở về ăn điểm tâm.” Tiểu Tiên xuất quỷ nhập thần, đột nhiên chồm ra, trong tay còn cầm một rổ điểm tâm, hương thơm xông vào mũi.

Thiên Thiên bây giờ chẳng có chút thèm ăn nào, lơ đãng nói: “Ta còn chưa đói bụng, người cầm lấy mà ăn đi.”

“Không đói bụng?” Tiểu Tiên giống như đã nghe được chuyện gì kinh thế hãi tục lắm vậy, trợn mắt há mồm nhìn nàng, “Công chúa, người, người bị bệnh sao? Bệnh nặng lắm phải không? Có muốn ta đi mời ngự y đến xem cho người một chút? Người mau trở về nằm nghỉ đi.”

Thấy Tiểu Tiên đứng một bên náo loạn cả lên, nàng tức giận gõ nhẹ vào trán tiểu nha đầu. “Ta không có bệnh không có ốm, chẳng qua là không đói bụng mà thôi, được rồi, được rồi, người đi về trước đi.”

“Nếu nhớ ngài ấy thì đi vào đi.”

“Cái gì?” Mặt nàng đột nhiên đỏ lên, cuống cuống giải thích với Tiểu Tiên, “Ta ta ta... Ta đâu có nhớ hắn, ta ta ta... Ta chẳng qua chỉ tản bộ đến chỗ này, nhầm chán nhìn quanh một chút thôi.”

“Dạ dạ dạ.” Tiểu Tiên ngừng cười, “Người nói sao thì là như vậy.”

“Cái gì hả, rõ ràng là vậy.” Nàng lúng túng đỏ mặt, vẫn là mạnh miệng.

“Dạ dạ dạ, đừng là như vậy.” Tiểu Tiên nói như vẹt, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa cười hi hi, “Vậy nô tỳ đi về trước đây.”

Thiên Thiên gật đầu một cái, tiếp tục đứng tại chỗ len lén nhìn quanh.

Bây giờ hắn đã đỡ hơn chút nào chưa?

Trong lòng... có nhớ tới nàng không?

Hai người chịu đựng được hai ngày, cuối cùng không nhịn được đi về phía tấm cung của đối phương rồi lại chạm mặt nhau giữa đường.

“Người... khỏe không?” Khổng Ất Nhân nhu tình ngàn vạn hỏi, trong lồng ngực tràn đầy tư vị chua ngọt.

“Ta rất khỏe, người cũng khỏe chứ?” Thiên Thiên không chuyển mắt nhìn hắn, đáy mắt tràn ngập không nở rời xa.

“Hôm nay... thời tiết thật đẹp.” Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

“Đúng vậy, trời không có mưa.” Nàng si ngốc tựa vào ngực hắn.

Hai người đi theo hầu phía sau nhất thời oanh oạch té chổng vó.

Sao mà động tác của hai người bọn họ chẳng ăn nhập gì với lời nói cả vậy?

Khổng Ất Nhân không để ý đến đám người té vừa khó coi lại thất lễ kia, ôm lấy Thiên Thiên đi về phía “Đình tương tư chưa dứt”.

Hai ngày qua tinh thần dây dưa chuốc lấy khổ sở mặc dù chưa có đáp án, nhưng mà chỉ cần vừa thấy nàng, hắn đã cảm thấy mình không có cách nào rời khỏi nàng.

Hơn nữa, hắn rất muốn nói chuyện cùng nàng, nghe thấy giọng nói của nàng, nhìn má lúm đồng tiền của nàng.

Hắn thay nàng lau đi sương trắng còn đọng trên ghe, mỉm cười nhìn nàng, “Ngồi trước.”

“Cám ơn.” Nàng thản nhiên cười một tiếng, trái tim ngọt ngào như mật, “Người cũng ngồi đi.”

Hắn ngồi xuống đối diện nàng, vẻ mặt thoáng qua một tia xấu hổ. “Ách, cái đó...”

“Đầu của người đã đỡ hơn chút nào chưa?” Nàng ôn hòa nói.

“Rồi, đỡ rồi.” Hấn ngưng mắt nhìn nàng, đáy lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn lại hoang mang.

Nàng đang ở trước mắt, đang ở bên cạnh, hấn có nằm mơ cũng vui vẻ, tỉnh lại cũng mong nhìn thấy người, nhưng mà tại sao hấn vẫn cảm thấy trong lòng có một nút thắt nào đó còn chưa cởi?

Loại cảm giác này giống như... món ăn mình chán ghét bao nhiêu năm, trong lúc vô tình nếm thử được, lại khiếp sợ thấy nó không khó ăn chút nào, còn thơm ngon khiến đầu lưỡi người ta cũng sắp hòa tan.

Nhưng mà cho dù ở trong vui sướng say mê, vẫn không khỏi kinh ngạc hoài nghi, đây là thật sao? Không phải là ảo giác nhất thời chứ? Có thể chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn hay không?

“Người là lạ.” Nàng không nhịn được nói.

“Đúng vậy, ta là lạ. “Hấn lầm bầm lầu bầu.

Thiên Thiên đã nhìn hai ngày, cũng không nhìn nổi nữa, tay nàng vung lên chụp mạnh xuống vai hấn.

“Này! Ngăn người cái gì?”

“Khụ khụ khụ....” Khổng Ất Nhân thiếu chút nữa phun máu, đầu đến sốc hông mãnh liệt ho khan mấy tiếng.

“Người, người muốn giết người sao?”

“Không như vậy người làm sao mà hồi hồn được.” Nàng không chút thẹn thùng, còn rất lễ thẳng khí hùng.

“Ta đang suy nghĩ một chuyện.” Hấn oán giận trợn mắt nhìn nàng một cái, “Một chuyện rất nghiêm trọng.”

“Là chuyện gì? Nói ta nghe coi, nói không chừng ta có thể giúp người giải quyết.” Nàng hăng hái bừng bừng.

“Người?” Hấn chớp mắt một cái, vội vàng khoát tay, “Không cần không cần không cần, ta tự mình nghĩ là được.”

“Chúng ta bây giờ tốt như vậy, chẳng lẽ người vẫn không yên tâm để ta giúp một tay sao?” Nàng ngọt ngào nói.

Hấn có chút luống cuống tay chân, ngượng ngùng mở miệng, “Ách, nói ra rất dài dòng... Nhưng mà thực sự không có chuyện gì, ta tự mình nghĩ là được rồi.”

Aiz, hấn có thể nói thẳng ra, nàng chính là cái chuyện “Rất nghiêm trọng” trong lòng hấn sao?

“Yên tâm đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao chuyện có thể giải quyết thì đâu cần phải phiền não, không giải quyết được thì có phiền não cũng vô dụng, đúng không?” Thiên Thiên nhất phái vui vẻ, cười hi hi nói tiếp: “Người có thể ra ngoài đi dạo với ta một chút không? Ta muốn coi mấy cửa tiệm trong kinh sư, đại hà nhất chi hoa của chúng ta muốn xuất khẩu qua đây, nếu như có thể trực tiếp mở một cửa hàng trong kinh, vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Đại hà nhất chi... A, người đang nói cái chổi ngũ sắc kia.” Khổng Ất Nhân sắc luôn, vội vàng cắn môi nhịn cười, “Không ngờ người lại có đầu óc kinh doanh như vậy, còn biết buôn bán rộng khắp thiên hạ.”

“Để ối cái góc trên thế gian này đều có Đại hà nhất chi hoa là nguyện vọng lớn lao lâu dài của A Lý Bất Đạt chúng ta.” Trên mặt Thiên Thiên tràn ngập vẻ hy vọng. “Nếu như quả thật thành công, tương lai dân chúng của A Lý Bất Đạt có thể an tâm tập trung vào nghề này, không cần cả ngày lo lắng rau dưa trái cây khó trồng, gà vịt thịt cá khó nuôi.”

Nước A Lý Bất Đạt quá nhỏ, lãnh thổ chiếm nhiều nhất là sa mạc và thảo nguyên, bách tính tuy nói là an cư lạc nghiệp, nhưng là rau dưa bình thường nuôi ngựa cũng chẳng béo.

Xem ra cũng chỉ có dựa vào làm gia công mới có thể tạo nên kỳ tích cho kinh tế của A Lý Bất Đạt

Thân là công chúa quân sự duy nhất của A Lý Bất Đạt, nàng hiểu rõ tâm tình của a cha.

Khổng Ất Nhân gần như mê muội ngắm nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin cùng kiên định của nàng, đáy lòng dâng lên một làn sóng nhiệt kích động.

“Người thật có chí khí.” Hấn chợt thấy xấu hổ.

So với nàng, hẳn toàn trốn ở đâu đâu lẩn qua lẩn lại, mỗi ngày chỉ nghĩ đến tự do, thật là một kẻ thất bại.

“Ta chẳng qua chỉ giúp a cha ta một tay mà thôi.” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, con ngươi sáng ngời nhìn hẳn, “Ta cũng coi là thông minh chứ? Người xác định không để cho ta giúp người chia ưu sẽ khổ sao? Ta có thể nghĩ ra gì đó.”

“Ách, cảm ơn, cảm ơn.” Hẳn vội vàng khéo léo từ chối, khuôn mặt tuần mỹ xẹt qua một tia lúng túng: “Tự ta nghĩ được rồi. Không phải người muốn nhìn những cửa tiệm ở kinh sư sao? Ta có thể dẫn người đi, có vài chỗ làm ăn rất khá, chỗ cũng khá lớn đủ rộng rãi, lại ở nơi người đến người đi náo nhiệt, tiền thuê lại không đắt, người có thể tham khảo một chút.”

“Làm sao mà người biết rõ vậy?” Nàng chớp chớp mắt, khó mà nén khỏi sự kinh dị.

“Đừng quên ta là địa đầu xà nha.” Hẳn nở nụ cười, hai tròng mắt rạng rỡ, khôi phục khí thế dương dương đắc ý phách lối.

Thiên Thiên bị hẳn chọc cười, cũng làm như thật chấp tay thi lễ với hẳn một cái, “Như vậy công tử địa đầu xà, làm phiền ngài dẫn đường.”

Khổng Ất Nhân không hổ là địa đầu xà ở kinh sư, mới qua một ngày đã mang nàng đi khắp các nơi tốt có thể mở tiệm trong thành.

Thiên Thiên cẩn thận ghi lại trên giấy bằng da dê ghi nhớ vị trí.

Cho đến khi ánh đèn rực rỡ sáng lên trong màn đêm, bọn họ mới dừng chân ăn tối ở quán cơm nhỏ gần đó.

“Thịt dê nhúng của quán này ăn ngon cực, còn có thịt dê nấu thì là, tất cả đều là mùi vị Tân Cương chính gốc.” Khổng Ất Nhân quen thuộc dắt nàng ngồi xuống trong một nhà gian, khoái trá giới thiệu.

“Oa! Lâu lắm rồi ta không có được ăn đồ ăn có mùi vị gần quê hương như vậy nha.” Nước miệng của nàng cũng sắp chảy ra đến nơi, miệng ăn xúc động.

Đi tới kinh sư mà còn có thể ăn được đồ ăn ngon lành ở A Lý Bất Đạt, nhưng mà nhớ nhất là thịt dê nướng, heo sữa quay cùng với sữa đông của A Lý Bất Đạt.

Nàng cảm động đến sắp khóc.

Hẳn trêu mếu nhìn nàng, đưa tay sờ sờ đầu của nàng, “Ngoan, giờ muốn ăn gì thì ăn đó, ca ca có mang tiền.”

“Ta sẽ không khách khí.” Nàng thản nhiên cười một tiếng.

Vào lúc bọn họ gọi một nồi lẩu lên, ba chiếc đĩa đựng đầy thịt dê mới mẻ cùng các loại rau dưa cũng đầy lên, còn có mấy xâu thịt dê nướng còn bốc khói.

Thiên Thiên hoan hô một tiếng, vùi đầu ăn, luôn miệng xuýt xoa.

“Ăn chậm một chút, ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn.” Hẳn vội vã rót một chén trà nóng cho nàng thanh cổ, mặt tràn đầy nụ cười.

Bộ dáng lúc nàng bắt đầu ăn cực kỳ giống trẻ con, thật đáng yêu.

“Ăn quá ngon. “Nàng uống một chén trà lớn, thoải mái tru miệng hít một hơi.

“Đến, ăn thử cá viên.” Hẳn nhiệt tình giúp nàng gấp thức ăn, cố làm ra vẻ lơ đãng nói: “Thì ra mấy ngày trước người xuất cung đi dạo đường phố, không chỉ là vì để thưởng thức mỹ vị kinh sư, còn đi khảo sát thị trường.”

Thiên Thiên hơi ngẩn ra, ngay sau đó chột dạ thừa nhận, “Phải.”

“Tại sao không nói sớm cho ta biết chứ? Ta cũng có thể sớm để ý cho người một chút.” Đôi mắt thâm thúy của hẳn ánh lên một tia khôn khéo. “Chẳng lẽ có gì khó nói?”

Nàng gấp miếng cá viên tròn tuột lên, thấp giọng nói: “Tất cả mọi người đều đối đãi ta tốt như vậy, ta không muốn các người cho rằng ta lợi dụng các người.”

“Chẳng qua chỉ là mở một cửa tiệm ở kinh sư mà thôi, có cái gì mà lợi dụng.” Hẳn thấy buồn cười.

“A cha ta nói, Đại Hoàng Đế Trung Nguyên người ta là thành tâm thành ý tiếp nạp đất nước nhỏ như chúng ta làm bang giao, chúng ta không dâng lên được cống phẩm thượng đẳng gì thì thôi, lại còn ngàn dặm xa xôi tiến kinh giống như chỉ vì bám vào quan hệ tốt để phát triển nghiệp vụ của Đại hà nhất chi hoa, nếu để người ta biết, chúng ta sẽ xấu hổ muốn chết.” Nàng than nhẹ một tiếng, “Nhưng mà bách tính của A Lý Bất Đạt ăn cháo hay ăn cơm đều trong vào lần này, ta tự biết không có cách nào cô phục kỳ vọng của quốc dân, cũng không dám phiến toán kinh động đến Đại Hoàng Đế và Hoàng hậu nương nương, cho nên ta liền len lén tới.”

Nhưng mà áp lực tâm lý như vậy cũng rất nặng, cảm thấy như là mình đang làm chuyện gì lén lút xấu xa dưới chân thiên tử vậy, không đủ quang minh chính đại.

Khổng Ất Nhân không dám tin nhìn chằm chằm nàng, giờ mới thấy lòng người A Lý Bất Đạt thật là đơn thuần chất phác, thật là đáng yêu.

So với người Trung nguyên thủ đoạn quỷ kế đa đoan, cường thủ hảo đoạt, minh tranh ám đoạt, bọn họ thật sự là đứng đắn đến mức khiến người ta cười sặc sụa.

“Vậy chuyện thông gia giữa hai nước thì sao?” Khuôn mặt hắn tràn đầy ý cười, cố ý hỏi tiếp.

Đầu của nàng cúi càng thêm thấp, xấu hổ đến nâng không dậy nổi: “Cái đó là... A cha ta muốn, muốn đền bù cho Đại hoàng đế Trung nguyên bị chúng ta...”

“Lợi dụng?”

Nàng kinh sợ bắn lên, vội vàng ngăn đầu: “Không, không tính là lợi dụng được, phải nói là... Ách...”

“Làm bàn đạp chân?”

“Không đúng không đúng!” Nàng khẩn cấp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cuống quýt giải thích, “Cũng không lãnh huyết như vậy, chúng ta thật ra thì chính là.... chính là lương tâm bất an...”

Mặc dù biết bọn họ căn bản không cần lương tâm bất an, nhưng mà hắn vẫn thừa cơ chiếm tiện nghi, cố làm ra vẻ cảm thán lắc đầu.

“Lòng người khó dò a.”

“Không phải như thế, ta đối với ngươi.... Còn có đối với Hoàng hậu nương nương cùng với mọi người, đều là thật lòng.” Nàng cũng sắp khóc, “A cha ta cũng là vì muốn báo đáp ân đức của Đại hoàng đế, cho nên mới chuẩn bị đưa đệ nhất mỹ nữ của A Lý Bất Đạt gả làm con dâu cho Đại Hoàng đế mà.”

Lòng hắn tràn ngập nhu tình như nước, mỉm cười nhìn nàng, “Ngươi sao?”

“Không phải.” Nàng ừ rử phủ nhận.

Lần này đổi thành Khổng Ất Nhân cảm thấy khiếp sợ, “Không phải sao?!”

” Đệ nhất mỹ nữ của A Lý Bất Đạt là tỷ tỷ ta, A Lý Tiêm Tiêm.” Nói tới đây, nàng đột nhiên kinh hãi sao mình lại nói thẳng ra?

“Nhưng mẫu hậu ta nói...” Tâm hắn loạn xạ, đầu óc rối thành một đoàn.

“Phải gả tới Trung Nguyên là tỷ tỷ của ta A Lý Tiêm Tiêm.”

“Van cầu ngươi đừng có nói chuyện kinh khủng kia cho ta nghe!” Vẻ mặt hắn hoảng hốt.

Nàng sửng sốt, ngay sau đó khó chịu nói: “Tỷ tỷ ta kinh khủng chỗ nào?”

“Không phải vậy, ý ta là, ta không muốn lấy tỷ tỷ ngươi.” Hắn tức đến hừ người giải thích.

Thiên Thiên chớp chớp mắt nhìn hắn, không nhịn được mỉm cười, trái tim ngọt ngào: “Nhưng mà Tiêm Tiêm rất đẹp nha!”

“Có đẹp nữa ta cũng nhìn rồi.” Hắn ngừng lại một chút, vội vàng bổ sung: “Mẫu hậu ta, đủ đẹp chưa?”

“Rồi, ngươi thắng.” Nàng cười tươi như hoa, an tâm nói: “Ngươi có thể không cần lấy tỷ tỷ ta.”

Khổng Ất Nhân thở hắt ra, ngay sau đó hoang mang nói: “Tại sao a cha người lại định cho tỷ tỷ người gả vào Trung Nguyên mà không phải người?”

“A cha ta nói, nhất định phải đem thứ tốt nhất trong nhà đi tặng người ta.” Nàng cắn xiên thịt dê, ăn đến đầy cả mồm.

“Nói vậy là sao?” Về mặt hấn kinh ngạc.

“Đây cũng là tục lệ của A Lý Bất Đạt chúng ta, nếu muốn tặng lễ, thì phải đưa thứ trân quý nhất, quý giá nhất.” Tâm tình được thả lỏng, khẩu vị cũng tốt lên, Thiên Thiên vui vẻ gặm nốt một xâu thịt dê, lại nhấp một ngụm canh nóng hổi.

Ha ha ha, hấn nói không lấy tỷ tỷ, tâm ý như vậy không phải đã rõ ràng rồi sao?

Gương mặt Thiên Thiên càng ngày càng đỏ bừng, cũng không phải bị canh nóng làm cho đỏ.

Khổng Ất Nhân không ăn thịt, cũng chẳng ăn canh, chỉ nhìn chăm chăm nàng thật lâu, mặt tràn đầy đau lòng cũng khó hiểu: “Tại sao người không phải là thứ trân quý nhất, quý giá nhất trong nhà người? A cha người không phải nói nữ nhi còn tôn quý hơn nam nhi sao? Tại sao ông ta có vẻ thương tỷ tỷ người mà không phải người?”

Hấn luyến tiếc cho nàng, thật sự thấy bất bình thay cho nàng.

Nàng chọc một miếng thịt dê nhúng vào nước dùng đang sôi sùng sục, ngạc nhiên nhìn về mặt bất bình căm giận của hấn.

“Người làm sao vậy? Không có gì phải tức giận nha, Tiêm Tiêm là Tiêm Tiêm, ta là ta, huống chi tỷ ấy thật sự là đệ nhất mỹ nữ của A Lý Bất Đạt chúng ta, chỉ trừ... Ách...”

“Cái gì?”

Nàng có chút chần chờ: “Trên thực tế, cha ta có vẻ muốn gả Tiêm Tiêm đến Trung Nguyên hơn, cũng là bởi vì... cái đó...”

“Cái gì? Cái gì?” Lỗ tai hấn vênh lên.

“Trong cung chúng ta thường ngập nước.” Nàng nói xong vội vàng dùng một miếng cá viên thật to nhét vào miệng. “Như vậy đó.”

“Hả?” Về mặt hấn mờ mịt.

“Mau ăn, mau ăn, ăn xong chúng ta mau trở lại cung.” Nàng đầy mặt tươi cười, liều chết gấp thức ăn vào trong bát hấn.

9. Chương 9

Lá phong vàng bay bay từng trận bên trong hoa uyển, Khổng Ất Nhân như có điều suy nghĩ quệt từng vệt màu vẽ trên giấy trắng như tuyết, vừa trầm ngâm vừa hạ bút, trong lòng nghĩ tới đủ thứ xảy ra ngày hôm qua.

Thì ra là Thiên Thiên từ ngàn dặm xa mà đến, là vì muốn thay bách tính của A Lý Bất Đạt mở ra một cơ hội buôn bán, có thể để thổ sản được sản xuất và tiêu thụ đến Trung Nguyên, cũng chế tạo cơ hội việc làm.

Không ngờ nhìn bề ngoài nàng có vẻ thờ ơ như vậy, lại có một suy nghĩ tinh tế lại thông minh đến thế, càng lương thiện khiến cho người ta đau lòng...

Hấn bắt đầu cười ngây ngô, lòng tràn đầy vui vẻ.

“Chủ tử, được chưa vậy?”

Hấn vẫn đắm mình trong vui sướng, vui ơi là vui.

“Chủ tử, xương đùi của nô tài đau quá à.”

Hắn nhíu mày một cái, “Ta đang suy nghĩ, kêu la cái gì?”

Hải công công một tay đỡ thắt lưng, một tay chỉ lên trời, hai chân đứng kiểu củ tam thất, vốn là tư thế có ba phần đẹp trai lại bởi vì đứng lâu quá mà cứng nhắc phát run.

“Nhưng mà... nô tài sắp đứng không nổi nữa, người, người vẽ xong chưa vậy?” Hải công công ngay cả khẩu âm cũng trở nên run rẩy.

“Vừa nãy ta rõ ràng bảo ông đứng tư thế nào thoải mái một chút, ai bảo ông cứ khăng khăng đứng cái kiểu ấy?”

“Ồ ô, nô tài cao hứng mà, đời này sống đến tuổi như vậy rồi mới có người vẽ cho nô tài giống vậy.” Hải công công vừa phát run, vừa mừng mừng tủi tủi.

Vừa nãy là cảm động muốn chết, bây giờ là hối hận muốn đòi mạng.

“Bớt nói nhảm đi, đứng ngay ngắn, ta còn chưa vẽ xong đâu.” Khổng Ất Nhân phát phát tay, chấm chấm một chút màu vàng, nhẹ nhàng điểm vài nét bút trên tờ giấy trắng.

Hải công công chỉ đành liều cái mạng già giữ nguyên trạng thái, cho dù mồ hôi rơi mành liệt cũng phải ngoan ngoãn đứng yên để chủ tử hoàn thành bức kiệt tác có một không hai này.

“Được rồi, không sai biệt lắm, thêm vài nét vẽ cảnh lá rơi là hoàn thành.” Sau một lúc lâu, Khổng Ất Nhân cuối cùng cũng thở hắt một hơi, dương dương đắc ý nhìn tác phẩm vĩ đại của mình.

“Thật không vậy?” Hải công công thả lỏng, suyết nữa một lá, lại hưng phấn khó chịu được lao về phía bàn đá muốn coi bức họa.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Xa xa vang lên tiếng thái giám thông báo.

Đôi mắt Khổng Ất Nhân sáng lên, không che dấu được khuôn mặt tươi cười, hắn đang muốn tìm mẫu hậu nói chuyện tử tế một chút đây.

Đúng vào lúc hắn đang bước ra tiếp đón, phía sau lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Hải công công do bị đá kích quá mạnh.

“A a a a....” Chỉ thấy trên giấy vẽ, giữa một đồng hồ đồng vàng vàng loang lổ có một thân hình xiêu vẹo màu xanh biếc.

Vàng... Xanh... Đồng, đây là cái gì vậy?

Hoàng hậu sợ hết hồn, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì, có thể là do con vẽ ông ta quá dễ nhìn quá nghệ thuật, cho nên nhất thời xúc động muốn cười.” Hắn cảm thấy thật vui vẻ.

“Nhưng mà ông ta nghe không giống như đang cười a?” Hoàng hậu đầy mặt nghi ngờ.

“Đúng rồi, ” Hắn cười dài nói: “Mẫu hậu, có chuyện con đang muốn nói với người đây.”

“Phải không? Khéo thật, ai gia cũng vậy.”

Hai mẹ con đi tới một chỗ khác trong hoa uyển, không để ý đến Hải công công đang kêu thảm thiết.

“Con trai à, ai gia nghe nói gần đây con và Thiên Thiên qua lại rất gần gũi.” Hoàng hậu mím môi mà cười, trong lời có ý nói.

Tim của hắn thịch một cái, nhất thời đỏ mặt tía tai.”Chuyện không phải như mọi người nghĩ đâu.”

“Tiểu Thi, không thể nói vậy được, Thiên Thiên người ta là cô nương tốt, con cũng không thể cô phụ người ta được.” Hoàng hậu không nhịn được dùng sức gõ xuống đầu hắn một cái.

Ai da!

Khổng Ất Nhân ôm đầu, oán hận liếc mẫu thân một cái. “Mẫu hậu, khí chất! Đừng có quên khí chất mẫu nghi thiên hạ!”

“Con ta sắp trở thành một tên khốn kiếp bội tình bạc nghĩa, ai gia còn quản cái gì mà khí với chả chất?” Hoàng hậu tức giận nói: “Con đừng quên, quốc vương của A Lý Bất Đạt đã giao nữ nhi phó thác cho hoàng thất chúng ta.”

“Mẫu hậu, đây chính là chuyện con muốn nói với người, người quốc vương A Lý Bất Đạt muốn gả cho hoàng thất chúng ta không phải là Thiên Thiên, mà là tỷ tỷ của nàng, đệ nhất mỹ nữ của A Lý Bất Đạt tên là A Lý Tiêm Tiêm.” Giọng điệu của hắn có một chút tức đến hồng người. “Mọi người nhầm đối tượng hết rồi.”

“Con nói bậy gì đó?” Hoàng hậu sững sốt.

“Là thật, hôm qua Thiên Thiên chính miệng nói với con.” Hắn tức giận nhìn mẫu thân, cảm giác chống đối bị đè nén lại xông lên ngực.

Bất kể kết quả là thế nào, hắn đều hy vọng hết thảy đều xuất phát từ lựa chọn của bản thân, chứ không phải do người khác tới nói cho hắn biết nên làm thế nào.

Khi còn bé cũng vậy, bây giờ cũng vậy, hắn đã sớm chán ghét cuộc sống bị người khác sắp đặt, bảo hộ.

Nhưng bây giờ không giống nữa, hắn không thể ngay cả chung thân đại sự của bản thân cũng mặc cho người ta chỉ phối, nếu như hắn không thích nam nhân, mà là Thiên Thiên, vậy thì cũng phải đợi hắn tự mình hiểu rõ tất cả rồi hãy nói!

Trước đó, ai tới nói cũng vô ích.

“Được, coi như là như vậy, cũng không ảnh hưởng đến hôn sự của con và Thiên Thiên.” Hoàng hậu lòng tràn đầy nôn nóng, thật vất vả trên cõi đời này mới xuất hiện một nữ tử tốt đẹp có thể khiến con trai động tâm, bà làm sao có thể trở mặt nhìn con trai bỏ qua được?

“Con đã nói rồi, chuyện của con tự con sẽ quyết định.” Mi tâm của Khổng Ất Nhân nhíu lại thật sâu, không vui nói: “Con chỉ muốn ọi người biết, quốc vương của A Lý Bất Đạt chưa từng có ý định gả Thiên Thiên đến Trung Nguyên, người ta có tính toán của người ta, mọi người cũng đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Chẳng lẽ con lại muốn lấy A Lý Tiêm Tiêm hơn? Cái cô Đại công chúa được gọi là đệ nhất mỹ nữ kia?” Hoàng hậu hết sức kiềm chế tức giận.

Đúng lúc này, Thiên Thiên vừa mới tự mình làm xong một con điều đầy vẽ phóng khoáng lại xinh đẹp của A Lý Bất Đạt, đang vui vẻ hưng phấn đi qua cánh cổng hình vòm đi vào Xuân Khánh cung, đang muốn tới gọi hắn đi thả điều.

“A? Hoàng hậu nương nương cũng ở đây, bọn họ... Sao sắc mặt nhìn khó coi vậy?” Nàng dừng bước sau một bụi hoa hồng rậm rạp, lễ phép chờ bọn họ nói chuyện xong.

Nhưng tiếng gầm kích động mà phần nộ của Khổng Ất Nhân lại bay vào trong tai nàng....

“Con không muốn lấy A Lý Tiêm Tiêm!”

Nàng ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng lên.

Chẳng lẽ bây giờ hắn đang nói chuyện hôn sự của hai người bọn họ với Hoàng hậu nương nương sao?

Thế này có nhanh quá không vậy?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, trái tim Thiên Thiên lại mừng như điên nhảy lên thành thịch, cơ hồ không giữ nổi con điều trên tay.

Nhưng mà cũng nên đến lúc rồi, dù sao hai người bọn họ cũng đã có một nụ hôn dính uwocs, a a a.

“Vừa đúng, vậy con lấy Thiên Thiên đi.” Hoàng hậu nói một cách đương nhiên.

Trái tim của Thiên Thiên cũng sắp vọt ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt không ngừng lan rộng.

Ta nguyện ý, ta nguyện ý gả nha!

“Con cũng không muốn lấy Thiên Thiên!” Khổng Ất Nhân không chút nghĩ ngợi rống lên. “Không lấy! Không lấy! Chính là không lấy!”

Muốn hấn cứ hồ đồ như vậy mà bị buộc phải thành hôn, hấn kiêu gì cũng không cam tâm! Hấn còn chưa hiểu rõ ràng...

Ta không muốn lấy Thiên Thiên.

Nụ cười của Thiên Thiên trong phút chốc cứng đờ, con điều trên tay nhẹ bẫng rớt xuống.

Thế giới của nàng trong phút chốc như nổ tung thành ngàn vạn mảnh vụn, ngực giống như bị người ta hung hăng chém trúng mấy đao, đau đớn chết người khiến cho trái tim nàng tan nát.

Hấn không cần ta, hấn không cần ta, hấn thật sự vẫn không cần ta.

Tâm trí Thiên Thiên ầm ầm rung động, cũng không nghe lọt bất cứ chữ nào kế tiếp nữa, nàng tái mặt, lão đảo miến cường xoay người, bước chân loạng choạng bước qua mặt đất trải đầy hoa vàng lá khô bước đi.

Nàng không biết mình đã trở lại tẩm cung từ Xuân Khánh cung như thế nào, chỉ biết mình đang không ngừng phát run, đầu nhức đến lợi hại, ngực tức đến cơ hồ không thể nào hít thở.

Ta không muốn lấy Thiên Thiên.... Ta không muốn lấy Thiên Thiên....

Lời nói tức giận của hấn không ngừng vang lên bên tai nàng, một lần rồi lại một lần, từng chút giày xéo lên vết thương của nàng thật mệt mỏi, đau lòng muốn chết.

Nàng thê lương nhắm hai mắt lại, bịt chặt hai lỗ tai, làm thế nào cũng không thể ngăn cản tiếng nói kia xuất hiện.

“Công chúa, bữa trưa đã chuẩn bị xong, người có muốn bây giờ...”

“Không đói.” Nàng nhẹ nhàng đẩy Tiểu Tiên ra ngoài phòng ngủ, cạch một tiếng đóng cửa lại.

Tiểu Tiên đang cầm một hộp cơm đựng đầy thức ăn ngon, trợn mắt há mồm nhìn cánh cửa đang đóng chặt.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì rồi?

Thiên Thiên tựa vào cửa, chậm rãi, mệt lả không còn chút sức lực nào trượt ngã xuống đất, ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo đến buốt người.

Nàng không khóc, hai tròng mắt vô thần chỉ ngầy ngẩn nhìn ra phía ngoài khung cửa chạm hoa, những nhánh ngô đồng đầy lá vàng kia, không biết từ bao giờ, đã bị gió thu thổi xuống gần nửa.

Sắp đến cuối thu,, tiết trời cũng trở nên ngày càng lạnh.

Người ta nói lá rụng về cội, cuối thu, lá cây rụng, nàng hấn là cũng nên giống như lá rụng mùa thu, trở lại nơi mà mình thuộc về,

Kinh sư dù có tốt thế nào, cũng vẫn không phải nhà của nàng.

Giống như nàng có thích hấn hơn nữa, cũng vĩnh viễn không thể nào trở thành tân nương tử hấn yêu mến.

“Đúng vậy, rốt cuộc cũng vẫn phải trở về, ta cũng nên về nhà rồi.” Nàng muốn cười, nước mắt lại như ngọc châu đứt đoạn từng hạt liên cuồng rơi xuống.

Thiên Thiên không đè nén nổi nỗi đau đớn như dao cắt trong lòng nữa, che miệng thật chặt bi thương khóc lên.

Thì ra là vui mừng hoan hỉ đến cuối cùng, cũng chỉ là một giấc mộng si mà thôi.

Như vậy.... Chính là như vậy sao?

Những dịu dàng của hấn ngày hôm qua vẫn còn đây, tiếng cười nói thương yêu của hấn như vang bên tai, hơi ấm trong lồng ngực hấn, giống như vẫn còn đọng lại trên da thịt nàng, nhưng chỉ một đêm, tất cả nhu tình mật ý đều đã thay đổi.

Oán trách hấn sao? Hận hấn sao?

Nàng cảm thấy thống khổ bi thương không thể nào hít thở nổi, nước mắt như vỡ đê chảy không ngừng, nhưng nàng không có cách nào oán hấn, hận hấn, trách hấn.

Bởi vì là nàng yêu hấn trước!

Từ đầu đến cuối, hấn vẫn tỏ rõ chỉ thích nam nhi không thích nữ tử, là nàng một bên tình nguyện, tự mình đem trái tim buộc bên người người ta, bây giờ làm sao có thể trách hấn?

Hơn nữa những ngày qua hấn đối với nàng thật tốt, rất tốt, nàng chưa từng hạnh phúc vui vẻ như vậy bao giờ, chỉ bằng điểm này, nàng sao có thể hận hấn chứ?

Nàng không thể hận hấn, cũng sẽ không hận hấn, chẳng qua là nỗi đau đớn tuyệt vọng nặng nề bị thương giống như sóng cả cuốn tới, nhanh chóng nhấn chìm nàng....

Vào giờ khắc này, nàng thật muốn nghe thấy tiếng hót lạnh lạnh hạnh phúc của “Thanh tích điều” trong truyền thuyết kia, nhưng nàng càng muốn nghe thấy hấn thâm tình nói với nàng: thật ra, thì ta cũng có một chút xíu thích ngươi....

Nhưng hết thảy đều là mơ ước xa xôi, vĩnh viễn sẽ không thành hiện thực.

Nàng không nên như vậy!

Thiên Thiên vui mặt sâu giữa hai đầu gối, nước mắt bị thương thấm đầm vạt áo.

Cả đêm không ngủ, suy nghĩ thấu đêm, Thiên Thiên cuối cùng vẫn nén đau quyết định rời khỏi kinh sư về nhà.

Nam nhân nàng yêu mến không thích nàng, vĩnh viễn cũng không thể lấy nàng, cho dù có lưu lại nữa, mỗi ngày nhìn thấy vẻ tươi mỹ của hấn, ngày ngày nhận thấy sự ôn nhu của hấn, chỉ khiến cho nàng càng thêm cuồng dại triền miên, không thể kiềm chế.

Tiếp tục như vậy nữa, trở mặt nhìn hấn cuối cùng thành thân với một nam nhân khác, nàng... nàng sao chịu được?

Sáng sớm nàng đã xuất cung tới Dịch quán phân phó đám võ sĩ thị nữ chuẩn bị một chút, một hai ngày sau sẽ lên đường trở về A Lý Bất Đạt/

Sau khi giao phó xong, nàng một mình dạo bước trên đường cái náo nhiệt phồn hoa, mua một ấm trà tử sa cùng một thanh Viên nguyệt loan đao để tặng cho a cha, một chiếc trâm khảm trai cùng một chiếc gương nhỏ bằng bảo thạch cho a ma.

Khăn tay thêu hoa từ tơ tằm Giang nam thượng hạng cùng một chiếc trâm phù dung bằng bạc cho đại tỷ Tiềm Tiềm, một chuỗi dây chuyền san hô tặng cho Tam muội Loan Loan, còn có mấy món đồ tinh xảo của Trung Nguyên là chuẩn bị gửi ọi người trong cung.

Mắt của nàng vừa đỏ lại vừa sưng, lúc khiêng một túi lễ vật nặng trĩu kia lên, trên vẻ mặt bình tĩnh có một tia cười thê lương.

Mục đích ban đầu khi tiến kinh cũng đã đạt thành, nàng cũng coi như may mắn không hổ thẹn, cho nên cũng chẳng có gì mà phải khổ sở.

Nhưng dù lý trí nói với bản thân như vậy, trái tim của nàng trước sau vẫn không có cách nào chân chính yên bình sung sướng, chỉ cần vừa nghĩ tới sẽ phải rời khỏi hấn, rời khỏi những con người khả ái nhiệt tình trong hoàng cung, nàng đã cảm thấy mình như sắp bị xé tan thành hai nửa.

Nhưng nàng còn có lý do để lưu lại cùng viện cố sao?

Nàng cũng không muốn hấn lại bị bức hôn, mỗi ngày trải qua cuộc sống ảo não phiền não khó xử, nếu thật sự thích hấn, nên để hấn tự do.

“Hấn muốn nhất là được tự do tự tại, ta ít nhất cũng phải thành toàn cho hấn điểm này.” Nàng lẩm bẩm, nụ cười phiêu hốt mà bị thương.

Cho dù trái tim đau thật là đau, đau đến nỗi mỗi lần hít thở đều như trầy da sứt thịt một lần, đau đến mức mất hết toàn bộ khí lực, nàng vẫn quyết định giống như một cô nương trưởng thành, lễ phép nói tạm biệt với mọi người.

Trở lại cung, đã là lúc hoàng hôn.

Thiên Thiên trở lại tẩm cung, cười cười nhìn Tiểu Tiên đầy mặt lo lắng.

“Công chúa, người đi đâu vậy? Lại xuất cung sao? Sao lần này không cho nô tỳ đi cùng? Còn nữa, Nhị hoàng tử đến tìm người mấy lần, nhìn ngài ấy rất sốt ruột, mỗi lần nghe người còn chưa trở về, sắc mặt lại khó coi thêm một phần!” Tiểu Tiên vội vàng bẩm báo với nàng. “Nô tỳ còn chưa thấy Nhị hoàng tử sốt ruột như thế bao giờ đâu.”

Nghe thấy hần tới tìm nàng mấy lần, trái tim Thiên Thiên đầu tiên là vui vẻ điên cuồng một trận, ngay sau đó bị lý trí cùng bi thương mạnh mẽ đè lại.

Đừng tự mình đa tình nữa, A Lý Thiên Thiên, hần chẳng qua chỉ quan tâm người một chút thôi.

Nhưng là thật sự chỉ có như vậy thôi sao? Có lẽ.. có lẽ hần so với những gì hần chịu thừa nhận còn thích nàng hơn một chút?

Có khả năng này sao?

“Tiểu Tiên, Nhị hoàng tử có nói gì không?” Nàng đem chiếc túi da dê nặng nề đặt lên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì mong đợi cùng hy vọng mà dâng lên một tầng đỏ ửng.

“Ngài ấy không nói gì, chỉ hỏi ta người đi đâu vậy, ta nói chắc là xuất cung, sắc mặt ngài ấy liền vô cùng lo lắng đi qua đi lại, một lúc lâu mới rời đi.” Tiểu Tiên thấy lạ nói: “Nhưng mà ngài ấy đến đến đi đi ít nhất năm, sáu lần, giống như là rất nóng lòng.”

Có thể hay không... nàng còn có một tia hy vọng nhẹ nhàng?

Có thể hay không... hôm qua hần chẳng qua là ngưỡng ngừng thừa nhận cảm tình đối với nàng trước mặt Hoàng hậu nương nương?

“Ta phải qua Xuân Khánh cung.” Nàng cũng không nén được sự kích động cùng mong đợi trong nội tâm nữa, xoay người chạy đi.

Vô luận ra sao, nàng cũng phải nghe hần chính miệng nói rõ ràng, nàng cũng muốn tranh thủ cơ hội cuối cùng này.

Trước khi rời khỏi Trung Nguyên trở lại A Lý Bất Đạt, nàng muốn dừng cảm vì tình yêu của mình tranh đấu tới phút cuối cùng!

“Công chúa, người ăn cơm trước đã chứ!” Tiểu Tiên xị mặt, nhìn một bàn ngự thiện nóng hổi trước mắt.

Ô, nàng đã chuẩn bị mấy món ăn ngon giúp công chúa giải quyết ngự thiện, nhưng mà nếu không ăn, vạn nhất Nhị hoàng tử mà biết công chúa ăn không ngon, người gặp xui xẻo là nàng đó.

10. Chương 10

“Thiên Thiên vẫn chưa trở lại sao?”

Khổng Ất Nhân cẩn thận cầm con điều mang theo nét đặc sắc của A Lý Bất Đạt, đáy lòng buồn vui sợ hãi lần lượt thay đổi, ngực nóng rực đau đớn hừng hực thiêu đốt.

Chiếc điều này là sáng nay Hải công công tìm được trong một bụi hoa hồng, hần vừa liếc qua con điều tràn ngập sắc thái đại mặc thanh diễm này, đã biết đây chính là của Thiên Thiên.

Nàng tới Xuân Khánh cung vào lúc nào vậy?

Hy vọng không phải là lúc hần đang cùng mẫu hậu “Tranh luận ý kiến” hôm qua.

Hần không ngừng nói với bản thân đừng có tự mình dọa mình, có lẽ con điều nhỏ này là vô tình bay vào Xuân Khánh cung, nhưng mà dây điều cùng ống dây đều hoàn hảo vô khuyết, chứng minh nó căn bản không thể theo gió bay tới.

Chỉ có thể là do Thiên Thiên mang nó tới, sau đó vì lý do nào đó mà đánh rơi nó trên đất.

Nàng tại sao tới rồi lại đi, ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không có?

Hắn càng nghĩ càng khủng hoảng, cũng càng xác định dự cảm trong đáy lòng mình là thật....

Nàng đã nghe được những lời hắn nói với mẫu hậu...

Nhưng nếu không phải như vậy, vì sao chỉ có con điều, không thấy nàng? Mà lúc hắn nhận được con điều xong vội vàng vàng chạy đến tầm cung của nàng, làm sao cũng không tìm được, đợi không thấy người?

“Nguy rồi...” Hắn lẩm bẩm tự nói, sắc mặt lo âu đến trắng bệch “Nàng nhất định là nghe thấy cuộc nói chuyện giữa ta và mẫu hậu, cho nên thương tâm đến mức trốn tránh không muốn gặp ta rồi.”

Hắn ảo não đến mức muốn hung hăng ra sức đánh mình một trận.

Dù nói thế nào đi chăng nữa, cố gắng tránh né không muốn đem nàng thành đối tượng thành thân, nhưng hắn vẫn không có cách nào không thích nàng, hắn cũng chân thành không muốn tổn thương nàng.

Đều là tại mẫu hậu, buộc hắn phải đối mặt với tình cảm còn hỗn độn mập mờ không rõ, ép hắn xúc động nói ra câu không muốn lấy Thiên Thiên....

Nhưng người đáng chết nhất chính là hắn. Trong lòng Khổng Ất Nhân biết rõ ràng.

“Không được, ta nhất định phải tìm được nàng, giải thích rõ với nàng, ta...” Hắn hít sâu một hơi, bật dậy muốn đi ra ngoài.

“Thiên Thiên công chúa tới! Thiên Thiên công chúa tới!” Hải công công hưng phấn vui vẻ kêu lên chạy vào.

Tròng mắt đen của hắn sáng lên, kích động túm lấy Hải công, “Ông nói cái gì? Thiên Thiên tới? Ông tìm thấy nàng rồi? Ở đâu vậy?”

“Ta ở đây.” Thiên Thiên cười nhẹ bước tới, ánh mắt thâm tình nhìn hắn.

Hắn quả nhiên đang tìm nàng, nàng cũng không phải không có hy vọng đúng không!

Thiên Thiên cố nén nỗi xúc động muốn nhào vào ngực hắn khóc lớn hay cười to, si tình nhìn thân ảnh cao ngất tuấn mỹ của hắn.

Vừa nhìn thấy nàng, trái tim Khổng Ất Nhân nóng lên, không chút nghĩ ngợi liền xông tới ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Thiên Thiên, người chạy đi đâu vậy? Ta tìm khắp nơi mà không thấy...” Trái tim khủng hoảng của hắn cả một ngày, cuối cùng cũng trở lại chỗ ban đầu, nhưng cánh tay ôm nàng vẫn còn đang khê run, giống như sợ nàng sẽ biến mất.

Nàng vẫn còn đang giận hắn sao? Nàng còn nguyên ý nghe hắn giải thích sao?

“Ta ở đây, chỉ cần người nói một tiếng, ta sẽ không đi đâu hết.” Nàng lấy can đảm, đỏ mặt dũng cảm nói ra miệng.

“Ta...” Hắn ngẩn ra, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm nàng, “Thiên Thiên, ta... có chuyện muốn giải thích với người.”

Nàng từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, trên mặt không biết là vui hay là buồn. “Người... muốn nói với ta... chuyện hôm qua người cùng với Hoàng hậu nương nương nói sao?”

“Hôm qua người quả nhiên đã tới Xuân Khánh cung.” Hắn không có đoán sai.

“Làm sao người biết?” Nàng có chút kinh ngạc

“Con điều kia, là người mang đến đúng không?” Hắn chỉ vào con điều nhỏ đặt trên chiếc bàn gỗ hoa hồng đàn.

Trái tim nàng nhảy lên, hai gò má nhất thời nóng ran khó kìm lại được. “Phải. Nhưng hôm qua ta không phải cố ý nghe lén chuyện của người với Hoàng hậu nương nương, ta chẳng qua chỉ định mang con điều tới đưa cho người, vô tình nghe được thôi.”

“Vậy sao hôm qua người không đi vào?” Hần nói xong liền âm thầm ảo não.

Ngủ ngốc! Đương nhiên là do lời nói của người ngày hôm qua quá đả thương người!

“Ta đã nghe thấy lời người nói với Hoàng hậu nương nương, người không lấy Tiêm Tiêm, cũng sẽ không lấy ta.” Sắc mặt nàng có chút tái nhợt, trái tim vẫn mơ hồ đau đớn như cũ. “Người... thật sự muốn như vậy sao? Hay là chỉ trước mặt hoàng hậu nương nương mới nói như vậy?”

Nàng cuối cùng cũng hỏi ra miệng... Thiên Thiên không tự chủ được ngừng thở, nhìn hần thật sâu, chờ đợi câu trả lời của hần.

Hần không thể nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy mong mỏi kỳ vọng của nàng, bởi vì hần vẫn chưa có cách nào hiểu được cảm giác chân chính của mình.

“Thật xin lỗi.” Hần cuối cùng vẫn né tránh ánh mắt của nàng, cũng trả lại tình yêu chân thành của nàng. “Thiên Thiên, ta thích nàng, nhưng ta không biết ta có thật sự yêu nàng hay không... Ta cho tới giờ chưa từng nghĩ sẽ yêu một cô gái, ta cũng không biết yêu là thế nào, ta... thật ra thì vẫn chưa nghĩ ra nổi.”

Thiên Thiên nhất thời cứng đờ, sống lưng dâng lên một trận rét lạnh run rẩy, giống như hần vừa mới lỡ tay hắt một chậu nước đá lên nàng.

“Nhưng là... Nhưng là chàng cũng nói chàng thích ta.” Nàng liều mạng kìm nén sự lạnh lẽo phát run từ tận trong xương tủy kia, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trông mong nhìn hần, “Có lẽ là bây giờ chàng còn chưa hiểu, nhưng mà ta có thể chờ, chỉ cần một câu nói của chàng, ta sẽ không trở về A Lý Bất Đạt, ta ở lại kinh sư một năm, hai năm... Mười năm, hai mươi năm, ta cũng chờ.”

Khổng Ất Nhân bị rung động mạnh mẽ nhìn chằm chằm nàng, lộ vẻ cảm động thật sâu nhưng áp lực cũng tăng lên: “Thiên Thiên, ta không hy vọng nhất là thấy người chịu ủy khuất. Tình cảm phải là không cần miễn cưỡng có thể nước chảy thành sông một cách tự nhiên, cũng không cần thiết miễn cưỡng bất cứ ai hy sinh bất cứ thứ gì.”

“Nhưng ta không cảm thấy ủy khuất, ta cũng đâu hy sinh cái gì chứ, ta chỉ muốn ở bên chàng cùng chàng, chờ chàng hiểu ra.” Hai tròng mắt của nàng chất đầy khát vọng cùng niềm tin. “Chàng không cần cảm thấy có áp lực, cũng không cần thấy có cảm giác áy náy.”

Lòng hần tràn đầy áy náy nhìn nàng, nàng càng hiểu chuyện, sâu sắc, hần càng cảm thấy bản thân giống như một tên khốn kiếp tội ác tày trời!

Nhưng mà... cho dù hần có ích kỷ, có khốn kiếp nữa, cũng không thể để cho nàng hy sinh thời gian dâng hiến thanh xuân như vậy được!

“Thiên Thiên, ta không thể làm như vậy.” Hần hít một hơi sâu, ánh mắt đau đớn mà kiên định nhìn chằm chằm nàng, “Thật xin lỗi.”

“Nhưng ta là thật lòng...” Nàng đang phát run, lại vẫn khấn cầu nhìn hần như cũ.

“Ta cũng là thật lòng...” Hần tự trấn định bản thân bình tĩnh, giọng nói ôn hòa. Ngực lại căng cứng xé rách khổ sở, giống như bị bỏng, phảng phất như đang báo trước với hần chuyện gì...

Nhưng giờ phút này, hần không có cách nào suy nghĩ được nhiều như vậy.

Tiếp tục như vậy nữa, tự mình ngộ nhận, cuối cùng sẽ có một ngày biến thành sai lầm không cách nào vãn hồi.

Như vậy thật không công bằng với nàng!

“Nhưng chàng hãy nghe ta nói...” Sắc mặt nàng trắng bệch, đôi môi đang rung động, cố gắng giãi giụa một lần cuối cùng.

“Thiên Thiên, thật xin lỗi, nàng không cần chờ ta.”

Đầu của nàng oanh một tiếng, sắc mặt trong phút chốc nhợt nhạt, không còn một chút huyết sắc.

Vẫn là... không được sao?

Nàng nhìn cặp mắt thâm thúy mà kiên định của hắn, một nỗi bi thương tuyệt vọng xông lên trong tim, cơ hồ gặm nát lục phủ ngũ tạng.

Hắn quả nhiên vẫn chưa yêu nàng.

Nếu hắn từng có một chút yêu nàng, làm sao ngay cả một tia hy vọng cũng không lưu lại cho nàng?

Nàng đau đớn tận trong xương tủy, hai chân cơ hồ ngay cả đứng cũng không vững, nhưng mà.. nàng vẫn không có cách nào hận hắn.

Ai bảo nàng đã yêu thâm hắn, chuyện tới nước này, làm sao có thể trách hắn, hận hắn?

A ma từng nói với nàng, chân chính yêu một người, là phải để cho hắn cảm thấy vui vẻ.

Nếu như sự ra đi của nàng, có thể khiến cho hắn có được sự tự do cùng vui vẻ chân chính, như vậy cho dù có thống khổ bao nhiêu, nàng cũng nguyện ý.

Thiên Thiên nhẹ nhàng đẩy cánh tay hắn ra, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt phiêu hốt, lại nở một nụ cười thê lương cố gắng vui vẻ với hắn.

“Được.” Nàng ôn nhu nói.

“Được?” Khổng Ất Nhân lại ngây dại, trợn to cặp mắt khiếp sợ nhìn chằm chằm nàng.

Có, có ý gì?

“Ta sẽ không lưu lại.” Nàng thấp giọng mở miệng, “Ta sẽ rời khỏi hoàng cung, rời khỏi Trung Nguyên, trở lại A Lý Bất Đạt.”

Đây rõ ràng chính là điều hắn muốn, tại sao khi nàng thực sự nói ra quyết định như vậy, hắn lại cảm thấy ngực giống như bị một lưỡi dao sắc bén nặng nề đâm xuyên qua?

Đầu tiên một trận rét lạnh như băng, ngay sau đó là nóng rực đau nhức tê dại lan đến khắp tứ chi bách hải...

Hắn hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ, không cách nào hô hấp, không cách nào nói chuyện, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chằm chằm nàng.

“Thật ra thì ta đã sớm nghĩ phải trở về, nhưng mà vẫn luyến tiếc chàng.” Nàng liếc chết nén lại đau đớn ứa ứa nóng bỏng nơi hốc mắt, gượng cười nói: “Nhưng mà... đã không sao rồi.”

“Thiên Thiên....” Hắn miễn cưỡng nặn ra một tiếng.

“Ta sẽ không để chàng phải khó xử.” Nàng khẽ mỉm cười, đáy mắt lại tràn ngập đau thương. “Ta chỉ hy vọng chàng có thể mãi mãi tiêu sái, mãi mãi tự tại vui vẻ như vậy.”

“Ta...”

Đây thật sự là điều hắn muốn sao? Thật sự là điều hắn muốn sao?

Nàng lão đảo lui về phía sau một bước, hít sâu một hơi, ưỡn ngực, nước mắt cũng không nhịn được nữa mà đọng đầy tròng mắt.

Giờ khắc này, nàng, vẫn anh khí như cũ, tuyệt điểm xinh đẹp lại càng khiến trái tim của hắn kinh sợ đập nhanh.

“Cuối cùng, ta chỉ muốn nói cho chàng biết...” Nàng khẽ nghẹn ngào, “Nếu có một ngày... ta nói là nếu, chàng chợt nhận ra... Thật ra thì chàng vẫn có một chút xíu thích ta... Như vậy ta hy vọng chàng biết được là... ta vĩnh viễn đều ở A Lý Bất Đạt chờ chàng...”

“Thiên Thiên....” Cổ họng hắn nghẹn lại, hai trong mắt nóng rực không chịu nổi.

“Tốt lắm, như vậy đi.” Nàng lắc đầu một cái, nước mắt dồn dập đổ xuống, nụ cười trên mặt lại càng thêm kiên cường, rục rờ. “Ta đi trước.”

“Nàng muốn đi đây?” Hấn kích động cầm lấy tay nàng, trong lòng nhức nhối.

Nàng nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay ấm áp của hấn, “Ta đã thu thập xong hành lý, sáng mai sẽ lên đường trở về A Lý Bất Đạt.”

“Nàng... Nhưng mà... Ta đâu muốn để nàng sớm như vậy đã... về nhà...” Hấn kinh hoàng thống khổ đến mức nói không còn mạch lạc.

Nàng cười cười, đáy mắt ánh lên lệ quang. “Không quan trọng, về sớm về trễ cũng vẫn phải trở về, đi lúc này so với sau này mới đi vẫn tốt hơn.”

“Nhưng mà... ta không...” Hấn hoàn toàn luống cuống tay chân. “Nàng không cần đi... Ta cũng đâu muốn nàng rời đi... Bây giờ... ta nói là...”

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tràn ngập lo lắng cùng gấp gáp của hấn, “Đứa ngốc, đừng giữ ta lại nữa, nếu không ta vạn nhất không bỏ đi được nữa, thì làm thế nào?”

Vậy thì đừng đi, lưu lại đây đi mà!

Không Át Nhân gần như thốt ra như vậy, nhưng lý trí không chút lưu tình ép hỏi hấn: Người muốn người ta lấy có gì, dùng thân phận gì vĩnh viễn ở lại bên người?

Hấn bị câu hỏi của bản thân làm cho á khẩu không trả lời được.

Nhưng hấn vẫn không thể để nàng đi được, vẫn luyến tiếc không nỡ để nàng đi...

Hấn cũng sắp bị bản thân bức điên rồi!

Thiên Thiên không nói gì nữa, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng dịu dàng vuốt ve lên gò má hấn một lần cuối cùng, ngay sau đó kiên cường xoay người rời đi.

Hấn như bị sét đánh, chỉ có thể si ngốc, cứng nhắc nhìn chăm chăm bóng lưng tiêu tụy cô đơn rồi lại dừng cảm của nàng dần dần rời xa khỏi tầm mắt của hấn.

Ngực trái giống như có thứ gì đó rạo rạo bề bề, đau đớn như dao đâm nhanh chóng lan tràn, đau đến mức khiến hấn gấp người xuống, ôm chặt ngực trái.

Thiên Thiên rời khỏi kinh sư.

Mùa thu lạnh lẽ không tiếng động qua đi, cái lạnh đầu đông lảng lảng phủ xuống.

Nàng rời đi hai tháng bảy ngày, đây là hai tháng bảy ngày lạnh lẽo tàn khốc nhất trong sinh mệnh hấn.

Mấy ngày qua, phụ hoàng trách hấn, mẫu hậu giận hấn, huynh đệ tỷ muội dùng ánh mắt thương hại đồng tình lại sầu não nhìn hấn, ngay cả Hải công công cũng ngày ngày tránh hấn thở ngắn than dài.

Nhưng thống khổ nhất là từ khi nàng ra đi, nỗi bi thương cô độc kia chẳng phân biệt được ngày đêm cứ quần chặt lấy hấn.

Kể từ khi nàng bước khỏi cuộc sống của hấn, ngực của hấn liền biến thành một lỗ hổng to, trống rỗng thê lương đến đáng sợ, vô luận dùng cái gì cũng không lấp đầy nổi.

Hấn thường ngồi trong tấm cung của nàng, ngồi xuống là cả một ngày, si ngốc nhìn chiếc giường đỏ, bàn trang điểm, cái bàn hoa, chiếc ghế tròn,... nàng đã từng dùng qua... Hai tròng mắt chứa đầy nhung nhớ cùng đau thương.

Hấn không biết mình đến tột cùng đang làm cái gì, cũng không biết mình nên làm như thế nào.

Hấn chỉ biết linh hồn của mình không hiểu sao đã bay đi mất rồi...

Đây chính là tự do mà hấn muốn sao?

Hắn ăn cũng ăn không vô, ngủ cũng không ngủ được, hai tháng bảy ngày ngán ngủ, đã tiêu tụy đến mức không xong.

Nhìn như vậy ngay cả hoàng hậu đang giận hắn nhất cũng bắt đầu đau lòng, nhưng mà đứa con trai khôn kiếp của bà đã đuổi cô nương tốt người ta đi, bà đâu còn mặt mũi nào cầu cạnh thay con trai, xin người ta trở lại?

Hết lần này tới lần khác cái đứa con trai ngốc nghếch này, chỉ biết ngày ngày đến tắm cung người ta ở mà ngán người, thỉnh thoảng len lén chảy nước mắt.

Sáng sớm trời lạnh thấu xương, Khổng Ất Nhân lại tới tắm cung của Thiên Thiên, ngồi trên chiếc ghế quen thuộc, vuốt ve chiếc bàn trang điểm nàng đã từng dùng qua, khuôn mặt tuần mỹ tràn ngập dịu dàng thống khổ.

Đột nhiên, một mùi hương bột mê người nhẹ nhàng bay vào.

Dù cho tâm tư đang đắm chìm trong tương tư khổ sở cùng với ưu thương, vẫn không tự chủ được mà ngẩng đầu lên, tìm kiếm nguồn gốc của hương bột ấm áp kia.

Không nhìn thì thôi, vừa thấy hắn đã giật mình, còn tưởng mình bị hoa mắt.

Một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, thản nhiên mỉm cười đang cầm một khay bánh bao nóng hổi bốc khói trắng, thản nhiên đi vào.

“San Nương muối muối?!” Hắn trừng mắt nín thở, “Muối, muối sao lại ở đây?”

Tôn San Nương, lão bản nướng của tiệm bánh bao nổi danh khắp mười dặm sườn núi, hiện tại nhiệm chức phu nhân Đại trại chủ Xuân Phong trại kiêm lão tổng của các tiệm bánh bao liên hoàn đỉnh Cực Bắc .

Đồng thời còn là “Tình địch” của hắn, nhưng trọng điểm là nàng ấy sao lại xuất hiện ở đây chứ?

“Coi huynh là người một nhà mới đến.” San Nương cười hi hi cầm lấy hai cái bánh bao nhét vào tay hắn, “Ăn đi, ăn đi, lâu lắm rồi không thưởng thức siêu cấp vô địch bánh bao của ta đúng không? Có thấy nhớ không hả?”

Khổng Ất Nhân ngây ngốc nhìn nàng ta, khuôn mặt tuần mỹ tiêu tụy hiện ra vẻ ngây ngô.

“Ăn no, thì đi tìm người ta đi.” San Nương nhướn đôi lông mày lá liễu, cười như không cười. “Còn muốn chán chường bao lâu nữa?”

“Ta lấy thân phần cùng lý do gì để tìm nàng bây giờ?” Hắn xoay mình buồn bã nói. “Huống chi ta đã tổn thương nàng như vậy, nàng nhất định hận chết ta.... Lại nói sao muối biết nhiều vậy? Ai nói uội biết? Thực Thu huynh của ta đâu? Sao huynh ấy không tới an ủi ta?”

San Nương cố nén nổi xúc động muốn trợn trắng mắt.

Aiz, nam nhân đúng là nam nhân, suy nghĩ lúc nào cũng thiếu đầu óc, đúng là nền không thấp không sáng, cho dù là tôn quý tuần mỹ như đương kim Nhị hoàng tử cũng vậy.

“Còn nói sao, có còn coi chúng ta là anh em không hả? Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói một tiếng, nếu không phải thái tử gia dùng bồ câu đưa tin cho chúng ta, muốn vợ chồng chúng ta tới khuyên huynh, thật không biết huynh còn ở đây ngán người, giằng tơ nhện bao lâu?”

“Không phải là ta không nói, chẳng qua là ta không biết nên nói thế nào.” Hắn khổ sở ảo não nói: “Trên thực tế ngay cả bản thân ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết nên làm gì bây giờ...”

“Đúng là thông minh cả đời, hồ đồ nhất thời.” San Nương buồn cười, nhưng rất đồng tình với Nhị hoàng tử khôn khéo lộ ra ngoài trong lòng thì chân chất. “Huynh còn cho là huynh thích nam nhân sao?”

“Không phải là ta cho là, ta là rõ ràng...”

“Được, vậy ta hỏi huynh, huynh thích tướng công nhà ta như vậy, huynh muốn hôn chàng sao?” Nàng mắt cũng không chớp hỏi.

Hôn Thực Thu huynh?!

Khổng Ất Nhân vẻ mặt cổ quái cực kỳ, có một loại xúc động muốn buồn nôn. “Ách.. Ta chưa từng nghĩ hôn huynh ấy.”

“Vậy huynh có thể tưởng tượng cùng với tướng công ta trần truồng nhìn nhau, ở trên giường phiến vân phúc vũ sao?” San Nương ngồi xuống, đã cầm một cái bánh bao mập mập cắn xuống, Ừm... thơm thật.

Vừa nghĩ tới tình cảnh kia, sắc mặt của hắn nhất thời xanh lè.

“Ách...” Hắn nói cũng không ra lời.

“Đừng có ách nữa...” Nàng thở dài một cái, vẫy vẫy cái bánh bao đã ăn được một nửa, nước thịt cùng với nhân bánh bay loạn. “Huynh nha...”

Gương mặt tuần tú của hắn bị vầy đầy nhân bánh, lại chấn kinh đến mức chẳng có chút cảm giác nào, đầu óc loạn xì ngầu, không sao nói ra lời.

Đúng vậy, sao hắn thích Thực Thu huynh như vậy, sao làm cách nào cũng không tưởng tượng nổi muốn cùng huynh ấy trần truồng nhìn nhau, thậm chí lần qua lần lại trên giường chứ?

Nhưng mà không giống với Thiên Thiên, hắn không chút do dự cũng có thể tưởng tượng được sự mềm mại cùng với hương thơm của nàng....

Giống như trong tầng tầng lớp lớp mây đen vạch ra một vết rách, một tia sáng chói lọi đột nhiên chiếu xuống.

Hắn tỉnh táo lại từ trong sương mù, trông mắt đen thâm thúy dần dần tỏa sáng.

“Nếu huynh đối với nàng tưởng niệm một ngày không thấy như cách ba thu, vậy thì không sai rồi!”

“Ta rất nhớ nàng...” Hắn lẩm bẩm tự nói, thật là bị sự ngu xuẩn như lợn của bản thân làm cho tức chết. “Ta cho tới giờ chưa từng nghĩ qua, chỉ có yêu một người thật sâu, mới có thể cả ngày đều nghĩ tới nàng, mỗi ngày đều mong đợi nhìn thấy nàng.”

“Vậy là được rồi.” Nàng phui miệng đứng dậy, “Đại công cáo thành.”

“Cám ơn muối, San Nương muối muối, ta bây giờ lập tức đi tìm nàng ấy....” Khổng Ất Nhân khôi phục lại sự tỉnh táo cũng cơ trí, nhưng khó ức chế nổi sự kích động mừng như điên.

“Từ từ, huynh biết nàng ấy ở đâu sao?”

“A Lý Bất Đạt.” Hắn trả lời không chút nghĩ ngợi.

“Sai bét!” Nàng cười dài nói: “Không phát hiện ra tại sao Thực Thu huynh của huynh không tới sao? Đó là bởi vì công chúa Thiên Thiên bị Xuân Phong trại chúng ta cản đường đánh cướp, bây giờ đang ở trong trại chờ huynh đi làm anh hùng cứu mỹ nhân đấy.”

“Cái gì?!” Hắn đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó chợt hiểu ra, lộ ra nụ cười cảm động. “San Nương muối muối, mọi người đúng là đây nghĩa khí.”

“Đúng là nên cảm tạ chúng ta, nhưng mà càng phải cảm ơn Thái tử gia, Thiên Thiên công chúa vừa mới rời khỏi kinh sư, hắn đã dùng bồ câu đưa tin đến Xuân Phong trại, muốn chúng ta giữ nàng ấy lại giữa đường.”

“Ta nhất định sẽ cảm tạ các người tử tế, dĩ nhiên cả đại ca ta nữa.” Hắn mừng như điên nhảy nhót không ngừng, xúc động vọt ra ngoài.

San Nương giật mình nhìn hắn vào một cái đã không thấy đâu, “Oa! Ma lực của tình yêu đúng là kinh người, có thể khiến cho người ta nháy mắt đã luyện thành di hình hoán vị đại pháp.”

Nhưng mà nói trở lại, vị Nhị hoàng tử này đúng là không có nghĩa khí, tự mình bỏ đi mà cũng không giúp nàng đi một đoạn, một nàng còn mất công ngàn dặm xa xôi vào kinh, chỉ để làm bánh bao hấp cho hắn ăn kiêm chỉ dạy cho hắn.

Tuyết trắng không tiếng động rơi xuống, điểm trang cho ngọn núi xanh biếc một màu bạc xinh đẹp.

Thiên Thiên mặc áo khoác bằng lông chồn bạc, đứng trong tuyết, dáng vẻ hết sức kiều diễm động lòng người.

Khuôn mặt xinh xắn tái nhợt của nàng bị đông lạnh khiến cho hơi phiếm hồng, đôi mày rậm anh khí bừng bừng mang theo nét buồn mơ hồ.

Tại sao nàng còn lưu lại đây mà không trở về A Lý Bất Đạt?

Ngốc quá, trong lòng nàng hẳn nên rõ ràng, bởi vì chỗ này là địa bàn của bạn tốt của hắn, còn nữa, chỗ này so với A Lý Bất Đạt gần hẳn hơn một chút xíu...

Nhưng mà hắn có nhớ tới nàng sao? Sẽ đến tìm nàng sao?

Hay là nàng vừa mới đi, hắn liền không thể chờ đợi mà thở phào một hơi say sưa ba ngày ba đêm?

Nàng còn lưu lại đây làm gì chứ? Cũng đã lâu như vậy rồi, hắn sẽ không tới.

Thiên Thiên thở dài thườn thượt, trông mắt chất chứa bi thương nhìn lên bầu trời dần dần biến đổi.

Bầu trời nơi đây rất gần A Lý Bất Đạt....

Đứa si ngốc như mình, vẫn còn đang mong đợi hắn đến, vẫn còn đang trông ngóng có thể nghe được tiếng kêu khiến cho lòng người say đắm của “Thanh tích điểm”...

“Gu ru ru ru, gu... ru ru ru.”

Nàng đột nhiên chấn động, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm.

Chỉ thấy một con bồ câu trắng trẻo mập mập đang liêu chết vỗ cánh, gu ru ru ru không dứt bay về phía nàng.

Thế nào.... Đây chính là tiếng kêu của “Thanh tích điểm” sao? Nhưng mà rõ ràng nó là một con chim bồ câu mập mà, hơn nữa nhìn quen quen...

Bí đao?!

Nàng ngây dại.

“Bí, bí đao? Người là Bí đao?!”

Là Bí đao hắn nuôi, nhưng sao lại ở đây?

Trong lúc trái tim không tự chủ được mà nhảy rộn lên, một giọng nói mềm mại phẳng phất suốt đời suốt kiếp nàng mong chờ vang lên phía sau nàng.

“Nàng biết tại sao nó tên là Bí đao không?” Khổng Ất Nhân thâm tình ngưng mắt nhìn nàng, đầy mắt chất đầy yêu thương nồng đậm cùng lệ quang.

Nàng ngừng thở, nước mắt vui mừng lăn lăn rơi, si ngốc nhìn hắn.

“Có muốn đoán một chút không?” Hắn dang hai cánh tay ôm lấy nàng vào trong lồng ngực ấm áp.

Cả người Thiên Thiên run rẩy trong nỗi sung sướng tăng vọt, nghẹn ngào lắc đầu mạnh mẽ.

Trời ạ! Hắn tới rồi, hắn thật sự tới rồi... Không phải là do nàng quá mong đợi hắn tới, cho nên sinh ra ảo giác chứ?

“Nó tên là Bí đao, bởi vì nó có chủ nhân là một tên ngốc.” Hắn không chớp mắt chăm chú nhìn nàng, đầu mũi cay cay, nụ cười tràn trong đáy mắt: “Thật xin lỗi, ta đúng là một tên đại ngốc phi thường, vẫn không biết người yêu dấu nhất đang ở bên cạnh ta, họ nàng A Lý, tên Thiên Thiên, anh tư tỏa sáng, có một đôi mắt to biết nói, còn có một cái dạ dày lớn đến mức kinh dị...”

Nàng bật cười một tiếng, nước mắt vui vẻ rớt xuống theo. “Chàng lại muốn bị ta ném xuống sông sao?”

“Ta nghe ngóng rồi, sông gần đây đã kết băng cả.” Hắn cũng cười, yêu thương nhìn nàng, “Nhưng mà ta có thể giúp nàng đào một cái hố, nàng vẫn có thể ném ta vào được.”

Nàng vừa khóc vừa cười, không nhận được đánh lên ngực hấn một cái thật mạnh, “Mới không cần, ném rồi ta lại phải giúp chàng tìm chăn bông tìm lò sưởi.”

Hắn thật sự đang ở bên cạnh nàng, còn cười đến vui vẻ như vậy, đáng vẻ thật hạnh phúc.

Là thật sao? Hắn thật sự cảm thấy vui vẻ khi ở bên cạnh nàng sao? Một chút cũng không miễn cưỡng sao?

“Được rồi, vậy chúng ta chơi trò gì không tổn hại đến thân thể là được.”

“Ví dụ ?” Nàng khịt khịt mũi, cười lên.

“Trò hôn xong thì thành hôn.” Đáy mắt hắn ánh lên nụ cười.

“Cái gì?” Nàng chưa nghe rõ.

“Hôn xong thì thành hôn.” Hắn lặp lại một lần, cười đến cực kỳ rục rở.

Hôn xong thì... thành hôn?!

Thiên Thiên tròn mắt tròn xoe, vừa rung động vừa vui mừng nhìn chằm chằm hắn, “Chàng nói là... Chàng nói là...”

“Ta đã yêu nàng mất rồi, nàng không thể bội tình bạc nghĩa với ta được!” Hắn nghiêm túc nói.

Yêu, yêu nàng?!

“Không trả lời tức là đồng ý.” Khổng Ất Nhân cười nói xong, nhanh chóng cúi đầu xuống, thâm tình hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang hết hồn của nàng.

Đợi cho đến khi Thiên Thiên cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, hôn cũng đã hôn xong.

Nếu hôn xong, vậy thì chờ thành thân đi thôi, a a a

Kết thúc

“Hoàng cung bí sử cùng xem thử văn chương quái đản kỳ rương báu vật.”

Trang bìa: Dưới bàn đọc sách chạm long khắc phượng, đương kim Hoàng thượng anh minh thần vũ đang cười cười nằm trên mặt đất cực kỳ “Oai hùng”.

Trang đầu đột kích: Khoa thi năm nay ai giỏi nhất? Hãy xem bản đọc nhất vô nhị này để được tiết lộ bí mật.

Rất mê người đúng không? Rất muốn xem đúng không? Đáng tiếc “Hoàng cung bí sử” kia đã bị Hoàng thượng cùng Nhị hoàng tử cướp đoạt không còn một quyển, giấu dưới giường.

Nguyên nhân Hoàng Thượng cướp đoạt là do ngại mình ở được vẽ trên trang bìa không đủ đẹp trai, nguyên nhân Nhị hoàng tử cướp đoạt là vì ngại cho Thực Thu huynh thân yêu bị quá nhiều người cười.*

Nhưng mà căn cứ theo đám vương công đại thần thỉnh thoảng có vội vã thoáng được thưởng thức áng kỳ văn này, thì trong đó có mấy câu viết như vậy....

....Thiên địa quân thân sư, giải thích như thế nào đây? Là trong thiên hạ, dân chúng gặp được quân vương phải hôn trước sau đó gọi là thầy, ở đây là nói đến đạo lý làm người xử thế. Nói cách khác, quân vương gặp dân chúng cũng phải hôn trả lại, như thế mới là người biết lễ nghĩa, nếu dân chúng không hôn quân vương, quân vương không hôn lại dân chúng, là nhân gian vô lễ, thiên hạ nguy rồi.

...Đặt câu: Yêu nước... dung mạo vợ của thủ hạ Vương Đại Bưu ta vô cùng yêu nước.....

...Câu hỏi đạo đức tự trắc nghiệm: Có bà cụ già, đại ác nhân, tên khốn kiếp qua phố, chia làm giáp, ắt, bính, đờ ai qua phố mới là đạo đức mẫu mực? Đáp: Giáp.

Cứ xem qua áng kỳ văn lần này, tất cả mọi người đều sợ hãi than tự nhận không bằng, hơn nửa vô cùng khát vọng muốn thấy vị đa làm ra bậc kỳ văn lần này.

Nhưng người viết văn thần bí rốt cuộc là ai? Dưới danh uy liên thủ của Hoàng Thượng và Nhị hoàng tử, đến nay những kẻ biết nội tình đều không dám tiết lộ ra nữa chứ.

Trên đây là tập san “Hoàng cung bí sử” do tiểu mật thám kim bài mai phục hoàng cung độc nhất vô nhị viết ra.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-yeu-noi-gion>